

Aktualizacja: 17.06.00

DYREKTYWA RADY
z dnia 22 stycznia 1980 roku
wprowadzająca środki Wspólnoty stosowane przy zwalczaniu pomoru klasycznego świń
(80/217/EEC)

poprawka w Dyrektywie 80/1101/EWG (Abl. EG Nr. L 325 v. 01.12.80 S.17)

poprawka w Dyrektywie 80/1274/EWG (Abl. EG Nr. L 375 v. 31.12.80 S.75)

poprawka w Dyrektywie 81/476/EWG (Abl. EG Nr. L 186 v. 08.07.81 S.20)

poprawka w Dyrektywie 84/645/EWG (Abl. EG Nr. L 339 v. 27.12.84 S.33)

poprawka w Dyrektywie 85/586/EWG (Abl. EG Nr. L 372 v. 01.12.85 S.44)

poprawka w Dyrektywie 85/3768/EWG (Abl. EG Nr. L 362 v. 31.12.85 S.8)

poprawka w Dyrektywie 87/486/EWG (Abl. EG Nr. L 280 v. 03.10.87 S.21)

poprawka w Dyrektywie 91/685/EWG (Abl. EG Nr. L 377 v. 31.12.91 S.1)

poprawka w Dyrektywie 93/384/EWG (Abl. EG Nr. L 166v. 08.07.93 S.34)

poprawiona przez Traktat Akcesyjny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

Mając na względzie Traktat powołujący do życia Wspólnotę Europejską, a w szczególności Artykuł 43 i 100 tam zawarty,

Mając na względzie propozycję Komisji,

Mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego¹,

Mają na względzie opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego²,

1) Zważywszy, że Dyrektywa Rady 80/217/EEC z dnia 22 stycznia 1980 roku wprowadzająca środki Wspólnoty stosowane przy zwalczaniu pomoru klasycznego świń³ była wielokrotnie i w znacznym stopniu poprawiana; zważywszy, że dla utrzymania klarowności i racjonalności wspomniana Dyrektywa powinna zostać skonsolidowana;

(1). 92/40/EEC (zmieniony)

2) Zważywszy, że świny są umieszczone na liście Załącznika II do Traktatu; zważywszy, że sprzedaż trzody chlewnej stanowi źródło dochodu ludności rolniczej;

(2). (zmieniony)

3) Zważywszy, że w przypadku wybuchu pomoru klasycznego świń niezbędnym jest ustanowienie środków zwalczania choroby na szczeblu Wspólnoty, w celu likwidacji choroby przez co zapewni się rozwój sektora produkcji trzody chlewnej oraz zabezpieczy zdrowie zwierząt wewnątrz Wspólnoty;

(3). 80/217/EEC

4) Zważywszy że wybuch pomoru klasycznego świń może przyjąć rozmiary epizootyczne,

¹ OJ Nr C

² OJ Nr C

³ OJ Nr L 47, 21. 2. 1980, str. 11; ostatnio znowelizowana przez Akt Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.

powodując dużą śmiertelność zwierząt oraz zakłócenia mogące spowodować spadek dochodów z hodowli świń;

(4).

5) Zważywszy, że przepisy muszą być zastosowane w momencie podejrzenia o chorobę aby móc podjąć natychmiastowe i skuteczne działanie w momencie jej potwierdzenia;

(5).

6) Zważywszy, że jeśli nastąpi wybuch choroby to niezbędnym staje się zapobieganie rozszerzaniu się choroby, poprzez dokładne kontrolowanie przemieszczania zwierząt oraz odpowiednie obchodzenie się z produktami, które mogły być zakażone jak też poprzez szczepienie zwierząt;

(3) + (4). 91/685/EEC (zmienione)

7) Zważywszy, że przy tworzeniu rynku wewnętrznego muszą być przewidziane środki dla oczyszczania i dezynfekcji zakażonych ferm, użycie jednostek przewidzianych na czas kryzysu, ograniczenie przemieszczania w strefach zakażonych i zagrożonych, szczepienie interwencyjne i procedury diagnostyczne; zważywszy, że powinny zostać zastosowane specjalne środki do likwidacji choroby u dzikich świń;

(8) + (9). 93/384/EEC (zmienione)

8) Zważywszy, że dla zapewnienia kontynuowania koordynacji badań diagnostycznych przeprowadzanych pod auspicjami właściwych krajowych laboratoriów, jako laboratorium referencyjne Wspólnoty wyznaczonym zostaje 'Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule' z Hanoweru; zważywszy, że powinny zostać określone obowiązki i uprawnienia wyżej wymienionego laboratorium;

(10).

9) Zważywszy, że postanowienia Artykułu 28 Decyzji Rady 90/424/EEC z dnia 26 czerwca 1990 roku o wydatkach na działalność weterynaryjną⁴, będą miały zastosowanie do środków Wspólnoty przyznanych na kooperację i działalność laboratoriów referencyjnych;

(7). 80/217/EEC (zmieniony)

10). Zważywszy, że w celu przyjęcia środków wprowadzających w życie niniejszą Dyrektywę, powinna zostać określona procedura dla ustalenia bliskiego współdziałania pomiędzy Państwami Członkowskimi i Komisją;

11) Zważywszy, że niniejsza Dyrektywa nie może naruszać zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących limitów czasowych ustalonych dla przetransponowania w prawo krajowe Dyrektyw wymienionych w Załączniku VII, część B,
PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

80/217/EEC

Dyrektywa niniejsza wprowadza środki Wspólnoty stosowane przy zwalczaniu pomoru klasycznego świń.

Artykuł 2

91/685/EEC - Art. 1 (1)

Dla celów niniejszej Dyrektywy,

(a) 'świnia' oznacza jakiegokolwiek zwierzę należące do rodziny świniowatych;

⁴ OJ Nr L 224, 18. 8. 1990, str. 19; ostatnio znowelizowana Decyzją 94/370/EEC (OJ Nr L 168, 2. 7. 1994, str. 1994, str. 31).

- (b) ‘świnia zarodowa’ oznacza swinie przeznaczoną lub użytą do rozrodu w celu rozmnażania gatunku;
- (c) ‘tucznik’ oznacza swinie tuczoną lub przeznaczoną do uboju na mięso, po zakończeniu okresu tuczu;
- (d) ‘świnia rzeźna’ oznacza swinie przeznaczoną do bezzwłocznego uboju w rzeźni;
- (e) ‘dzika świnia’ oznacza swinie, która nie jest trzymana lub hodowana w gospodarstwie;
- (f) ‘gospodarstwo’ oznacza gospodarstwo rolne w rozumieniu Artykułu 2 (4) Dyrektywy Rady 90/425/EEC⁵;
- (g) ‘świnia podejrzana o zakażenie pomorem klasycznym świń’ oznacza każdą swinie wykazującą objawy kliniczne lub zmiany sekcyjne czy też wykazującą reakcję w badaniu laboratoryjnym, przeprowadzonym zgodnie z Artykułem 14, wskazujące na możliwość występowania pomoru klasycznego świń;
- (h) ‘świnia zakażona pomorem klasycznym świń’ oznacza każdą swinie
 - u której objawy kliniczne lub zmiany sekcyjne pomoru klasycznego świń zostały potwierdzone urzędowo, lub
 - u której występowanie choroby zostało stwierdzone urzędowo, w wyniku badania laboratoryjnego przeprowadzonego zgodnie z postanowieniami Artykułu 14;
- (i) ‘właściciel lub osoba trzymająca’ oznacza jakąkolwiek osobę czy osoby fizyczne lub prawne, posiadające swinie na własność lub mające je powierzone, w celach dochodowych lub nie;
- (j) ‘właściwa władza’ oznacza właściwą władzę w rozumieniu Artykułu 2 (6) Dyrektywy Rady 90/425/EEC;
- (k) ‘urzędowy lekarz weterynarii’ oznacza lekarza weterynarii zatrudnionego przez właściwą władzę;
- (l) ‘unieszkodliwianie’ oznacza obróbkę materiałów, o wysokim stopniu ryzyka, zgodnie z postanowieniami Dyrektywy Rady 90/667/EEC⁶;
- (m) ‘pomyje i odpadki kuchenne’ oznacza odpadki z kuchni, restauracji oraz, jak to się może zdarzyć, z zakładów przetwórczych mięsa.

Artykuł 3

80/217/EEC

Państwa Członkowskie zapewnią, że wystąpienie lub podejrzenie o wystąpienie pomoru klasycznego świń będzie natychmiast i obowiązkowo zgłaszane właściwym władzom.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy w gospodarstwie znajduje się jedna lub więcej świń podejrzanych o zakażenie pomorem klasycznym świń, Państwa Członkowskie zapewnią, że urzędowy lekarz weterynarii natychmiast uruchomi środki zmierzające do potwierdzenia lub wykluczenia wystąpienia wspomnianej choroby.

Od momentu zgłoszenia podejrzenia wystąpienia choroby, właściwa władza obejmie wspomniane gospodarstwo urzędowym nadzorem, a w szczególności nakaże, że:

-- wszystkie swinie, różnych kategorii, trzymane w gospodarstwie muszą zostać policzone i umieszczone na liście zawierającej także swinie padłe i podejrzane o zakażenie oddzielnie dla

⁵ OJ Nr L 224, 18. 8. 1990, str. 29; ostatnio poprawiona przez Dyrektywę 92/118/EEC (OJ Nr L 62, 15. 3. 1993, str. 49).

⁶ OJ Nr L 363, 27. 12. 1990, str. 51; ostatnio znowelizowana przez Akt Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.

każdej z kategorii zwierząt; lista ta musi być uaktualniana biorąc pod uwagę świnie urodzone i padłe w czasie okresu podejrzenia o chorobę; informacja zawarta w liście musi być okazywana na żądanie i może być sprawdzona przy każdej wizycie,

-- wszystkie znajdujące się w gospodarstwie świnie muszą znajdować się wyłącznie w przeznaczonych dla nich pomieszczeniach lub być zamknięte w tym samym miejscu, gdy są odizolowane,

-- żadne świnie nie mogą być wprowadzone do gospodarstwa ani je opuszczać.

Jeśli to niezbędne, to właściwa władza może:

(i) rozszerzyć zakaz opuszczania gospodarstwa na inne gatunki zwierząt,

(ii) jeśli wystąpienie choroby nie zostanie potwierdzone w ciągu 15 dni, zezwolić na wywóz zwierząt przeznaczonych do uboju bezpośrednio do rzeźni, pod urzędowym nadzorem oraz pod warunkiem, że mięso otrzymane od tych zwierząt nie może być wprowadzone do obrotu na terytorium Wspólnoty jako świeże mięso,

-- żadne mięso wieprzowe nie może opuścić gospodarstwa bez zezwolenia wydanego przez właściwą władzę,

-- żadne zwłoki zwierząt nie mogą opuścić gospodarstwa bez zezwolenia wydanego przez właściwą władzę,

-- żadna pasza dla zwierząt, narzędzia i przybory, materiały czy odpadki, które mogą przenosić chorobę zaraźliwą nie mogą opuścić gospodarstwa bez zezwolenia wydanego przez właściwą władzę,

-- przemieszczanie się osób z gospodarstwa i do gospodarstwa musi być uzależnione od zezwolenia właściwych władz,

-- poruszanie się pojazdów z gospodarstwa i do gospodarstwa musi być uzależnione od zezwolenia właściwych władz,

-- przed wejściem do budynków, w których trzymane są świnie i do samego gospodarstwa muszą być umieszczone odpowiednie środki dezynfekcyjne,

-- musi zostać przeprowadzone właściwe dochodzenie epizootyczne, zgodnie z postanowieniami Artykułów 7 i 8.

2. Przewidziane w ustępie 1 środki, nie zostaną odwołane do czasu, aż podejrzenie pomoru klasycznego świń nie zostanie urzędowo wykluczone.

Artykuł 5

1. W przypadkach gdy wystąpienie pomoru klasycznego świń zostanie potwierdzone urzędowo, to Państwa Członkowskie zapewnią, że oprócz środków wymienionych w Artykule 4 (1), właściwe władze nakażą, że:

-- wszystkie świnie znajdujące się w gospodarstwie muszą zostać bezzwłocznie poddane ubojowi, przeprowadzonemu pod urzędowym nadzorem oraz w sposób pozwalający na uniknięcie jakiegokolwiek ryzyka,

-- po uboju świń, wszystkie tusze muszą być bezzwłocznie i pod urzędowym nadzorem zniszczone, tak aby nie było ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pomoru klasycznego świń,

-- mięso pochodzące od świń poddanych ubojowi w czasie pomiędzy prawdopodobnym zawleczeniem choroby do gospodarstwa oraz podjęciem urzędowych środków jej zwalczania musi, jeśli to jest możliwe, zostać odnalezione i zniszczone pod urzędowym nadzorem, tak aby nie było ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pomoru klasycznego świń,

-- zwłoki świń padłych w gospodarstwie muszą być zniszczone, pod urzędowym nadzorem, tak aby nie było ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pomoru klasycznego świń,

-- wszystkie substancje lub produkty odpadowe, które mogły być zanieczyszczone, między innymi pasze, muszą zostać poddane obróbce zapewniającej zniszczenie wszelkich

znajdujących się w nich wirusów pomoru klasycznego świń; obróbka ta musi być przeprowadzona zgodnie z poleceniami urzędowego lekarza weterynarii,
-- po usunięciu wszystkich świń, budynki w których one znajdowały się oraz pojazdy używane do transportu, a także całe wyposażenie, które mogło być zanieczyszczone, muszą być oczyszczone i odkażone zgodnie z postanowieniami Artykułu 10, 84/645/EEC - Art. 1 (1)

-- ponowne wprowadzenie świń do gospodarstwa może nastąpić nie wcześniej niż 30 dni po zakończeniu czynności związanych z oczyszczaniem i dezynfekcją, przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami Artykułu 10 .

91/685/EEC - Art. 1 (2) (a)

Ponowne wprowadzenie świń musi być uzależnione od rodzaju działalności hodowlanej prowadzonej w przedmiotowym gospodarstwie i musi być zgodne z jedną z następujących procedur:

2. jeśli dotyczy to gospodarstw trzymających świnie na wolnym powietrzu, to ponowne wprowadzenie świń musi zacząć się od wprowadzenia prosiąt „kontrolnych”, które wcześniej były zbadane, z wynikiem ujemnym, na obecność przeciwciał przeciwko pomorowi klasycznemu świń . Prosięta „kontrolne” muszą być rozmieszczone w całym gospodarstwie, zgodnie z wymaganiami właściwej władzy oraz poddane badaniu, w 21 i 42 dni po wprowadzeniu do gospodarstwa, na występowanie przeciwciał.

Jeżeli żadne z prosiąt nie wytworzyło przeciwciał przeciwko pomorowi klasycznemu świń to, zaraz po otrzymaniu wyników ujemnych drugiego testu, może mieć miejsce pełne wprowadzenie pozostałych świń do gospodarstwa;

3. dla wszystkich pozostałych form chowu trzody chlewnej, ponowne wprowadzenie może mieć miejsce albo zgodnie ze środkami przewidzianymi w podpunkcie (a) lub zgodnie z następującymi postanowieniami:

- wprowadzenie prosiąt będzie oparte na całkowitej wymianie populacji, pod warunkiem, że:

- wszystkie świnie przybędą w ciągu ośmiu dni i będą pochodziły z gospodarstw usytuowanych poza strefami ograniczeń,

- żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa w ciągu 60 dni od przybycia ostatniej partii świń,

- wprowadzone stado będzie poddawane badaniu serologicznemu zgodnie z Załącznikami I oraz IV. Badanie to może zostać przeprowadzone nie wcześniej 30 dni po przybyciu ostatniej partii świń;

80/217/EEC

-- dochodzenie epizootyczne przeprowadzane będzie zgodnie z postanowieniami Artykułów 7 i 8.

91/685/EEC - Art. 1 (2) (b)

2. Właściwa władza może zastosować środki, przewidziane w ustępie 1, do innych gospodarstw, w których świnie mogły być zakażone z powodu ich bliskiego usytuowania oraz bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z zakażonym gospodarstwem.

Artykuł 6

80/217/EEC

1. W przypadku gdy gospodarstwo składa się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek organizacyjnych, to dla zapewnienia ukończenia tuczu trzody chlewnej, właściwa władza może zwolnić, z obowiązku zastosowania postanowień akapitów pierwszego i drugiego

Artykułu 5 (1), uznane za zdrowe jednostki organizacyjne, znajdujące się w zakażonym gospodarstwie pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii potwierdzi, że struktura i wielkość tych jednostek oraz wykonywane w nich czynności są prowadzone w taki sposób, że są one całkowicie oddzielone jeśli chodzi o pomieszczenia, utrzymanie i żywienie, co stanowi barierę dla przenoszenia się wirusa z jednej jednostki do drugiej.

2. Jeśli Państwa Członkowskie skorzystają ze wspomnianego w ustępie 1 zwolnienia, to określą one szczegółowe warunki jego stosowania, w świetle gwarancji zdrowotnych zwierząt, które mogą zostać udzielone.

Państwa Członkowskie, które skorzystają z postanowień ustępu 1, powiadomią o tym Komisję.

3. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16, może być podjęta decyzja, że środki wspomniane w ustępach 1 i 2 mogą być zmienione w celu zapewnienia, że odpowiadają one środkom przyjętym przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 6 a

91/685/EEC - Art. 1 (3)

1. Natychmiast po otrzymaniu informacji o podejrzeniu zakażenia u dzikich świń, właściwa władza Państwa Członkowskiego podejmie wszystkie niezbędne środki aby potwierdzić podejrzenie wystąpienia choroby poprzez podanie tej informacji właścicielom lub osobom trzymającym je i myśliwym oraz przeprowadzi badanie wszystkich zabitych lub znalezionych martwych dzikich świń, włączając w to badanie laboratoryjne.

2. Jeżeli podejrzenie o zakażeniu dzikich świń zostanie potwierdzone, to właściwe władze Państwa Członkowskiego natychmiast przeprowadzą urzędowy przegląd gospodarstw znajdujących się w obszarze uznanym za zakażony, a w szczególności nakażą, że:

- (a) powinien zostać przeprowadzony urzędowy spis wszystkich kategorii świń we wszystkich gospodarstwach; spis powinien być uaktualniany przez właściciela lub osobę trzymającą świnie; zawarte w spisie informacje muszą być przedstawiane na życzenie oraz mogą być sprawdzane przy każdej przeprowadzanej inspekcji.
Jednakże, jeśli dotyczy to świń trzymanyh na otwartej przestrzeni to pierwszy spis może zostać dokonany na podstawie ilości szacunkowej;
- (b) wszystkie świnie w gospodarstwie muszą być trzymane w pomieszczeniach lub innym miejscu gdzie są odizolowane od dzikich świń. Dzikie świnie nie mogą mieć dostępu do jakichkolwiek materiałów, które następnie mogą wchodzić w kontakt ze świniami z gospodarstwa;
- (c) żadne świnie nie mogą być wprowadzone do gospodarstwa ani go opuszczać, z wyjątkiem przypadków gdy było dane zezwolenie, przez właściwe władze, uwzględniając sytuację epizootyczną;
- (d) przed wejściem do budynków, w których trzymane są świnie i do samego gospodarstwa muszą być umieszczone odpowiednie środki dezynfekcyjne,
- (e) wszystkie padłe i chore świnie z objawami pomoru klasycznego świń w danym gospodarstwie powinny być poddane badaniu w kierunku pomoru klasycznego świń;
- (f) jakakolwiek partia dzikiej świni (czy to żywej czy martwej) nie może być przyniesiona do gospodarstwa.

93/384/EEC Art. 2 (1)

3. Jak tylko zostanie potwierdzone zakażenie u dzikich świń, to właściwe władze zapewnia, że wszystkie zabite lub padłe dzikie świnie, w określonym zakażonym obszarze, zostaną przebadane w kierunku pomoru klasycznego świń, zgodnie z postanowieniami Artykułu 11 niniejszej Dyrektywy. Wszystkie zwierzęta uznane za zakażone będą traktowane jako materiał wysokiego ryzyka zgodnie z Artykułem 3 Dyrektywy 90/667/EEC.

91/685/EEC - Art. 1 (3)

4. Z zastrzeżeniem do środków określonych w ustępie 2, Państwa Członkowskie przedstawiają jak najwcześniej i na piśmie Komisji, nakreślony projekt środków przewidzianych dla likwidacji choroby, w obszarach określonych jako zakażone oraz środków przewidzianych do zastosowania w gospodarstwach znajdujących się na tym terenie.

Komisja sprawdzi projekt w celu określenia czy pozwala on na osiągnięcie zamierzonego celu oraz zatwierdzi go, jeśli to konieczne wraz z poprawkami, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Zgodnie z tą samą procedurą, powyższy projekt musi być później poprawiany lub uzupełniany, biorąc pod uwagę rozwój sytuacji.

5. Po zatwierdzeniu środków przewidzianych w projekcie, zastąpią one pierwotne środki wspomniane w ustępie 2, z datą podaną w momencie zatwierdzania dokumentu.

6. Wspomniany w ustępie 4 projekt powinien zawierać następujące informacje:

- (a) określenie zakażonego terytorium Państwa Członkowskiego wspomnianego w ustępie 2. Przy określaniu obszaru zakażonego należy wziąć pod uwagę:
 - (i) geograficzne rozmieszczenie choroby;
 - (ii) populację dzikich świń na wspomnianym obszarze;
 - (iii) obecność głównych przeszkód, naturalnych lub sztucznych, dla przemieszczenia się dzikich świń;
- (b) przybliżoną ilość stad dzikich świń oraz ich liczebność na wspomnianym obszarze;
- (c) specjalne wysiłki podjęte dla ustalenia rozmiaru zakażenia w populacji dzikich świń, uzyskane poprzez badanie dzikich świń zabitych przez myśliwych lub znalezionych martwych oraz poprzez badania laboratoryjne;
- (d) organizację bliskiego współdziałania pomiędzy biologami, myśliwymi, kołami łowieckimi, organizacjami ochrony zwierząt dzikich oraz służbą weterynaryjną (zdrowie publiczne i zdrowie zwierząt);
- (e) zmniejszenie populacji dzikich świń poprzez wydanie zezwoleń na odstrzał zwierząt; wymagania, które muszą być spełnione przez myśliwych dla uniknięcia rozprzestrzeniania się choroby; okres czasu przeznaczony dla zmniejszenia populacji dzikich świń będzie składał się z początkowego okresu wytopiania i następującego po nim okresu przeglądów:

93/384/EEC - Art. 2 (2)

- (f) metodę usuwania dzikich świń znalezionych jako padłe lub zabitych. W pierwszym okresie (okres wytopiania) usuwanie powinno być oparte na
 - (i) postępowaniu jak z materiałem o wysokim stopniu ryzyka jak zostało to określone w ramach Dyrektywy 90/667/EEC, lub
 - (ii) badaniu przeprowadzonym przez urzędowego lekarza weterynarii oraz badaniu laboratoryjnym przewidzianym w Artykule 14 niniejszej Dyrektywy. Jeśli wynik takich badań będzie negatywny jeśli chodzi o pomór klasyczny świń, to Państwa Członkowskie stosują środki określone w Artykule 11(2) Dyrektywy Rady 92/45/EEC z dnia 16 czerwca 1992 roku o problemach zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikich zwierząt oraz umieszczania na rynku mięsa pochodzącego od dzikich zwierząt⁷. Części nie przeznaczone do spożycia przez ludzi powinny być zniszczone pod nadzorem właściwej władzy.W fazie drugiej (okres przeglądów) usuwanie odbywać się będzie zgodnie z wymaganiami ustalonymi przez właściwe władze.

⁷ OJ Nr L 268, 14. 9. 1992, str. 35; ostatnio znowelizowana przez Akt Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.

- (g) dochodzenie epizootyczne, przeprowadzane w stosunku do każdej dzikiej świni (odstrzelonej lub znalezionej martwej). Dochodzenie to musi zawierać wypełnienie kwestionariusza, który powinien dostarczyć informacji dotyczących:
 - obszaru geograficznego, w którym zwierzę zostało znalezione martwe lub odstrzelone,
 - daty kiedy zwierzę zostało znalezione martwe lub odstrzelone,
 - osoby, która znalazła lub odstrzeliła zwierzę,
 - wieku i płci dzikiej świni,
 - jeśli zabita: objawów przed odstrzałem,
 - jeśli znaleziona martwa: stanu zwłok,
 - wyników badań laboratoryjnych;
- (h) środki zapobiegania chorobie, stosowane w odniesieniu do gospodarstw usytuowanych na terenie określonym jako zakażony, włączając w to transport i przemieszczanie zwierząt w danym obszarze oraz wprowadzenie na jego teren i wyprowadzenie z niego;
- (i) kryteria, od których zależy uchylenie środków wprowadzonych do zwalczania choroby na wspomnianym obszarze oraz środków zastosowanych w stosunku do gospodarstw na danym obszarze.

Artykuł 7

80/217/EEC

Dochodzenie epizootyczne powinno ustalić:

- długość okresu czasu, w którym pomór klasyczny świń mógł istnieć w gospodarstwie przed jego urzędowym zgłoszeniem,
- prawdopodobne źródło pomoru klasycznego świń w danym gospodarstwie oraz wskazanie innych gospodarstw, w których znajdują się świny, które mogły być zakażone z tego samego źródła,
- przemieszczanie się osób, pojazdów, świń, zwłok zwierząt, mięsa lub materiałów, które prawdopodobnie mogły przenieść wirusa do gospodarstwa i z gospodarstwa.

Artykuł 7a

91/685/EEC - Art. 1 (4)

W celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich środków, niezbędnych do zapewnienia wytopienia pomoru klasycznego świń, tak szybko jak to jest możliwe oraz dla przeprowadzenia dochodzenia epizootycznego, powinien zostać powołany zespół kryzysowy. Ogólne przepisy dotyczące działania zespołów kryzysowych oraz zespołów kryzysowych Wspólnoty będą przyjęte przez Radę, na podstawie propozycji Komisji.

Artykuł 8

80/217

1. (a) Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii ustali lub na podstawie potwierdzonych danych uważa, że pomór klasyczny świń został przeniesiony do wspomnianego w Artykule 4 gospodarstwa z innych gospodarstw lub z tego gospodarstwa do innych gospodarstw w następstwie przemieszczania się osób, świń, pojazdów lub inną drogą to te inne gospodarstwa będą poddane urzędowemu przeglądowi zgodnie z postanowieniami ustępu (c), a przeglądy te nie zostaną odwołane aż do urzędowego wykluczenia pomoru klasycznego świń w gospodarstwie wspomnianym w Artykule 4.
- (b) Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii ustali lub na podstawie potwierdzonych danych uważa, że pomór klasyczny świń został przeniesiony do wspomnianego w Artykule 5 (1) gospodarstwa z innych gospodarstw w następstwie przemieszczania się osób, świń,

pojazdów lub inną drogą to te inne gospodarstwa będą poddane urzędowemu przeglądowi zgodnie z postanowieniami ustępu (c).

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii ustali lub na podstawie potwierdzonych danych uważa, że pomór klasyczny świń został przeniesiony ze wspomnianego w Artykule 5 gospodarstwa do innych gospodarstw w następstwie przemieszczania się osób, świń, pojazdów lub inną drogą to te inne gospodarstwa będą przedmiotem działań zgodnych z postanowieniami Artykułu 4.

(c) Celem takiego urzędowego przeglądu(perlustracji) będzie natychmiastowe wykrycie jakiegokolwiek podejrzenia o wystąpienie pomoru klasycznego świń, przeliczanie świń (perlustracja), kontrolowanie ich przemieszczania i gdy będzie to niezbędne także wprowadzenie środków przewidzianych w Artykule 4 (1).

2. Jeżeli gospodarstwo staje się przedmiotem zastosowania postanowień ustępu 1 (a) oraz postanowień pierwszego i drugiego podpunktu ustępu 1 (b) to właściwa władza może zezwolić na usunięcie z gospodarstwa świń innych niż te, z których powodu wyżej wspomniane środki zostały wprowadzone, bezpośrednio do rzeźni i pod urzędowym nadzorem, w celu ich natychmiastowego uboju.

91/685/EEC - Art. 1 (5)

Jeżeli zostało wydane zezwolenie na usunięcie świń do uboju to właściwa władza, która zezwolenie to wydała zapewni, że warunki usunięcia i uboju świń spełniają wymagania określone w Artykule 11 (4) (f) (i) oraz, że mięso wspomnianych świń spełnia warunki ustalone w Artykule 11 (4) (g).

80/217/EEC

3. Jeżeli właściwe władze uważają, że warunki na to pozwalają, to mogą one ograniczyć środki przewidziane w ustępie 1 (a) oraz pierwszym i drugim podpunkcie ustępu 1 (b) do części gospodarstwa i znajdujących się w niej świń, pod warunkiem, że te części gospodarstwa, w których świnie były trzymane i żywione są całkowicie odizolowane.

Artykuł 9

91/685/EEC - Art. 1 (6)

1. Natychmiast po urzędowym potwierdzeniu diagnozy pomoru klasycznego świń u świń w gospodarstwie, właściwe władze ustanowią strefę zapowietrzoną w promieniu przynajmniej trzech kilometrów od ogniska wybuchu choroby, która będzie stanowić część strefy zagrożonej o promieniu wynoszącym przynajmniej 10 kilometrów.

2. Przy ustalaniu stref właściwa władza musi wziąć pod uwagę:

- (a) wyniki dochodzeń epizootycznych przeprowadzanych zgodnie z postanowieniami Artykułu 8;
- (b) dostępne wyniki badań serologicznych;
- (c) usytuowanie geograficzne, w szczególności naturalne granice;
- (d) lokalizacja i bliskość gospodarstw;
- (e) rodzaj obrotu świniami zarodowymi i rzeźnymi oraz dostępność rzeźni;
- (f) możliwości kontroli oraz rodzaj zastosowanych kontroli, czy dokonywany jest ubój w zakażonych pomieszczeniach.

3. Jeżeli strefa zawiera części terytoriów kilku Państw Członkowskich to właściwe władze tych Państw Członkowskich powinny współpracować przy ustalaniu tej strefy.

4. W strefie zapowietrzonej powinny zostać zastosowane następujące środki:

- (a) powinien zostać dokonany, tak szybko jak to jest możliwe, spis gospodarstw; po ustaleniu strefy zapowietrzonej każde z tych gospodarstw powinno być wizytowane, przez urzędowego lekarza weterynarii, przynajmniej co siedem dni;

- (b) przemieszczanie i transport świń drogami publicznymi i prywatnymi będzie zabroniony. Zakaz ten nie będzie stosowany dla tranzytu świń drogami lub koleją bez zatrzymywania się i wyładunku. Jednakże, zgodnie z procedurą określona w Artykule 21 (2) mogą być udzielane zwolnienia od tego zakazu dla świń, pochodzących spoza strefy zapowietrzonej, przewożonych do rzeźni usytuowanej we wspomnianej strefie;
- (c) samochody ciężarowe oraz inne pojazdy i wyposażenie, które są używane do transportu świń lub innych zwierząt domowych lub materiałów, które mogły być zanieczyszczone (np. pasze, nawóz, gnojówka itd.), i które są używane w strefie zapowietrzonej, nie mogą opuścić:
- (i) gospodarstwa znajdującego się w strefie zapowietrzonej,
 - (ii) strefy zapowietrzonej,
 - (iii) rzeźni,
- bez oczyszczenia i dezynfekcji zgodnie z procedurami określonymi przez właściwe władze. Procedury te powinny przewidywać w szczególności, że żaden samochód ciężarowy lub inny pojazd, który był użyty do transportu świń nie może opuścić strefy bez jego sprawdzenia przez właściwe władze;
- (d) żadne inne gatunki zwierząt nie mogą być wprowadzone lub opuszczać gospodarstwa bez zezwolenia właściwych władz;
- (e) wszystkie padłe lub chore świnie w gospodarstwie powinny być zgłoszone do właściwej władzy, która będzie przeprowadzała niezbędne dochodzenie dla wykrycia pomoru klasycznego świń;
- (f) świnie nie mogą być zabrane z gospodarstwa, w którym pozostaną przez 21 dni po zakończeniu wstępnego oczyszczenia i dezynfekcji zakażonego gospodarstwa jak przewidziano to w Artykule 12; po 21 dniach może być wydane zezwolenie na usunięcie świń ze wspomnianego gospodarstwa:
- (i) bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwą władzę, najlepiej w strefie zapowietrzonej lub zagrożonej, pod warunkiem, że:
 - zostało przeprowadzone badanie wszystkich świń znajdujących się w gospodarstwie,
 - zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń przed zabraniem do rzeźni, włączając w to zmierzenie temperatury wewnętrznej u odpowiedniej ilości świń,
 - każda sztuka została oznakowana znakiem usznym,
 - świnie będą transportowane w pojazdach zaplombowanych przez właściwe władze. O zamiarze wysłania świń będą poinformowane właściwe władze odpowiedzialne za rzeźnię.

Po przybyciu do rzeźni świnie będą trzymane oddzielnie od innych świń. Pojazd i wyposażenie używane do transportu świń natychmiast zostaną poddane oczyszczeniu i dezynfekcji.

Podczas badania przedubojowego i poubojowego, w wyznaczonej rzeźni, właściwe władze wezmą pod uwagę wszystkie objawy wskazujące na obecność wirusa pomoru klasycznego świń,
 - (ii) w wyjątkowych okolicznościach do innych pomieszczeń znajdujących się w strefie zapowietrzonej, pod warunkiem, że:
 - zostało przeprowadzone badanie wszystkich świń w danym gospodarstwie,
 - zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń przed zabraniem, włączając w to zmierzenie temperatury wewnętrznej u odpowiedniej ilości świń,
 - każda sztuka została oznakowana znakiem usznym;
- (g) świeże mięso pochodzące od świń wymienionych w punkcie (f) będzie oznakowane zgodnie z postanowieniami Załącznika do Dyrektywy Rady 72/461/EEC z dnia 12 grudnia 1972 roku o problemach zdrowotnych wpływających na handel świeżym

mięsem wewnątrz Wspólnoty⁸, i następnie poddane obróbce zgodnie z przepisami ustanowionymi w Artykule 4 (1) Dyrektywy Rady 80/215/EEC z dnia 22 stycznia 1980 roku o problemach zdrowia zwierząt wpływających na handel produktami mięsnymi wewnątrz Wspólnoty⁹. Musi to być przeprowadzone w zakładzie wyznaczonym przez właściwą władzę.

Mięso może zostać wysłane do wspomnianego zakładu pod warunkiem, że wysyłka zostanie zaplombowana przed jej wysłaniem oraz pozostanie zaplombowana podczas całego transportu.

Jednakże, na prośbę Państwa Członkowskiego, popartą odpowiednim uzasadnieniem oraz zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2), mogą być przyjęte specjalne rozwiązania, szczególnie jeśli chodzi o znakowanie mięsa i jego późniejsze użycie, jak również jeśli chodzi o miejsce przeznaczenia przetworzonych produktów.

5. Środki wprowadzone w strefie zapowietrzonych będą stosowane przynajmniej do czasu aż:

- (a) zostały przeprowadzone wszystkie środki określone w Artykule 12;
- (b) świnie w gospodarstwie zostały poddane:
 - (i) badaniu klinicznemu, które wykazało, że nie miały one objawów klinicznych choroby sugerującej pomór klasyczny świń, oraz
 - (ii) badaniu serologicznemu zgodnie z postanowieniami Załączników I i IV bez stwierdzenia obecności przeciwciał przeciwko pomorowi klasycznemu świń.

Wspomniane w podpunktach (i) i (ii) badanie nie będzie miało miejsca przed upływem 30 dni po przeprowadzeniu oczyszczenia i dezynfekcji w zakażonym gospodarstwie.

6. W strefie zagrożonej powinny zostać zastosowane następujące środki:

- (a) powinien zostać przeprowadzony spis wszystkich gospodarstw posiadających świnie;
- (b) przemieszczanie i transport świń drogami publicznymi i prywatnymi, z wyłączeniem dróg wewnętrznych gospodarstwa, będzie zabroniony chyba, że będzie dozwolony przez właściwą władzę. Zakaz ten nie będzie stosowany dla tranzytu świń drogami lub koleją bez zatrzymywania się i wyładunku;
- (c) samochody ciężarowe oraz inne pojazdy i wyposażenie, które są używane do transportu świń lub innych zwierząt domowych lub materiałów, które mogły być zanieczyszczone (np. pasze, nawóz, gnojówka itd.) i, które są używane w strefie zagrożonej, nie mogą opuścić strefy zagrożonej bez oczyszczania i dezynfekcji zgodnie z procedurami określonymi przez właściwe władze;
- (d) żadne inne gatunki zwierząt nie mogą być wprowadzone lub opuścić gospodarstwa, w przeciągu pierwszych siedmiu dni od ustanowienia strefy, bez zezwolenia właściwych władz;
- (e) wszystkie padłe lub chore świnie w gospodarstwie powinny być zgłoszone do właściwej władzy, która będzie przeprowadzała niezbędne dochodzenie dla wykrycia pomoru klasycznego świń;
- (f) świnie nie mogą być zabrane z gospodarstwa, w którym są trzymane, w czasie siedmiu dni po zakończeniu wstępnego oczyszczenia i dezynfekcji zakażonego gospodarstwa, jak przewidziano to w Artykule 12; po upływie siedmiu dni może być wydane zezwolenie na usunięcie świń ze wspomnianego gospodarstwa:
 - (i) bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwą władzę, najlepiej w strefie zapowietrzonych lub zagrożonej, pod warunkiem, że:

⁸ OJ Nr L 302, 31. 12. 1972, str. 24; ostatnio znowelizowana przez Akt Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.

⁹ OJ Nr L 47, 21. 2. 1980, str. 4; ostatnio znowelizowana przez Akt Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.

- zostało przeprowadzone badanie wszystkich świń znajdujących się w gospodarstwie,
- zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń przed zabraniem do rzeźni, włączając w to zmierzenie temperatury wewnętrznej u odpowiedniej ilości świń,
- każda sztuka została oznakowana znakiem usznym,
- świny będą transportowane w pojazdach zaplombowanych przez właściwe władze. O zamiarze wysłania świń będą poinformowane właściwe władze odpowiedzialne za rzeźnię.

Po przybyciu do rzeźni świny będą trzymane oddzielnie od innych świń.

Podczas badania przedubojowego i poubojowego, w wyznaczonej rzeźni, właściwe władze wezmą pod uwagę wszystkie objawy wskazujące na obecność wirusa pomoru klasycznego świń,

(ii) w wyjątkowych okolicznościach do innych pomieszczeń znajdujących się w strefie zapowietrzonej, pod warunkiem, że:

- zostało przeprowadzone badanie wszystkich świń w danym gospodarstwie,
- zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń przed zabraniem, włączając w to zmierzenie temperatury wewnętrznej u odpowiedniej ilości świń,
- każda sztuka została oznakowana znakiem usznym.

Samochody ciężarowe oraz inne pojazdy a także wyposażenie używane dla transportu tych świń muszą być oczyszczone i zdezynfekowane po każdej operacji transportowej;

- (g) świeże mięso pochodzące od świń wymienionych w punkcie (f) będzie oznakowane zgodnie z postanowieniami Załącznika do Dyrektywy Rady 72/461/EEC i następnie poddane obróbce zgodnie z przepisami ustanowionymi w Artykule 4 (1) Dyrektywy Rady 80/215/EEC. Musi to być przeprowadzone w zakładzie wyznaczonym przez właściwą władzę.

Mięso może zostać wysłane do wspomnianego zakładu pod warunkiem, że wysyłka zostanie zaplombowana przed jej wysłaniem oraz pozostanie zaplombowana podczas całego transportu.

Jednakże, na prośbę Państwa Członkowskiego, popartą odpowiednim uzasadnieniem oraz zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2), mogą być przyjęte specjalne rozwiązania, szczególnie jeśli chodzi o znakowanie mięsa i jego późniejsze użycie, jak również jeśli chodzi o miejsce przeznaczenia przetworzonych produktów.

7. Środki wprowadzone w strefie zagrożonej będą obowiązywały przynajmniej do czasu aż:

- (a) zostały przeprowadzone wszystkie środki określone w Artykule 12;
- (b) świny w gospodarstwie zostały poddane badaniu klinicznemu, które wykazało, że nie wykazują one objawów klinicznych choroby wskazujących na pomór klasyczny świń;
- (c) zostało przeprowadzone badanie serologiczne pobranych próbek z gospodarstwa, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2) i takie badanie próbek nie wykazało obecności przeciwciał przeciwko pomorowi klasycznemu świń.

Wspomniane w punktach (b) i (c) badanie nie będzie miało miejsca przed upływem 15 dni po przeprowadzeniu wstępnego oczyszczenia i dezynfekcji w zakazanym gospodarstwie.

8. Odstępując od ustępów 4 (f) oraz 6 (f) właściwa władza może zezwolić na przewiezienie świń z gospodarstwa do zakładu przerobu do unieszkodliwienia lub na miejsce, w którym świny są poddane ubojowi w celu ich spalenia lub zakopania. Zwierzęta te zostaną poddane wyrywkowym badaniom w celu ustalenia obecności wirusa pomoru klasycznego świń. Ustalone w Załączniku IV kryteria dotyczące pobierania próbek krwi powinny zostać wzięte pod uwagę podczas takich wyrywkowych badań.

Powinny być podjęte wszystkie niezbędne środki dla uniknięcia rozprzestrzeniania się wirusa podczas takiego transportu, w szczególności należy poddać oczyszczeniu i dezynfekcji samochód ciężarowy użyty do transportu.

9. Jeżeli przewidziane w ustępach 4 (f) oraz 6 (f) zakazy są utrzymywane dłużej niż 30 dni, z powodu wybuchów innych przypadków choroby i w wyniku przetrzymywania świń, to właściwa władza, na umotywowaną prośbę właściciela, może zezwolić na usunięcie świń z gospodarstwa znajdującego się w strefie zapowietrzonych lub zagrożonych, pod warunkiem, że:

- (a) urzędowy lekarz weterynarii zweryfikował fakty;
- (b) zostało przeprowadzone badanie wszystkich świń w danym gospodarstwie,
- (c) zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń przed zabiciem, włączając w to zmierzenie temperatury wewnętrznej u odpowiedniej ilości świń,
- (d) każda sztuka została oznakowana znakiem usznym.
- (e) gospodarstwo przeznaczenia znajduje się w strefie zapowietrzonych lub strefie zagrożonych.

Powinny być podjęte wszystkie niezbędne środki aby uniknąć rozprzestrzeniania się wirusa podczas takiego transportu, w szczególności należy poddać oczyszczeniu i dezynfekcji samochód ciężarowy użyty do transportu.

10. Właściwa władza podejmie wszystkie niezbędne środki, włączając w to usytuowanie widocznych znaków i ostrzeżeń, a także użycia mas mediów takich jak prasa i telewizja, w celu zapewnienia, że wszyscy mieszkańcy stref zapowietrzonych i zagrożonych będą poinformowani o obowiązujących zakazach oraz podejmie środki jakie uważa za właściwe dla zapewnienia ich przestrzegania.

Artykuł 10

91/685/EEC - Art. 1 (7)

Państwa Członkowskie zapewnią, że:

- (a) użyte środki dezynfekcyjne i ich rozcieńczenia są urzędowo zatwierdzone przez właściwą władzę;
- (b) czynności oczyszczenia i odkażania są przeprowadzane pod urzędowym nadzorem oraz zgodnie z:
 - (i) poleceniami wydanymi przez urzędowego lekarza weterynarii, i
 - (ii) procedurą dla oczyszczenia i odkażania zakażonego gospodarstwa jak określono to w Załączniku V.

Artykuł 10a

91/685/EEC Art. 1 (8)

Jeżeli pomór klasyczny świń zostanie potwierdzony w rzeźni to właściwe władze zapewnią, że:

- (a) wszystkie świnię znajdujące się w rzeźni zostaną niezwłocznie poddane ubojowi;
- (b) tusze i uboczne surowce rzeźne zakażonych i zarażonych świń zostaną zniszczone, pod urzędowym nadzorem, w sposób uniemożliwiający rozprzestrzenienie się wirusa pomoru klasycznego świń;
- (c) oczyszczenie i dezynfekcja budynków i wyposażenia, włączając w to pojazdy, będzie odbywało się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z instrukcjami wydanymi przez właściwe władze;

- (d) zostanie przeprowadzone dochodzenie epizootyczne, zgodnie z postanowieniami Artykułu 8;
- (e) żadne świnie nie mogą być wprowadzone z przeznaczeniem na ubój przez przynajmniej 24 godziny od ukończenia czynności oczyszczenia i dezynfekcji, wykonywanych zgodnie z postanowieniami punktu (c).

Artykuł 11

80/217/EEC

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że:
 - pobieranie prób i badanie laboratoryjne dla wykrycia pomoru klasycznego świń będą dokonywane zgodnie z postanowieniami Załącznika I. Postanowienia Załącznika I mogą być uzupełnione lub poprawione zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2),
 - za koordynację metod badań i standardów przy diagnozie, w każdym Państwie Członkowskim odpowiedzialne będzie krajowe laboratorium, zgodnie z postanowieniami Załącznika II.

93/384/EEC - Art. 1 (1)

2. Wymienione w drugim akapicie ustępu 1 krajowe laboratoria będą współpracowały ze, wspomnianym w Załączniku VI, laboratorium referencyjnym Wspólnoty. Z zastrzeżeniem do postanowień Decyzji 90/424/EEC, a w szczególności do znajdującego się tam Artykułu 28, uprawnienia i obowiązki tego laboratorium są wymienione we wspomnianym Załączniku.

Artykuł 12

80/217

1. Z zastrzeżeniem do istniejących w tej dziedzinie przepisów Wspólnoty, Państwa Członkowskie poinformują Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie o epizootologii i rozprzestrzenianiu się choroby, zgodnie z Załącznikiem III.
2. Postanowienia Załącznika III mogą być uzupełnione lub poprawione zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zapewnią, że;

- przy usuwaniu świń z gospodarstwa, w którym były trzymane, należy je oznakować w taki sposób aby gospodarstwo, z którego pochodzą lub gospodarstwo ich pochodzenia oraz przewozy zwierząt mogły być łatwo sprawdzalne; jednak w stosunku do pewnych kategorii świń oraz w pewnych okolicznościach, i po uwzględnieniu sytuacji zdrowotnej, właściwe władze mogą zezwolić na inne sposoby szybkiego odnalezienia gospodarstwa, z którego one pochodzą lub gospodarstwa ich pochodzenia oraz prześledzenia przewozów zwierząt. Ustalenia co do znakowania zwierząt oraz odnajdywania gospodarstw będą określone przez właściwe władze.
- wszystkie osoby zaangażowane przy transporcie świń oraz w handlu nimi muszą dostarczyć właściwej władzy informacji dotyczących przewozu świń, które były transportowane lub umieszczone na rynku oraz dostarczyć dowody o takich przemieszczeniach; to samo będzie dotyczyć wszystkich osób trzymających świnie w stosunku do świń wprowadzanych do gospodarstwa lub opuszczających gospodarstwo.

Artykuł 14

91/685 - Art. 1 (9)

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że:

- (a) stosowanie szczepionek przeciwko pomorowi klasycznemu świń będzie zakazane;
- (b) manipulowanie wirusem pomoru klasycznego świń dla celów naukowych, diagnozy lub produkcji szczepionek będzie przeprowadzane wyłącznie w zatwierdzonych zakładach i laboratoriach;
- (c) przechowywanie, dostarczanie, dystrybucja oraz sprzedaż szczepionek przeciwko pomorowi klasycznemu świń, na terytorium Wspólnoty, musi odbywać się pod urzędowym nadzorem.

2. Niezależnie od ustępu 1, dotyczącego stosowania szczepionek przeciwko pomorowi rzekomemu świń, w sytuacji kiedy pomór klasyczny świń zostanie potwierdzony i zagraża rozprzestrzenieniem się, to może być podjęta decyzja o wprowadzeniu szczepienia interwencyjnego. W tym przypadku zainteresowane Państwa Członkowskie dostarczą Komisji plan szczepienia interwencyjnego, który będzie zawierał następujące informacje o:

- (a) sytuacji chorobowej, która powoduje prośbę o zastosowanie szczepienia interwencyjnego;
- (b) obszarze geograficznym, w którym takie szczepienie interwencyjne ma zostać przeprowadzone;
- (c) kategoriach świń i ich przypuszczalnej ilości do zaszczepienia;
- (d) szczepionce, która zostanie zastosowana;
- (e) czasie trwania kampanii szczepienia;
- (f) identyfikacji i rejestracji szczepionych zwierząt;
- (g) przyjętych środkach stosowanych przy przemieszczaniu świń oraz pochodzących z nich produktów;
- (h) innych sprawach odpowiednich dla zaistniałej nagłej sytuacji.

Komisja zbada natychmiast przedstawiony plan przy współpracy z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2) plan szczepienia interwencyjnego może zostać zatwierdzony lub poprawiony oraz mogą być wprowadzone dodatkowe środki przed zatwierdzeniem planu, szczególnie dotyczące znakowania zwierząt.

3. Każde Państwo Członkowskie, przeprowadzające szczepienie interwencyjne zapewni, że:

- jakiegokolwiek szczepione świni nie opuszczą terenu szczepień, z wyjątkiem zwierząt przeznaczonych do natychmiastowego uboju przeprowadzanego w wyznaczonej przez właściwe władze rzeźni, usytuowanej na terenie, w którym prowadzone są szczepienia lub w bezpośredniej bliskości tego terenu;
- całe świeże mięso pochodzące od świń szczepionych podczas szczepień interwencyjnych będzie stemplowane pieczęcią przewidzianą w Artykule 5a Dyrektywy 72/461/EEC oraz przechowywane i transportowane oddzielnie od mięsa nie noszącego wspomnianej pieczęci.

4. Przy szczepieniach interwencyjnych, ustęp 3 będzie obowiązywał przez minimum sześć miesięcy od zakończenia akcji szczepienia w danym terenie.

Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2) oraz przed upływem wspomnianych sześciu miesięcy, powinny zostać przyjęte środki aby zakazać:

- (a) opuszczania gospodarstwa przez świni reagujące dodatnio w testach serologicznych, z wyjątkiem skierowania ich do natychmiastowego uboju;
- (b) opuszczania gospodarstwa pochodzenia przez prosięta pochodzące od reagujących dodatnio w testach serologicznych macior chyba, że są one transportowane do:
 - rzeźni do ich natychmiastowego uboju,
 - gospodarstwa wyznaczonego przez odpowiednie władze, z którego zostaną wysłane bezpośrednio do rzeźni,

-- gospodarstwa, po uzyskaniu ujemnych wyników testów serologicznych na obecność przeciwciał przeciwko wirusowi pomoru klasycznego świń.

5. Jeśli okaże się to niezbędne, Komisja może przyjąć postanowienia odnoszące się do produkcji, opakowań, dystrybucji oraz stanu zapasów szczepionek przeciwko pomorowi klasycznemu świń, we Wspólnocie.

Artykuł 14a

Eksperti weterynaryjni Wspólnoty, we współpracy z władzami zainteresowanych Państw Członkowskich oraz tak dalece jak jednakowe stosowanie niniejszej Dyrektywy jest niezbędne, mogą przeprowadzać kontrole na miejscu; Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach takich kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, zapewni ekspertom niezbędną pomoc w wykonywaniu ich obowiązków.

Postanowienia ogólne dla wprowadzenia w życie niniejszego Artykułu będą ustanowione zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2).

Artykuł 14b

91/685/EEC - Art. 1 (9)

1. Każde Państwo Członkowskie nakreśli plan (schemat), wyszczególniający obowiązujące w danym kraju środki, które będą zastosowane w przypadku wybuchu pomoru klasycznego świń.

Plan ten powinien zezwalać na dostęp do urządzeń, wyposażenia i personelu jak również do innych odpowiednich materiałów, niezbędnych dla szybkiego i skutecznego zwalczania wybuchu choroby. Musi on wskazywać wymagania co do szczepionek, które każdy kraj uważa za niezbędne w przypadku szczepienia interwencyjnego.

2. Kryteria, które będą obowiązywały *mutatis mutandis* (bez zmian) dla nakreślenia planów na wypadek wybuchu choroby, zostały określone w Decyzji Komisji 91/42/EEC z dnia 8 stycznia 1991 roku określającej kryteria, które powinny być zastosowane przy nakreślaniu planu zwalczania pryszczycy, przy wprowadzeniu w życie Artykułu 5 Decyzji Rady 90/423/EEC¹⁰.

Komisja, zgodnie z postanowieniami Artykułu 21 (2), może poprawić lub uzupełnić te kryteria, biorąc pod uwagę specyfikę pomoru klasycznego świń.

3. Nakreślone plany, zgodne z kryteriami przewidzianymi w ustępie 2, powinny być przedstawione Komisji nie później niż 1 stycznia 1993 roku.

4. Komisja sprawdzi te plany w celu określenia czy zabezpieczają one osiągnięcie zamierzonego celu oraz zasugeruje danemu Państwu Członkowskiemu wszelkie niezbędne poprawki, a w szczególności poprawki zapewniające, że są one porównywalne z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdzi te plany, jeśli to było niezbędne po zmianach, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 21 (2).

Plany te mogą być następnie poprawiane i uzupełniane zgodnie z tą samą procedurą, biorąc pod uwagę rozwój sytuacji.

¹⁰ OJ Nr L 23, 29. 1. 1991, str. 29.

Artykuł 15

80/217/EEC

Państwa Członkowskie zapewnią, że:

1. użycie odpadków kuchennych pochodzących z międzynarodowych środków transportu, takich jak statki, pojazdy drogowe czy samoloty będzie zakazane w żywieniu świń, a odpadki te będą zabierane i zniszczone pod urzędowym nadzorem;
2. odpadki kuchenne stosowane w żywieniu świń muszą zostać poddane obróbce termicznej w celu zapewnienia zniszczenia wirusa pomoru klasycznego świń. Tak potraktowane odpadki mogą być użyte wyłącznie w żywieniu tuczników a gospodarstwo używające w żywieniu odpadków kuchennych może wysyłać świnie wyłącznie na ubój. Jednakże, właściwe władze mogą zezwolić na żywienie innych kategorii świń odpadkami kuchennymi pod warunkiem, że trzymane w gospodarstwie świnie mogą go opuścić, jedynie do uboju;
3. odbieranie, transport oraz obróbka odpadków kuchennych, przeznaczonych dla żywienia świń będzie przedmiotem urzędowego zezwolenia. Odpadki kuchenne muszą być transportowane w pojazdach lub pojemnikach zbudowanych w ten sposób aby nie przeciekały albo nie mogły z nich wypadać części odpadków podczas transportu. Po każdorazowym użyciu, pojazdy lub pojemniki użyte do transportu odpadków kuchennych muszą zostać oczyszczone i odkażone zgodnie z poleceniami właściwej władzy;
4. Wymienione w punkcie 3 zezwolenie na obróbkę odpadków kuchennych może być udzielone pod następującymi warunkami:
 - gospodarstwo musi posiadać oddzielne urządzenia dla poddanych i nie poddanych obróbce odpadków kuchennych,
 - pomieszczenia dla przechowywania nie poddanych obróbce odpadków kuchennych oraz pomieszczenia, w których obróbka ma miejsce muszą być łatwe do oczyszczenia i dezynfekcji;
5. odpadki kuchenne, odbierane zgodnie z postanowieniami punktu 3, mogą być użyte wyłącznie w gospodarstwie, w którym zostały poddane obróbce termicznej. Państwa Członkowskie mogą zezwalać na obróbkę odpadków kuchennych w wyspecjalizowanych zakładach specjalnie do tego celu wyposażonych, w których nie ma zwierząt oraz, które znajdują się pod urzędowym nadzorem. W tym przypadku, odstępując od postanowień punktu 2, po poddaniu obróbce termicznej, odpadki kuchenne mogą być również użyte w żywieniu innych świń niż tylko przeznaczonych do tuczu, pod warunkiem, że ich dystrybucja i użycie są kontrolowane w celu uniknięcia jakiegokolwiek ryzyka rozprzestrzenienia pomoru klasycznego świń;
6. wymienione w punkcie 3 zezwolenie nie jest wymagane w przypadku małych gospodarstw używających własnych odpadków kuchennych w żywieniu własnych świń, pod warunkiem, że takie odpadki kuchenne są poddawane obróbce termicznej w sposób, który zapewni zniszczenie wirusa pomoru klasycznego świń.

Artykuł 16

1. W przypadku, gdy ma być stosowana procedura określona w niniejszym artykule, sprawa zostanie niezwłocznie skierowana przez Przewodniczącego - z jego własnej inicjatywy bądź na wniosek państwa członkowskiego - do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”) utworzonego decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r. .

2. Głosy Państw Członkowskich są wazone w sposób określony w Artykule 148(2) Traktatu. Przewodniczący nie posiada prawa głosu.
3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię na temat środków w ciągu okresu czasu ustalonego przez przewodniczącego w zależności od ważności rozpatrywanych zagadnień. Opinie są wydawane większością (Traktat Akcesyjny) 62 głosów.
4. Jeżeli środki są zgodne z opinią Komitetu, Komisja przyjmuje je i niezwłocznie stosuje. Jeżeli nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli nie została wydana opinia, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek o środkach, które należy podjąć. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.
Jeżeli Rada nie przyjęła środków w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia wniosku, Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie je stosuje, pod warunkiem, że Rada nie głosowała przeciwko nim zwykłą większością.

Artykuł 16a

1. W przypadku, gdy ma być stosowana procedura określona w niniejszym artykule, sprawa zostanie niezwłocznie skierowana przez Przewodniczącego z jego własnej inicjatywy bądź na wniosek państwa członkowskiego
2. na łamach Komitetu głosy państw członkowskich będą wazone zgodnie z artykułem 148 (2) Traktatu. Przewodniczący nie głosuje.
3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków, które mają być przyjęte, a Komitet wyda swą opinię na temat tych środków w ciągu dwóch dni. Opinia powinna być dostarczona większością 54 głosów.
4. Komisja przyjmie środki i bezzwłocznie je wdroży, jeśli są zgodne z opinią Komitetu, lub – jeśli nie wydano opinii – Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie propozycję co do środków, które mają być podjęte. Rada przyjmie środki większością kwalifikowaną.
5. Jeśli Rada nie przyjęła żadnych środków w ciągu 15 dni od dnia, w którym skierowano do niej sprawę, to wówczas Komisja przyjmie środki proceduralne i je wdroży, chyba że Rada głosowała przeciw środkom większością zwykłą.

Artykuł 17

Uchylony dyrektywą 81/476

Artykuł 18

Na podstawie raportu na temat zdobytych doświadczeń w kontrolowaniu pomoru świń, razem z sugerowanymi zmianami, Rada przejrzy na nowo wymagania niniejszej Dyrektywy po upływie okresu dwóch lat od zastosowania Dyrektywy,

Artykuł 19

Państwa Członkowskie wdrożą ustawy, rozporządzenia i postanowienia administracyjne, niezbędne dla przestrzegania niniejszej Dyrektywy działając jednomyślnie i na wniosek Komisji w dniu określonym przez Radę, przed 1 lipca 1980 roku.

Artykuł 20

Dyrektywa niniejsza jest adresowana do Państw Członkowskich.
Sporządzono w Brukseli,

Za Radę
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PROCEDURY DIAGNOSTYCZNE DLA POTWIERDZENIA DIAGNOZY RÓŻNICOWEJ POMORU KLASYCZNEGO ŚWIŃ

Niezależnie od okresu czasu potrzebnego dla powstania przeciwciał, określa się następujące minimalne kryteria, standardy i instrukcje dla procedur diagnostycznych wykrywania pomoru klasycznego świń (CSF).

A. POBIERANIE MATERIAŁU DO DIAGNOZY

1. Dla izolacji wirusa i wykrycia antygeny podstawę stanowią tkanki migdałków i śledziony. Najlepiej jak zostaną pobrane również dwie inne tkanki limfatyczne takie jak węzły chłonne pozagardłowe, przyusznice czy krezkowe razem z jelitem biodrowym lub nerka. Każda próbka tkanki powinna zostać umieszczona w oddzielnym plastikowym woreczku, odpowiednio zamknięta i opisana. Próbkę powinny być transportowane i przechowywane w szczelnych pojemnikach. Nie powinny być one zamrażane ale utrzymywane w temperaturze lodówki i bezzwłocznie poddane badaniu.
2. Próbkę krwi dla izolacji wirusa z leukocytów powinny zostać pobrane od świń wykazujących gorączkę lub inne objawy chorobowe. Jako środki przeciwko krzepnięciu powinny być użyte EDTA lub heparyna. Próbkę powinny być przetrzymywane w chłodnej temperaturze, najlepiej w temperaturze lodówki i bezzwłocznie poddane badaniu.
3. Próbkę krwi dla wykrycia przeciwciał służące jako pomoc przy postawieniu diagnozy przy wybuchach klinicznych choroby oraz w przeprowadzanych badaniach przeglądowych powinny być pobrane od zwierząt, które wyzdrowiały z podejranej choroby oraz od świń, które miały styczność z zakażonymi lub podejrzanymi o zakażenie zwierzętami. W takich podejranych gospodarstwach próbki powinny być pobrane od pierwszych 20 podejranych lub mających kontakt zwierząt oraz od 25 % pozostałych zwierząt. W celu zapewnienia dużego prawdopodobieństwa wykrycia przeciwciał, próbki powinny zostać pobrane z każdej części gospodarstwa (kojców), w takiej samej ilości.

B. DIAGNOSTYKA LABORATORYJNA POMORU KLASYCZNEGO ŚWIŃ

Najważniejsze w diagnostyce laboratoryjnej pomoru klasycznego świń jest wykrycie antygenów wirusowych, wirusa lub przeciwciał w organach lub płynach ustrojowych. W przypadku występowania wyników wątpliwych, testy powinny być powtórzone z tych samych próbek. Dodatkowe próbki powinny być pobierane z tych samych źródeł jeśli istnieje w dalszym ciągu podejrzenie choroby.

Testy serologiczne dla wykrycia przeciwciał należy uznać jako badanie pomocnicze w przypadkach podejrzenia pomoru klasycznego świń. Jeśli wykrycie antygenów wirusowych lub wyizolowanie wirusa nie nastąpiło z materiału dostarczonego od, podejranych o pomór klasyczny świń, zwierząt albo z materiału pochodzącego z gospodarstw, które miały kontakt z przypadkami pomoru klasycznego świń, to powinny być zastosowane testy dla wykrycia przeciwciał w próbkach krwi pobranych od zwierząt, które nie są dalej podejrane oraz od tych zwierząt, które miały kontakt z chorobą.

1. Wykrywanie antygenów wirusowych

Dla wykrywania antygenów wirusowych w tkankach zwierzęcych, powinny być zastosowane bezpośrednio metody immunoenzymatyczne na cienkich skrawkach mrożeniowych narządów (do pięciu mikronów) takich jak migdałki czy inne tkanki wymienione w ustępie A (1). Jako odczynnik diagnostyczny musi służyć poliklonalna surowica zawierająca przeciwciała dla wirusa pomoru klasycznego świń, znakowana fluorochromem, enzymem czy biotyną, zgodna z następującymi kryteriami:

- (a) hyperimmunizowana surowica powinna pochodzić od świń, które są wolne od zakażenia albo być przygotowana z surowicy świń wolnej od jakichkolwiek przeciwciał, które mogą wpłynąć na jakość czy specyficzność reakcji;
- (b) znakowana immunoglobulina, przygotowana z hyperimmunizowanej CSF surowicy świńskiej jak została ona określona w punkcie (a), musi posiadać miano robocze 1 : 20, określone w zakażonych hodowlach komórkowych oraz sprawdzone w testach kontrolnych na skrawkach tkankowych. Rozcieńczenie robocze koniugatu musi odpowiadać maksymalnemu „świeceniu” przy minimalnym zabarwieniu tła. Każda próbka wykazująca specyficzną reakcję cytopatyczną będzie uważana za dodatnią w kierunku obecności pestiwirusów. W takich przypadkach muszą być przeprowadzone dalsze testy, opisane w ustępie B (3).

2. Wykrywanie wirusa i jego identyfikacja w hodowli komórkowej

- (a) Wykrywanie wirusa z próbek tkanek jest przeprowadzane na wrażliwej hodowli komórkowej PK - 15 lub innych jednakowo wrażliwych hodowlach linii ciągłej komórki. Zawiesina rozciery organu powinna być zakażona przy rozcieńczeniu 1:10.
- (b) Wykrywanie wirusa z próbek krwi, pobranych i przechowywanych jak zostało to określone w ustępie A (2), jest przeprowadzane przez zakażenie hodowli komórkowej zawiesiną leukocytów zebranych z powierzchni próbki krwi doprowadzonych do pierwotnej objętości krwi.
- (c) Dla wykrycia antygenów wirusowych w cytoplazmie zakażonych komórek, takie hodowle komórkowe powinny być traktowane znakowaną ujemną surowicą poliklonalną. Barwienie powinno być przeprowadzone w przedziałach czasowych od 24 do 72 godzin od czasu inokulacji.
- (d) Dodatkowo hodowle powinny być poddane diagnostycznym testom różnicowym, opisanym w ustępie B (3). Wyniki ujemne po pierwszym pasażu mogą wymagać nawet kilku kolejnych pasażów w celu wykrycia wirusa.

3. Zastosowanie przeciwciał monoklonalnych do typowania izolatów pestiwirusów

- (a) Duplikaty mrożonych skrawków narządów lub hodowli komórkowych, które dały reakcję dodatnie z ujemną surowicą poliklonalną, jak zostało to opisane w ustępie B (1) i (2), powinny zostać następnie przebadane przy pomocy znakowanych przeciwciał monoklonalnych w celu odróżnienia wirusa CSF od wirusa biegunki bydła (BVD) i wirusa choroby granicznej (BD).
- (b) Powinny być stosowane wyłącznie przeciwciała monoklonalne, które zostały urzędowo zalecone przez Laboratorium Referencyjne Wspólnoty dla Pomoru Klasycznego Świń.

(c) Przeciwciała powinny być pogrupowane w cztery zestawy, zgodnie z następującymi kryteriami:

Numer zestawu	Swoistość
1	Wszystkie pestiwirusy
2	Wszystkie wirusy CSF
3	Szczepki wirusa CSF ze szczepionek
4	Wszystkie wirusy BVD/BD

Każdy zestaw może zawierać albo pojedyncze przeciwciała monoklonalne lub mieszaninę przeciwciał monoklonalnych, pod warunkiem, że spektrum swoistości mieszaniny będzie odpowiadało parametrom podanym powyżej.

(d) Interpretacja wyników może być zsumowana jak poniżej:

Zestaw				Interpretacja
1	2	3	4	
+	+	-	-	CSF stwierdzony
+	+	+	-	Szczep CSF ze szczepionki
+	-	-	+	Wirus DVD/BD
+	-	-	-	}
+	+	-	+	} Wirus nie sklasyfikowany
+	+	+	+	} wymagane dalsze testy
-	-	-	-	}

C. WYKRYWANIE PRZECIWCIAŁ DLA WIRUSA POMORU KLASYCZNEGO ŚWIŃ

Wykrywanie przeciwciał dla wirusa pomoru klasycznego świń w próbkach krwi jest przeprowadzane aby pomóc w diagnozie pomoru świń w gospodarstwach, w których znajdują się świny wykazujące kliniczne objawy choroby lub u świń, które mogły mieć kontakt z zakażonymi świnią. Może być ono wykonywane także w celu dokonania badań przeglądowych lub przeglądu stad o nieznanym statusie.

W tym celu próbki krwi muszą zostać przebadane zatwierdzonym testem.

Następujące testy są zatwierdzone do użycia oraz muszą być przeprowadzane z użyciem dodatnich i ujemnych surowic kontrolnych.

Szczepki wirusa, które będą używane w testach serologicznych muszą być zatwierdzone na spotkaniu Krajowych Laboratoriów Pomoru Świń (NSFL) oraz wydawane, na żądanie, przez Laboratorium Referencyjne Wspólnoty dla Pomoru Klasycznego Świń.

Wszystkie procedury testów muszą dawać zadowalające wyniki z surowicami referencyjnymi dostarczonymi przez Laboratorium Referencyjne Wspólnoty dla Pomoru Klasycznego Świń.

1. Test neutralizacji wirusa

Test ten jest oparty na określaniu granicznej wartości neutralizacji 50 % przeciwciał. Hodowle są zakażane mieszaniną rozcieńczonej surowicy i stałą ilością wirusa po określonym okresie inkubacji w 37 °C. Wyniki są oparte na braku replikacji wirusa wykrywalnej za pomocą systemu enzymatycznego. Taka próba seroneutralizacji z zastosowaniem immunofluorescencji lub znakowanych przeciwciał immunoperoksydazowych może być wykorzystana w teście. Szczegółowa

dokumentacja będzie dostarczana, na życzenie, przez Laboratorium Referencyjne Wspólnoty dla Pomoru Klasycznego Świń.

Do badań przeglądowych surowice są początkowo rozcieńczane 1:10. Jeśli wymagane jest pełne miareczkowanie to przygotowywane są podwójne rozcieńczenia surowicy zaczynając od 1:10. Każde rozcieńczenie jest mieszane z jednakową ilością zawiesiny wirusa zawierającej 100 ($\pm 0,5 \log_{10}$) cząstek zakażonych (TCID₅₀). W przypadku każdego rozcieńczenia należy używać co najmniej dwie hodowle. Po odpowiednim okresie inkubacji, hodowle komórkowe są utrwalane, a antygen wirusowy jest wykrywany przy pomocy metody immunoenzymatycznej. Wyniki są ustalane na takim poziomie, w którym przy rozcieńczeniu surowicy, połowa zakażonych hodowli komórkowych nie wykazuje żadnej specyficznej reakcji. Granica pomiędzy dwoma rozcieńczeniami jest ustalana.

2. Próba immunoenzymatyczna (ELISA)

Jako próby dodatkowe mogą być użyte techniki konkurencyjne, „blocking” czy też pośrednie.

Jest zalecane aby używane testy minimalizowały reakcje krzyżowe z wirusem BVD czy też innymi pestiwirusami. Jednakże system testowania musi zapewnić wykrycie wszystkich zakażeń pomorem klasycznym świń, na wszystkich etapach odpowiedzi immunologicznej na zakażenie.

Antygen

Antygen powinien zostać otrzymany lub odpowiadać białkom wirusa jednego z zalecanych szczepów wirusa CSF. Użyte dla przygotowania antygeny komórki powinny być wolne od innych zakażeń pestiwirusowych.

Przeciwciała

Przeciwciała poliklonalne do próby konkurencyjnej lub „blocking” powinny być produkowane na świniach lub królikach po zakażeniu jednym z zalecanych szczepów wirusa pomoru klasycznego świń lub szczepem lapinizowanym C. Przeciwciała monoklonalne powinny być skierowane przeciwko dominującemu białkom otoczkowym wirusa CSF. W próbie pośredniej należy użyć reagentu immunoglobulinowego, który wykrywa zarówno IgG oraz IgM.

Czułość testu ELISA powinna być wystarczająca dla wykrycia każdej surowicy dodatniej, w teście seroneutralizacji, a także w referencyjnej surowicy dodatniej zalecanej przez Laboratorium Referencyjne Wspólnoty dla Pomoru Klasycznego Świń. Procedura testu ELISA może być używana wyłącznie do prób surowicy lub plazmy pochodzących od pojedynczych świń.

Jeśli test ELISA nie jest specyficzny dla CSF, to dodatnie próby powinny być przebadane testami różnicowymi, jak mówi się o tym w sekcji E.

D. OCENA WYNIKÓW BADAŃ LABORATORYJNYCH

1. Wykrycie antygeny wirusa pomoru klasycznego świń w tkance organu lub w hodowli komórkowej, po dokonaniu uprzednio wykryciu wirusa w próbkach tkanek, stosując techniki określone w ustępach B (1), (2) i (3) będzie stanowiło podstawę do potwierdzenia obecności choroby, z wyjątkiem przypadku reakcji na wirus szczepionkowy określonej zgodnie z postanowieniami ustępu B (3). Wykrycie antygenów wirusów BVD/BD zgodnie z postanowieniami ustępu B (3) wykluczy podejrzenie pomoru klasycznego świń chyba, że są inne podstawy do takiego podejrzenia.

W następstwie nietypowych lub nieoczekiwanych wyników typowania przeciwciał monoklonalnych, zgodnie z postanowieniami ustępu B (3), izolaty pestiwirusa powinny być uznane za niesklasyfikowane a stado pochodzenia uważane za podejrzane w oczekiwaniu na dalsze badania. Może to wymagać dostarczenia wirusa do laboratorium referencyjnego dla jego określenia, jak również przeprowadzenia badania serologicznego stada pochodzenia.

2. W następstwie wykrycia przeciwciał reagujących z wirusem CSF, stado pochodzenia będzie uważane za podejrzane.

(a) W celu wykluczenia podejrzenia klasycznego pomoru świń spowodowanego wykryciem przeciwciał, powinien zostać zastosowany, opisany w sekcji E, test dla rozróżnienia pomiędzy przeciwciałami reagującymi na CSF, które mogły być spowodowane przez inne pestiwirusy oraz przeciwciałami związanymi z samym wirusem CSF. Wszystkie oryginalne próbki powinny być ponownie przebadane testami różnicującymi.

(b) Jeżeli podejrzenie nie może być wykluczone za pośrednictwem pierwszego testu różnicującego, to powinien być przeprowadzony dalszy test, przynajmniej 30 dni później, w celu kontroli rozszerzania się infekcji. Powinny zostać pobrane próbki od pierwszych 20 zwierząt, w podejrzanym gospodarstwie oraz od 25 % pozostałych zwierząt.

3. Interpretacja wyników badań serologicznych

Miano neutralizacji wirusa większe lub równe 1:10 u jakiegokolwiek świni, przy dowodach klinicznych i epizootycznych, dających powód do podejrzenia choroby, będzie stanowiło pozytywną diagnozę. Miano większe lub równe u jakiegokolwiek świni bez dowodów klinicznych i epizootycznych daje powody do podejrzenia o chorobę i powinno stanowić podstawę do przeprowadzania badań różnicowych.

Takie same kryteria powinny zostać zastosowane jeśli jakakolwiek świnia reaguje dodatnio w teście ELISA.

E. PROCEDURY TESTÓW SEROLOGICZNYCH DLA DIAGNOZY RÓŻNICOWEJ POMIĘDZY POMOREM KLASYCZNYM ŚWIŃ ORAZ ZAKAŻENIAMI SPOWODOWANYMI PRZEZ INNE PESTIWIRUSY

1. Testy dla diagnozy różnicowej pomoru klasycznego świń oraz innych zakażeń pestiwirusami są oparte na równoległym badaniu surowic ze szczepami wirusa CSF oraz BVD/BD, stosując porównywalne metody. Szczepy CSF i BVD/BD powinny być zatwierdzone urzędowo (patrz sekcja C). Aby wykluczyć podejrzenie o CSF spowodowane wykryciem przeciwciał, próbki krwi powinny zostać zbadane w porównawczych testach neutralizujących przeciwciała przeciwko wirusowi CSF i wirusowi BVD/BD. W „blocking” ELISA może być zastosowane porównanie procentu blokowania z antygenami CSF i BVD/BD.
2. Wyniki porównawczych testów serologicznych z użyciem referencyjnych szczepów wirusów CSF oraz innych pestiwirusów powinny być interpretowane jak następuje:
 - (a) jeśli testy porównawcze wykażą, że więcej niż jedna świnia ma przeciwciała dla wirusa CSF przy braku przeciwciał dla innych pestiwirusów to wynik testu jest uważany za dodatni na CSF;

- (b) jeśli testy porównawcze wykazą, że miana wirusa CSF są równe lub wyższe niż miana dla innych pestiwirusów u więcej niż u jednej świni, to będzie to uważane za podejrzenie o CSF, a dalsze różnicowanie będzie przebiegało jak niżej:
- te świny, które wykazują miana neutralizujące przeciwko wirusowi CSF, wyższe lub równe mianom przeciwko innym pestiwirusom będą poddane ubojowi. Ich tkanki oraz jeśli są one w ciąży to także ich płody, powinny zostać poddane badaniu na obecność antygeny CSF lub samego wirusa, zgodnie z procedurą określona w ustępie B (1), (2) lub (3),
 - jeśli zostanie stwierdzony antygen wirusa CSF lub zostanie wykryty sam wirus to pomór klasyczny świń jest potwierdzony,
 - jeśli badanie określone w drugim akapicie nie ujawni obecności antygeny CSF lub obecności wirusa, to gospodarstwo będzie uważane za podejrzane do czasu aż drugie próbki krwi, pobrane przynajmniej 30 dni później, będą poddane dalszym testom porównawczym,
 - jeśli te dalsze testy porównawcze wykazują, że wszystkie zwierzęta mają znacznie wyższe miana (czterokrotnie lub więcej) przeciwko wirusowi BVD/BD niż wirusowi CSF to podejrzenie powinno być wykluczone,
 - jeśli jedno lub więcej zwierząt wykazują miano przeciwko wirusowi CSF, które jest równe lub wyższe niż ich miano przeciwko wirusowi BVD/BD, to wynik będzie uważany za dodatni dla CSF;
- (c) jeśli miana dla wirusa BVD/BD są takie, że nie wykluczają możliwości obecności pomoru klasycznego świń to gospodarstwo będzie uważane za podejrzane i będzie ponownie przebadane po przynajmniej 30 dniach.

F. DIAGNOZA RÓŻNICOWA POMORU AFRYKAŃSKIEGO ŚWIŃ (ASF)

Pomór afrykański świń nie może być odróżniany od pomoru klasycznego świń za pomocą badania klinicznego czy sekcijnego, a obie choroby powinny być uważane w diagnozie różnicowej za ostry gorączkowy i wybroczynowy syndrom u świń. Testy laboratoryjne stanowią podstawę w różnicowaniu tych dwóch chorób. Pozytywna diagnoza, w wolnym od pomoru afrykańskiego świń kraju, musi być oparta na wyizolowaniu i potwierdzeniu wirusa ASF. Podstawą diagnostyki laboratoryjnej ASF będzie wyodrębnienie wirusa, antygeny wirusowego czy przeciwciał w organach zwierzęcia i jego płynach ustrojowych. W przypadku otrzymania wyników wątpliwych lub ujemnych w przeprowadzanych przynajmniej dwóch testach na próbkach pochodzących od zwierzęcia dającego podstawę do podejrzenia pomoru afrykańskiego świń albo pochodzących z gospodarstw, które miały kontakt z przypadkami CSF, to powinien zostać pobrany dodatkowy materiał z tego samego gospodarstwa lub od zwierząt, które miały kontakt z chorobą.

1. Wykrywanie antygeny wirusowego

Dla wykrywania antygeny wirusowego powinna być zastosowana technika bezpośredniej immunofluorescencji lub inne odpowiednie techniki ze skrawków mroźniowych tkanki organów, z rozmazów lub z osadów hodowli leukocytów. Zastosowane procedury są podobne do tych opisanych dla pomoru klasycznego świń, z wyjątkiem użycia specyficznych dla ASF reagentów.

2. Izolacja i identyfikacja wirusa

(a) Odczyn hemadsorbcji (HAD)

Odczyn HAD jest przeprowadzany poprzez zakażenie pierwotnej hodowli leukocytów albo 10 % zawiesiną tkanki lub też krwią pobraną w terenie od podejrzanych świń. Możliwe też jest przygotowanie hodowli leukocytów z krwi gorączkujących świń zakażonej w laboratorium lub pobranej w terenie. Hemadsorbcja składa się z adsorpcji erytrocytów świń do powierzchni zakażonych komórek i to potwierdza diagnozę CSF.

(b) Próba biologiczna

Przygotowuje się zbiorczą próbę z 10 % zawiesiną różnych tkanek i 2ml tej zawiesiny wstrzykuje się domięśniowo każdej z czterech świń; dwie z nich powinny być szczepione przeciwko pomorowi klasycznemu świń a dwie mają być nieszczepione. Świnie powinny być codziennie badane w celu stwierdzenia wzrostu temperatury wewnętrznej oraz w celu stwierdzenia pojawienia się objawów klinicznych przez 21 dni. Jeśli pojawi się gorączka to powinny być pobrane próbki krwi dla przygotowania hodowli leukocytów dla odczynu HAD (autorezety i zakażenie pierwotnej hodowli leukocytów świń). Jeśli nie pojawią się objawy kliniczne to powinna być pobrana krew dla wykrycia przeciwciał po 21 dniowym okresie obserwacji.

G. STWIERDZENIE PRZECIWCIAŁ WYWOŁANYCH WIRUSEM ASF W PRÓBKACH KRWI I PŁYNACH USTROJOWYCH

Wykrywanie przeciwciał w próbkach surowicy lub w płynach ustrojowych jest przeprowadzane w celach pomocniczych dla zdiagnozowania pomoru afrykańskiego świń w gospodarstwach, w których znajdują się świnie z objawami klinicznymi wskazującymi na podejrzenie choroby lub świnie podejrzane o kontakt ze świniami zakażonymi ASF. Może być ono przeprowadzane w badaniach przeglądowych lub w przeglądach stad o nieznanym statusie zdrowotnym.

W tych celach próbki powinny zostać zbadane zatwierdzonym testem.

Podane poniżej testy są zatwierdzone do stosowania i muszą być przeprowadzane z użyciem dodatnich i ujemnych surowic kontrolnych.

(a) Próba pośredniej immunofluorescencji (IIF);

(b) ELISA.

ZAŁĄCZNIK II

80/217

Krajowymi laboratoriami dla pomoru klasycznego świń są następujące laboratoria:

Dania:	Statens veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm;
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale dell'Umbria e delle Marche,
	Perugia;
Wielka Brytania	Central Veterinary Laboratory, Weybridge, Surrey, Anglia;
Północna Irlandia:	Veterinary Research Laboratory, Stormont, Belfast;

Belgia:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenburg 99, B-1180, Bruksela;
Francja: Pierre	Laboratoire central de Recherches vétérinaires d'Alfort, rue Curie 22, 94700 Maisons Alfort;
Luksemburg:	Laboratoire bactériologique de médecine vétérinaire de l'Etat, avenue Gaston Diederich 54, Luksemburg;
Irlandia:	Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, Co. Dublin;
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Tübingen;
Holandia: 801274/EEC - Art. 2	Central Veterinary Institute, Lelystad.
Grecja: 85/586/EEC - Art. 5	
Hiszpania:	Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Barcelona;
Portugalia: Akt Przyst'pienia AT, FI, SE	Laboratório Nacional de Investigacácao Veterinária - Lizbona;
Austria:	Bundesanstalt für Virusseuchen-bekämpfung bei Haustieren, Wiedeń - Hetzendorf;
Finlandia:	Statens veterinaere Institut for Virusforskning, Lindholm, Dania;
Szwecja: 80/217/EEC	Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala.

Krajowe laboratoria dla pomoru klasycznego świń, Państw Członkowskich, będą odpowiedzialne za koordynowanie standardów i metod diagnostycznych stosowanych we wszystkich laboratoriach dla diagnozowania pomoru klasycznego świń, które istnieją w danym Państwie Członkowskim. W tym celu:

- (a) będą one dostarczać odczynniki diagnostyczne do poszczególnych laboratoriów;
- (b) będą kontrolowały jakość odczynników diagnostycznych, stosowanych w danym Państwie Członkowskim;
- (c) będą organizowały okresowo przeprowadzanie testów porównawczych;
- (d) będą przetrzymywały izolaty wirusa pomoru klasycznego świń, pochodzące z przypadków chorobowych stwierdzonych w danym Państwie Członkowskim;

ZAŁĄCZNIK III

80/217/EEC

Informacja epizootologiczna

1. W ciągu 24 godzin, od powiadomienia o pierwszym wybuchu pomoru klasycznego świń, dane Państwo Członkowskie musi przedstawić Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim następującą informację:

- datę, w której pomór klasyczny świń był podejrzewany,
- datę, w której pomór klasyczny świń był potwierdzony oraz zastosowane metody dla jego potwierdzenia,
- lokalizację zakażonego gospodarstwa oraz jego odległość do najbliższych ferm świń,
- ilość świń każdej kategorii w danym gospodarstwie,
- dla każdej kategorii świń ilość zwierząt, u których pomór klasyczny świń został potwierdzony oraz śmiertelność choroby.

2. Wymieniona w ustępie 2 informacja, tak szybko jak to jest możliwe, będzie uzupełniona sprawozdaniem stwierdzającym co następuje:

- datę, kiedy świny z gospodarstwa były poddane ubojowi i zniszczone,
- jeśli zostało zastosowane zwolnienie przewidziane w Artykule 6, ilość świń poddanych ubojowi i zniszczonych oraz ilość świń, które zostaną poddane ubojowi w późniejszym czasie oraz limit czasowy ustalony dla ich uboju,
- wszelkie informacje dotyczące możliwego źródła pochodzenia choroby lub stwierdzenie skąd choroba pochodzi jeśli zostało to potwierdzone.

3. Zainteresowane Państwa Członkowskie przedstawiają, wymienioną w ustępie 1, informację Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim, w czasie określonym w tym ustępie, także przy wszelkich następnych wybuchach pomoru klasycznego świń, w innych gospodarstwach, do czasu aż ilość zakażonych gospodarstw oraz rozprzestrzenienie się choroby ulegnie zmniejszeniu.

ZAŁĄCZNIK IV

91/685/EEC Art. 1 (13)

**SEROLOGICZNE BADANIE PRZEGLĄDOWE ŚWIŃ, W STREFIE ZAGROŻONEJ,
W CELU WYKRYCIA PRZECIWCIAŁ PRZECIWKO WIRUSOWI POMORU
KLASYCZNEGO ŚWIŃ**

Program badań przeglądowych powinien brać pod uwagę przenoszenie wirusa pomoru klasycznego świń oraz sposób w jaki świnię są trzymane, np. czy świnię są trzymane w grupach czy nie.

1. Serologiczne badanie przeglądowe świń trzymanych w grupach

Grupę stanowi dwie lub więcej świń trzymanych w bezpośrednim kontakcie ze sobą.

Pobieranie prób w grupach

Jeśli 20 lub mniej niż 20 świń w grupie:

- dwie świnię. Kiedy grupa składa się z maciory z prosiętami próba powinna być pobierana wyłącznie od maciory,

jeśli więcej niż 20:

- dwie świnię + 5 % pozostałych świń.

2. Serologiczne badanie przeglądowe świń trzymanych pojedynczo; dotyczy to świń

trzymanych blisko siebie ale nie mających bezpośredniego kontaktu, np. maciory wiązanych.

Procedura pobierania próbek

Ilość świń	Świnię do badania
mniej niż 20	wszystkie
20 - 100	20 + 20 % pozostałych
więcej niż 100	20 + 10 % pozostałych (przynajmniej 36);

ZAŁĄCZNIK V

91/685/EEC

**PROCEDURA DLA OCZYSZCZENIA I ODKAŻANIA ZAKAŻONEGO
GOSPODARSTWA**

1. OCZYSZCZENIE WSTĘPNE I DEZYNFEKCJA

- (a) Natychmiast po usunięciu zwłok świń te części pomieszczeń, w których były trzymane świnię oraz wszystkie pozostałe budynki, podwórka itd., zanieczyszczone podczas uboju lub badań sekcyjnych, będą spryskane środkami dezynfekcyjnymi, zatwierdzonymi do użycia zgodnie z postanowieniami Artykułu 12.
- (b) Wszelkie pozostałości tkanek czy krwi, które mogły być rozsypane lub rozlane podczas uboju lub badania sekcyjnego czy większe zanieczyszczenia budynków, podwórek czy sprzętów powinny być starannie zebrane i usunięte razem ze zwłokami.
- (c) Użyte środki dezynfekcyjne powinny pozostać na powierzchni przynajmniej przez 24 godziny.

2. KOŃCOWE OCZYSZCZENIE I DEZYNFEKCJA

- (a) Tłuszcz i brud powinny zostać usunięte ze wszystkich powierzchni poprzez zastosowanie środka usuwającego tłuszcz i następnie zmyte zimną wodą.
 - (b) Po zmyciu zimną wodą, jak zostało to opisane w punkcie (a), powinien być zastosowany rozpylony środek dezynfekcyjny.
 - (c) Po upływie siedmiu dni pomieszczenia powinny zostać potraktowane środkiem usuwającym tłuszcz, spłukane zimną wodą, spryskane środkiem dezynfekcyjnym oraz ponownie spłukane zimną wodą.
 - (d) Odchody i ściółka powinny być składowane do przegrzania, spryskane środkiem dezynfekcyjnym i pozostawione na 42 dni. Gnojówka powinna być przechowywana przez 42 dni po ostatnim dodatku zakażonego materiału. Okres ten może być przedłużony jeśli gnojówka była zakażona w dużym stopniu.
-

ZAŁĄCZNIK VI

93/384/EEC - Art. 1 (2)

**LABORATORIUM REFERENCYJNE WSPÓLNOTY DLA POMORU
KLASYCZNEGO ŚWIŃ**

Nazwa laboratorium;

Institut für Virologie
der Tierärztlichen Hochschule Hannover,
Bischofsholer Damm 15,
D-3000 Hannover 1,
Niemcy.

Zadania i obowiązki laboratorium referencyjnego Wspólnoty będą jak następuje:

1. W porozumieniu z Komisją koordynowanie, stosowanych w Państwach Członkowskich, metod diagnostyki pomoru klasycznego świń, szczególnie poprzez:
 - (a) przechowywanie i dostarczanie hodowli komórkowych stosowanych w diagnostyce;
 - (b) typowanie, przechowywanie i dostarczanie szczepów wirusa pomoru klasycznego świń stosowanych w testach serologicznych oraz przygotowywanie surowic ujemnych;
 - (c) dostarczanie standaryzowanych surowic, surowic sprzężonych i innych reagentów referencyjnych laboratoriom krajowym w celu standaryzowania testów i reagentów stosowanych w Państwach Członkowskich;
 - (d) stworzenie i utrzymywanie banku wirusów pomoru klasycznego świń;
 - (e) organizowanie okresowych testów sprawdzających stosowanie procedur diagnostycznych na szczeblu Wspólnoty;
 - (f) zbieranie i porównywanie danych i informacji o stosowanych metodach diagnostycznych i wynikach przeprowadzanych testów;
 - (g) określanie izolatów wirusa za pośrednictwem stale udoskonalanych i dostępnych metod, umożliwiając w ten sposób lepsze zrozumienie epizooecjologii pomoru klasycznego świń;
 - (h) informowanie się na bieżąco o sytuacji w występowaniu pomoru klasycznego świń, jego epizooecjologii i zapobieganiu chorobie na całym świecie;
 - (i) utrzymywanie gotowości do wykonania ekspertyz dotyczących wirusa powodującego pomór klasyczny świń i innych związanych z nim wirusów, umożliwiając w ten sposób szybką diagnozę różnicową;
 - (j) nabywanie dokładnej wiedzy o przygotowywaniu i stosowaniu weterynaryjnych preparatów immunologicznych, używanych do likwidacji i zwalczania pomoru klasycznego świń.
 2. Posiadanie możliwości właściwego szkolenia i doskonalenia ekspertów, w diagnostyce laboratoryjnej, z zamiarem przeprowadzania harmonizacji technik diagnostycznych.
 3. Posiadanie przeszkolonego personelu gotowego do działania w nagłych sytuacjach występujących na terytorium Wspólnoty.
 4. Prowadzenie badań naukowych i kiedy to możliwe koordynowanie badań ukierunkowanych na usprawnienie zwalczania pomoru klasycznego świń.
-

DYREKTYWA RADY**z 11 listopada 1980 r.****ustalająca warunki mające na celu uwolnienie terytorium Wspólnoty i utrzymanie go w stanie wolnym od klasycznego pomoru świń****(80/1095/EWG)**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

mając na względzie Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności jego artykuł 43,

mając na względzie propozycję Komisji¹,

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego²,

mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

zważywszy, że jednym z zadań Wspólnoty w zakresie weterynarii jest poprawa stanu zdrowotnego zwierząt w celu zwiększenia dochodowości hodowli;

zważywszy, że ta poprawa musi zapewnić podniesienie stanu zdrowotnego zwierząt do poziomu, który spełniłby wymagania Wspólnoty jako całości i utrzymanie go na tym poziomie;

zważywszy, że działania podjęte w ramach przyspieszonego planu eliminacji winny następować stopniowo i uwzględniać zróżnicowanie sytuacji w państwach członkowskich i ich poszczególnych częściach; zważywszy, że plan ten może pod pewnymi warunkami, być wprowadzany regionalnie;

zważywszy, że jeśli choroby przejściowo występują w państwach członkowskich albo ich częściach uprzednio wolnych od tych chorób, należy przedsięwziąć odpowiednie środki w celu natychmiastowej eliminacji choroby, aby najszybciej, jak to możliwe, przywrócić klasyfikację „wolny od chorób”;

zważywszy, że tego rodzaju działania powinny służyć wyeliminowaniu przeszkód w handlu żywymi zwierzętami pomiędzy państwami członkowskimi, spowodowanych różnicami w stanie zdrowotnym zwierząt w tych krajach;

¹ Dziennik Urzędowy nr C 187, 25, 7, 1979, str. 2.

² Dziennik Urzędowy nr C 72, 24, 3, 1981, str.6.

³ Dziennik Urzędowy nr C 300, 18, 11, 1980, str.17.

zważywszy, że wolny przewóz żywych świń pomiędzy państwami członkowskimi albo ich częściami zostanie wsparty przez wyeliminowanie klasycznego pomoru świń i utrzymanie państw członkowskich i ich części w stanie wolnym od tej choroby;

zważywszy, że należy w tym celu przedsięwziąć działania w celu przygotowania ścisłej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i Komisją,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa środki, które muszą zastosować państwa członkowskie w celu wyeliminowania pomoru świń na swoich terytoriach, aby uzyskać i utrzymać status państwa oficjalnie wolnego od pomoru.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy stosują się definicje podane w artykule 2 dyrektywy Rady nr 80/217/EWG z 22 stycznia 1980 roku, ustanawiającej środki kontroli Wspólnoty w odniesieniu do klasycznego pomoru świń¹, oraz w artykule 2 dyrektywy Rady nr 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 roku w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt, wpływających na handel bydłem i swiniami na rynku wewnątrzspółnotowym², ostatnio zmienionego przez dyrektywę nr 80/219/EWG³.

Ponadto dla celów niniejszej dyrektywy stosują się następujące definicje:

1. określenie „gospodarstwo oficjalnie wolne od pomoru świń” oznacza gospodarstwo, w którym:

- nie wykryto żadnego przypadku pomoru świń w ciągu przynajmniej ostatnich dwunastu miesięcy,
- żadna świnia nie została zaszczepiona przeciwko pomorowi świń w ciągu poprzedzających 12 miesięcy,
- w ciągu co najmniej dwunastu ostatnich miesięcy nie zarządzono szczepienia przeciwko pomorowi świń,

ponadto w promieniu dwóch kilometrów od gospodarstwa nie wykryto żadnego przypadku pomoru świń w okresie co najmniej dwunastu ostatnich miesięcy;

2. określenie „państwo członkowskie oficjalnie wolne od pomoru świń” oznacza państwo członkowskie, w którym:

¹ Dziennik Urzędowy nr L 47, 21, 2, 1980, str. 11

² Dziennik Urzędowy nr L 121, 29, 7, 1964, str. 1977, 64.

³ Dziennik Urzędowy nr L 47, 21, 2, 1980, str. 25.

- nie wykryto żadnego przypadku pomoru świń w okresie co najmniej dwunastu ostatnich miesięcy,
- nie zarządzono żadnych szczepień przeciwko pomorowi świń w okresie co najmniej dwunastu ostatnich miesięcy,

oraz w którym w gospodarstwach nie występują świny, które byłyby zaszczepione przeciwko pomorowi świń i które zostało uznane jako takie na podstawie artykułu 3 (2) lub 7 (1).

3. określenie „region oficjalnie wolny od pomoru świń” oznacza region, w którym:

- nie wykryto żadnego przypadku pomoru świń w okresie ostatnich co najmniej dwunastu miesięcy,
- nie zarządzono szczepień przeciwko pomorowi świń w ciągu ostatnich co najmniej dwunastu miesięcy,

oraz w którym w gospodarstwach nie występują świny, które byłyby zaszczepione przeciwko pomorowi świń i który został uznany jako taki na podstawie artykułu 7 (2);

4. określenie: „państwo członkowskie lub region wolny od pomoru świń” oznacza państwo członkowskie lub region, w którym nie wykryto żadnego przypadku pomoru świń w okresie co najmniej dwunastu ostatnich miesięcy.

Artykuł 3

1. Każde państwo członkowskie, które nie jest oficjalnie wolne od pomoru świń, przygotowuje plan przyspieszonego wyeliminowania tej choroby.

2. Nie później niż w sześć miesięcy od daty ogłoszenia niniejszej dyrektywy status państw członkowskich zostanie określony zgodnie z procedurą określoną w artykule 9, w celu ustalenia państw, które powinny przedstawić plan zgodnie z ustępem 1.

Status Portugalii i Hiszpanii zostanie zdefiniowany zgodnie z tą samą procedurą przed 1 lipca 1986r. w celu ustalenia takich środków kontrolnych jakie mogą okazać się właściwe.

3. Plan ten, który musi zostać wykonany w okresie nie dłuższym niż sześć lat, winien spełniać wymogi, o których mowa w artykule 4 niniejszej dyrektywy i być przyjęty zgodnie z artykułem 5 (3) decyzji Rady nr 80/1096/EWG z 11 listopada 1980 roku, ustanawiającej środki finansowe Wspólnoty na wyeliminowanie klasycznego pomoru świń¹.

Artykuł 3a

1. Każde państwo członkowskie, które nie zostanie urzędowo uznane za wolne od pomoru świń po wypełnieniu środków określonych w artykule 3, powinno przygotować nowy plan wyeliminowania choroby.

2. Okres wdrożenia nowego planu powinien być taki, aby cały okres wdrożenia środków określonych w artykule 3 oraz w niniejszym artykule wynosił 10 lat. Nowy plan musi spełniać

¹ Zob. strona 5 tego numeru Dziennika Urzędowego

wymogi ustanowione w artykule 4a oraz zostać zatwierdzony zgodnie z artykułem 5 (3) Decyzji 80/1096/EEC.

Artykuł 4

1. Plan, o którym mowa w artykule 3, winien być sporządzony w taki sposób, by zagwarantować, że terytorium danego państwa członkowskiego będzie w ciągu najwyżej sześciu lat oficjalnie wolne od pomoru świń.

2. Plan musi określać:

- odpowiednio:

- datę zakazu szczepień świń rozplodowych;
- datę zakazu albo, w pierwszych dwóch latach od wprowadzenia planu, ograniczenia szczepień świń tucznych;
- datę rozpoczęcia kampanii wykrywania pomoru świń w przypadkach, w których zastosowanie takich środków okazało się konieczne;

- środki, zasoby i harmonogram zaproponowane przez państwa członkowskie w celu osiągnięcia celu określonego w ustępie 1.

3. Plan może zostać wprowadzony regionalnie, jeżeli państwo członkowskie jest w stanie zagwarantować, że status danego regionu będzie chroniony i utrzymywany.

W takim przypadku szczegóły wymagane zgodnie z ustępem 2 winny odnosić się do każdego z regionów określonych w planie.

4. Państwo członkowskie przedstawi Komisji:

(a) roczne wydatki związane z pomorem świń w każdym z trzech poprzednich lat wraz z tych wydatków na poszczególne pozycje;

(b) prognozę rocznych wydatków w ramach sześcioletniego planu.

Artykuł 4a

1. Nowy plan, o którym mowa w artykule 3a musi być tak opracowany aby zapewniał, iż po zakończeniu określonego okresu, terytorium odnośnego państwa członkowskiego będzie urzędowo wolne od klasycznego pomoru świń.

2. Nowy plan musi wyszczególniać:

(a) w przypadku regionów, w których szczepienia zostały przeprowadzone powyżej roku:

- liczbę gospodarstw wyselekcjonowanych na potrzeby pobrania próbek, które są reprezentatywne dla odnośnego regionu, oraz liczbę świń w każdym gospodarstwie,
- liczbę prosiąt, które pochodzą od zaszczepionych macior w tych gospodarstwach oraz które nie zostaną zaszczepione
- liczbę oraz rodzaj testów jakim zostaną poddane te prosiaki podczas okresu sześciu miesięcy w celu wykrycia czy obecny jest wirus klasycznego pomoru świń czy też nie,

- iż należy zaprzestać szczepień jeżeli test, o którym mowa w trzecim wersie wykaże brak wirusa klasycznego pomoru świń, oraz dzień w którym zakaz prawdopodobnie wejdzie w życie;
- (b) w przypadku regionów, w których szczepienia zostały przeprowadzone w okresie krótszym jak 12 miesięcy:
- dzień rozpoczęcia szczepień,
 - prawdopodobny dzień, w którym środki o których mowa w podparagrafie (a) zostaną wdrożone;
- (c) w przypadku państw członkowskich lub części terytoriów, w których szczepienia zostały zawieszane, ale które nie zostały jeszcze urzędowo uznane za wolne od pomoru świń:
- liczbę stad (stad hodowlanych, rozplodowych, mieszanych oraz opasowych) w których zostaną przeprowadzone kontrole na miejscu,
 - całkowitą liczbę oraz opis testów wykonanych w tych stadach każdego roku,
 - liczbę miejscowych testów serologicznych, które zostaną wykonane każdego roku na świniami rzeźnych w momencie uboju.
3. Odnośne państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o przewidywanych rocznych wydatkach na nowy plan w odniesieniu do okresu od 1 stycznia 1988r.

Artykuł 5

Komisja dokonuje regularnych kontroli na miejscu, aby sprawdzić stosowanie planów z weterynaryjnego punktu widzenia.

Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu umożliwienia dokonywania tych kontroli i w szczególności dostarczają ekspertom wszelkich dokumentów i informacji, jakich ci ostatni zażądataj w celu oceny wykonania planów.

Ogólne przepisy wykonawcze dla niniejszego artykułu, szczególnie w odniesieniu do częstotliwości i metod przeprowadzania kontroli, o których mowa w ustępie pierwszym, zasad wyznaczania ekspertów weterynaryjnych i procedury, której muszą przestrzegać sporządzając raport, zostaną ustanowione zgodnie z procedurą określoną w artykule 9.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji plany przewidziane w artykule 3 zgodnie z artykułem 5 (1) decyzji nr 80/1096/EWG lub nowe plany przewidziane w artykule 3a zgodnie z artykułem 5 (1) (a) niniejszej Decyzji.

2. Plany te są zatwierdzane zgodnie z procedurą określoną w artykule 5 (3) tej decyzji. Nowe plany powinny zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą określoną w artykule 5 (3) Decyzji 80/1096/EEC.

3. W przypadku alarmującego rozprzestrzenienia się pomoru świń na terytoriach państw członkowskich lub w jakiegokolwiek innej części terytorium Wspólnoty w okresie wprowadzania w życie planu zatwierdzonego zgodnie z ustępem 2, państwa członkowskie mogą rozpatrzyć sytuację ponownie i podjąć środki zapobiegawcze, które uznają za stosowne, włączając w to wznowienie zorganizowanych szczepień profilaktycznych.

Państwa członkowskie Komisję informują o takich działaniach.

4. Plan przyjęty zgodnie z ustępem 2 może być modyfikowany i uzupełniany według tej samej procedury w celu dotrzymania kroku postępowaniu w eliminowaniu pomoru świń w państwie członkowskim albo w danym regionie, a w szczególności w przypadku ewentualnego wprowadzenia w życie środków przewidzianych w ustępie 3.

Artykuł 7

1. Zgodnie z procedurą opisaną w artykule 9 państwo członkowskie, którego dotyczy artykuł 3 (1) jest uznawane za oficjalnie wolne od pomoru świń, jeśli od co najmniej dwunastu miesięcy spełnia następujące warunki:

- a) nie wykryto żadnego przypadku pomoru świń;
- b) zaniechano szczepień przeciwko pomorowi świń.

2. Zgodnie z procedurą opisaną w Artykule 9, część terytorium państwa członkowskiego, którego dotyczy artykuł 4 (3), może zostać uznana za oficjalnie wolną od pomoru świń, ale nie wcześniej niż w trzy miesiące od daty spełnienia wymogów, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, pod warunkiem, że dane państwo członkowskie jest w stanie dostarczyć odpowiednich gwarancji, że status tej części jego terytorium zostanie utrzymany, szczególnie poprzez przedstawienie dowodów istnienia następujących środków:

(I) zakazu wwozu do tej części terytorium świń z gospodarstw, które nie zostały uznane za oficjalnie wolne od pomoru świń;

(II) zakazu wywożenia szczepionych świń z gospodarstw znajdujących się na części terytorium, która nie została uznana za oficjalnie wolną od pomoru świń albo która nie jest wolna od pomoru świń, z wyjątkiem wywozu z przeznaczeniem do natychmiastowego uboju albo dla do innego gospodarstwa o tym samym statusie.

Artykuł 8

1. Każde państwo członkowskie, które w okresie określonym w artykule 2 (1) decyzji nr 80/1096/EWG traci swój status państwa oficjalnie wolnego od pomoru świń, może powołać się na artykuł 3 (1), pod warunkiem, że jego plan nie przedłuży się poza ten okres.

Podobnie, jakiegokolwiek państwo członkowskie, które podczas całego okresu ustanowionego w artykule 2 (1) Decyzji 80/1096/EEC, traci status urzędowo wolnego od pomoru świń, może skorzystać z artykułu 3a (1) pod warunkiem, że wykonanie tego planu nie wykroczy poza ramy czasowe środków dodatkowych.

2. Jednakże, jeśli na geograficznie ograniczonym obszarze państwa członkowskiego, które jest oficjalnie wolne od pomoru świń, wystąpi ognisko lub epizootycznie powiązane ogniska pomoru świń, status tego państwa członkowskiego nie zostanie cofnięty przez okres piętnastu dni, jeżeli państwo członkowskie podejmie środki mające na celu odizolowanie danego obszaru.

Jednakże w ciągu tych piętnastu dni może zostać podjęta decyzja zgodnie z artykułem 9 o cofnięciu statusu albo, jeżeli środki podjęte przez państwo członkowskie zostaną uznane za zadowalające, przedłużeniu statusu o najwyżej trzy miesiące.

3. Ustęp 2 może być analogicznie zastosowany wobec regionów oficjalnie wolnych od pomoru świń.

Artykuł 9

1. W przypadku odwołania się do procedury opisanej w niniejszym artykule sprawa zostaje przedłożona Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (dalej zwanemu „komitetem”), powołanemu na mocy decyzji nr 68/361/EWG z 15 października 1968 roku¹, przez jego przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela państwa członkowskiego.

2. Głosy przedstawicieli państw członkowskich w komitecie są wazone w sposób ustalony w artykule 148 ustęp 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinie na temat tych środków w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością 45 głosów.

4. Komisja przyjmuje środki, które są niezwłocznie stosowane, jeśli są one zgodne z opinią komitetu. Jednakże, jeśli środki te nie są zgodne z opinią wydaną przez komitet lub jeśli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie Radzie proponuje środki, które należy podjąć. Rada przyjmuje środki kwalifikowana większością głosów.

Jeśli w ciągu trzech miesięcy od dnia złożenia Radzie propozycji, Rada nie przyjmie żadnych środków, Komisja przyjmie proponowane środki i niezwłocznie je zastosuje, z wyjątkiem przypadku, w którym Rada odrzuciła te środki zwykłą większością głosów.

Artykuł 10

Usunięty na mocy Dyrektywy 81/476/EEC

Artykuł 11

Komisja po konsultacjach z państwami członkowskimi w ramach komitetu, przedłoży Radzie do 1 lipca 1983 roku sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy przez państwa członkowskie i bieżącej sytuacji we Wspólnocie w odniesieniu do pomoru świń wraz z odpowiednimi propozycjami.

Artykuł 12

¹ Dziennik Urzędowy nr L 255, 18, 10, 1968, str.23

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wprowadzenia narodowych planów przyspieszonego wyeliminowania choroby, zatwierdzonych zgodnie z artykułem 5 (2) decyzji nr 80/1096/EWG w terminie określonym przez Komisję w decyzji zatwierdzającej plany, a w odniesieniu do planów zatwierdzonych w 1981 roku nie później niż do 31 grudnia 1981 roku.

2. Sześcioletni okres realizacji planu przewidziany w artykule 2 (1) decyzji nr 80/1096/EWG, rozpoczyna się dla każdego państwa członkowskiego, od dnia wyznaczonego przez Komisję stosownie do ustępu 1; jednakże finansowanie przez Wspólnotę będzie we wszystkich przypadkach ograniczone do uboju przeprowadzonego przed 1 stycznia 1988 roku oraz w przypadku Portugalii i Hiszpanii przed 1 lipca 1992r.

3. Rada, stanowiąc jednogłośnie na propozycję Komisji, jeśli wprowadzenie w życie planu w wyznaczonym terminie, mogłoby napotkać na poważne trudności w niektórych państwach członkowskich, może odroczyć dla tych państw terminy określone w ustępach 1 i 2 o nie więcej niż jeden rok.

Artykuł 12a

Państwa członkowskie powinny wprowadzić w życie ustawy, rozporządzenia oraz postanowienia administracyjne niezbędne do wdrożenia nowych planów eliminacji, o których mowa w artykule 3a zatwierdzonych zgodnie z artykułem 5 (3) Decyzji 80/1096/EEC w dniu ustanowionych przez Komisję w Decyzji zatwierdzającej wspomniane plany.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 11 listopada 1980 roku.

W imieniu Rady
Przewodniczący
C. Ney

DYREKTYWA RADY
z 14 czerwca 1982 roku
nowelizująca Dyrektywę 77/391/EWG i wprowadzająca dodatkowe działania
wspólnotowe dotyczące eliminacji brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła.

(82/400/EWG)

(DZ.U. 173, 19.6.82, s. 18)

poprawiona przez 82/253/EC (OJ No L143, 02.06.1983, p. 36)
poprawiona przez 85/3768/EEC (OJ No L362, 31.12.1985, p. 8)

Uwzględniając Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza jego Artykuły 43 i 100,

uwzględniając propozycję ze strony Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu d/s ekonomicznych i społecznych,

zważywszy, że Dyrektywa Rady 77/391/EWG z 17 maja 1977 roku wprowadzająca działania wspólnotowe dotyczące eliminacji brucelozy, gruźlicy i białaczki u bydła, znowelizowana Dyrektywą 81/476/EWG, skróciła okres prowadzenia tych działań do trzech lat;

zważywszy, że w związku z uzyskanymi wynikami i dostatecznymi postępami w realizacji programów przedstawionych przez państwa członkowskie, należy uzgodnić dodatkowe działanie na okres dwu lat i przewidzieć jego finansowanie w celu osiągnięcia założonych celów;

zważywszy, że Artykuł 29(3) Dyrektywy Rady 78/52/EWG z 13 Grudnia 1977 roku ustanawiającego wspólnotowe kryteria odnośnie krajowych planów przyspieszonej eliminacji brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła przewidywał, iż realizacja pierwotnie uzgodnionego trzyletniego programu powinna rozpocząć się w terminie ustalonym przez Komisję w jej decyzji zatwierdzającej krajowe plany eliminacji tych chorób; zważywszy wobec tego, że pierwotne plany państw członkowskich, z wyjątkiem planów Włoch i Grecji, tracą ważność w roku 1981 w różnych terminach w zależności od państwa członkowskiego; zważywszy, że aby dać czas na techniczne i finansowe dostosowanie w związku z nowym działaniem, okres ważności pierwotnych planów kończący się w 1981 roku powinien być przedłużony do 31 grudnia 1981 roku włącznie;

zważywszy, że aby umożliwić wprowadzenie w pierwotnych planach, których wymagał epizootyczny rozwój wspomnianych chorób w celu pomyślnej realizacji zastosowanych działań państwa członkowskie muszą opracować nowe plany; zważywszy, że należy

obliczyć okres opracowywania nowych planów, aby w każdym przypadku cały program tzn. plan pierwotny i nowy plan, obejmował łączny okres pięciu lat;

RADA UNII EUROPEJSKIEJ UCHWAŁIŁA NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym Artykuł 6 Dyrektywy 77/391/EWG zostaje uzupełniony o następujący punkt:

‘3. Jednak w przypadku państw członkowskich, których trzyletnie plany tracą ważność w trakcie trwania roku 1981 trzyletni okres zostaje przedłużony do 31 grudnia 1981 roku.’

Artykuł 2

1. Niniejszym ustanowione zostaje działanie wspólnotowe mające na celu zakończenie eliminacji brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła.
2. Okres trwania dodatkowego działania zostaje wyznaczony tak, aby łączny okres funkcjonowania działań wprowadzonych Dyrektywą 77/391/EWG wraz z dodatkowym działaniem wynosił pięć lat.
3. Wspólnota zapewnia wkład finansowy na potrzeby realizacji dodatkowego działania.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie przygotowują nowe plany przyspieszonej eliminacji chorób zgodnie z Artykułami 2, 3 i 4 Dyrektywy 77/391/EWG i kryteriami ustanowionymi w Dyrektywą 78/52/EWG tak, aby zapewnione zostało powiązanie z działaniami funkcjonującymi w ramach pierwotnych planów z uwzględnieniem osiągniętych wyników i niezbędnych dostosowań.
2. W przypadku Belgii, Danii, Niemiec, Francji, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa nowe plany są dostarczane Komisji najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy od powiadomienia o niniejszej Dyrektywie, a w przypadku Włoch i Grecji do dnia 1 stycznia 1983 roku.

Artykuł 4

1. Komisja zapoznaje się z dostarczonymi jej nowymi planami zgodnie z Artykułem 3(2), aby ustalić czy na podstawie zgodności tych planów z Dyrektywą 77/391/EWG, Dyrektywą 78/52/EWG i niniejszą Dyrektywą i mając stosowny wzgląd na cele tych Dyrektyw, spełnione są warunki finansowego udziału Wspólnoty.
2. W ciągu dwóch miesięcy po otrzymaniu planów Komisja przedstawia projekt Decyzji Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (w dalszym ciągu niniejszego nazywanemu ‘Komitetem’). Komitet wydaje opinię w oparciu o procedurę przedstawioną szczegółowo w Artykule 8.
3. W terminach ustalonych w jej zatwierdzającej Decyzji Komisji państwa członkowskie wprowadzają w życie ustawy, rozporządzenia lub przepisy administracyjne wymagane dla wdrożenia nowych planów przyspieszonej eliminacji chorób przywołanych w Artykule 3 i zatwierdzonych zgodnie z punktem 2.

Artykuł 5

1. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie w związku uchwalonymi działaniami w myśl planów przywołanych w Artykule 3 kwalifikują się do subwencjonowania przez Wspólnotę w granicach określonych w punkcie 3 i w Artykule 2.
2. Wspólnota wypłaca państwom członkowskim kwotę 72,5 ECU z tytułu uboju każdej krowy i 36,25 ECU z tytułu uboju każdego innego zwierzęcia zaliczanego do bydła zgodnie ze działaniami przywołanymi w Dziale I Dyrektywy 77/391/EWG.
3. Subwencja obciążająca budżet Wspólnoty w ramach Działu dotyczącego wydatków na sektor rolny jest szacowana na poziomie 35 milionów EURO w okresie funkcjonowania działań przywołanych w punkcie 1.
4. Działania uchwalone przez państwa członkowskie kwalifikują się do finansowego wsparcia ze strony Wspólnoty tylko wówczas, gdy przepisy ich dotyczące zostały zatwierdzone zgodnie z postanowieniem Artykułu 4.

Artykuł 6

1. Postanowienia Artykułu 7(1) Rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z 21 kwietnia 1970 roku dotyczącego finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾ obowiązują w odniesieniu do Decyzji Komisji dotyczących finansowanie aktualnego działania przez Wspólnotę.
2. Wnioski o płatności dotyczą uboju zwierząt dokonywanego przez państwa członkowskie w ciągu roku i są składane do dnia 1 lipca następnego roku.
3. Szczegółowe zasady wdrażania niniejszego Artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przedstawioną szczegółowo w Artykule 13 Rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 7a

Rozporządzenie 129/78/EEC i Artykuły 8 i 9 Rozporządzenia 729/70/EEC stosuje się uwzględniając wszelkie możliwe zmiany.

Artykuł 7 *wykreślony*

Artykuł 8

1. W przypadku odwołania się do procedury określonej w niniejszym Artykule Komitet zostanie skonsultowany bezzwłocznie przez jego przewodniczącego bądź z jego własnej inicjatywy, bądź na wniosek jednego z państw członkowskich.
2. W obrębie Komitetu głosy państw członkowskich są wazone zgodnie z postanowieniami Artykułu 148(2) Traktatu. Przewodniczący nie glosuje.
3. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekt działań przewidziany do uchwalenia. Komitet opiniuje projekt w terminie ustalonym przez przewodniczącego zależnie od pilności sprawy. Opinia jest zatwierdzana większością 45 głosów.

1

4. Komisja uchwała działania i jeśli są zgodne z opinią Komitetu, bezzwłocznie wprowadza je w życie. Jeżeli działania te nie są zgodne z opinią Komitetu, lub w przypadku, gdy opinia nie została wydana, Komisja bezzwłocznie przekazuje Radzie propozycję działań przewidzianych do uchwalenia. Rada uchwała działania większością głosów.

Jeżeli Rada nie uchwaliła żadnych działań w ciągu trzech miesięcy licząc od daty przedłożenia jej propozycji, Komisja uchwała proponowane działania i bezzwłocznie wprowadza je w życie, chyba, że Rada zwykłą większością sprzeciwiła się tym działaniom.

Artykuł 9

Niniejsza Dyrektywa jest skierowana do państwa członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu 14 czerwca 1982 roku.

Za Radę

Przewodniczący

P. de KEERSMAEKER

Dyrektywa Rady
z 21 grudnia 1982
o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie
(82/894/EEC)

Poprawiona przez Rozporządzenie 3768/85, Decyzje 89/162, 92/450,
Poprawiona przez Rozporządzenie 85/3768/EEC (OJ No. L 362, 31.12.85 p. 8)
Poprawiona przez 89/162/EEC (OJ No. L 61, 04.03.89 p. 48)
Poprawiona przez 90/134/EEC (OJ No. L 76, 06.03.90 p. 23)
Poprawiona przez 92/450/EEC (OJ No. L 248, 28.08.92 p. 77)
Poprawiona Decyzją Komisji 95/1 z 1 stycznia 1995 (OJ No. L 1, 03.01.94 p. 220)
Poprawiona przez 98/12/EC (OJ No. L 4, 08.01.98 p. 63)
Poprawiona przez 2000/556/EC (OJ No. L 235, 19.09.2000, p. 27)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Biorąc pod uwagę Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności Artykuł 43 i 100 tego Traktatu

Biorąc pod uwagę propozycje Komisji,

Biorąc pod uwagę opinię Parlamentu Europejskiego (1),

Biorąc pod uwagę opinię Komitetu Społeczno- Ekonomicznego (2)

Zważywszy, że Wspólnota wydała rozporządzenia w zakresie wymagań zdrowotnych dla handlu na terenie Wspólnoty bydłem, trzodą chlewną, mięsem świeżym, świeżym mięsem drobiowym i produktami mięsnymi;

Zważywszy, że pojawianie się i występowanie pewnych zakaźnych chorób zwierzęcych stanowi zagrożenie dla stad na terenie Wspólnoty, poprzez rozprzestrzenianie się tych chorób w rezultacie handlu w obrębie Wspólnoty; Zważywszy, że szybka i dokładna informacja jest niezwykle istotna dla zastosowania różnorodnych środków ochronnych zawartych w rozporządzeniach Wspólnoty;

Zważywszy, że każde Państwo Członkowskie ma powiadomić każde inne Państwo Członkowskie oraz Komisję o wystąpieniu i zaniku pewnych chorób zwierząt na swoim terytorium, zgodnie z Artykułem 9 Dyrektywy Rady 64/432/EEC z 26 czerwca 1964 o problemach zdrowia zwierząt wpływających na handel bydłem i trzodą chlewną⁽³⁾ w obrębie Wspólnoty ostatnio poprawionym przez Dyrektywę Rady 80/1274/EEC⁽⁴⁾; artykuł 11 Dyrektywy Rady 71/118/EEC z 15 lutego 1971 poruszający kwestię problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁽⁵⁾, poprawiony ostatnio przez Dyrektywę Rady

80/216/EEC ⁽⁶⁾ ; Artykuł 7 Dyrektywy Rady 72/461/EEC z 12 grudnia 1972 o problemach zdrowotnych wpływających na handel w obrębie Wspólnoty świeżym mięsem⁽⁷⁾ :ostatnio poprawiony przez Dyrektywę Rady 80/1099/EEC ⁽⁸⁾ i artykuł 7 Dyrektywy Rady 80/215/EEC z 22 stycznia 1980 o problemach zdrowotnych zwierząt wpływających na handel w obrębie Wspólnoty produktami mięsnymi ⁽⁹⁾ poprawiony ostatnio przez Dyrektywę Rady 80/1100/EEC ⁽¹⁰⁾

Zważywszy, że metody powiadamiania oraz wyznaczone choroby, o których powiadamiamy, muszą być ustalone; Zważywszy, że powinien mieć miejsce okresowy przegląd sytuacji zdrowotnej w każdym Państwie Członkowskim;

Zważywszy, że w świetle doświadczeń zdobytych dzięki powiadamianiu, dostosowanie do wymagań technicznych będzie odbywać się zgodnie z procedurą, wedle której wymagana jest ścisła współpraca pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

1. Dyrektywa ta odnosi się do powiadamiania o:

- wystąpieniu każdej z chorób wymienionych w Aneksie 1,
- zniesieniu restrykcji, po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, w odniesieniu do ognisk każdej z chorób wymienionych w Aneksie 1.

2. Dyrektywa tę stosuje się nie umniejszając szczegółowym postanowieniom na temat informacji odnośnie harmonizacji zwalczania i/lub profilaktyki chorób zwierząt.

Artykuł 2

W rozumieniu niniejszej Dyrektywy:

„gospodarstwo” oznacza każde przedsiębiorstwo (rolne lub inne), usytuowane na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta są trzymane lub chowane;

„przypadek” oznacza oficjalne potwierdzenie każdej z chorób wymienionych w Aneksie 1 zarówno u zwierząt jak i w wypadku tusz zwierzęcych;

„ognisko” oznacza gospodarstwo lub miejsce usytuowane na terytorium Wspólnoty, gdzie zgromadzone są zwierzęta i gdzie oficjalnie potwierdzono jeden lub więcej przypadków choroby;

„ognisko pierwotne” oznacza ognisko bez związku epizootycznego z poprzednim ogniskiem w tym samym regionie Państwa Członkowskiego zgodnie z definicją zawartą w artykule 2 Dyrektywy 64/432/EEC lub pierwsze ognisko w innym regionie tego samego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie bezpośrednio powiadomi w ciągu 24 godzin zarówno Komisję jak i inne Państwa Członkowskie o:

- pierwotnym ognisku każdej z chorób wymienionych w Aneksie I, które jest potwierdzone na jego terytorium;
- zniesieniu restrykcji, po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, na jego terytorium w odniesieniu do ognisk każdej z chorób wymienionych w Aneksie I.

2. Powiadomienie, o którym mowa w paragrafie 1 będzie zawierać informacje przedstawioną w Aneksie II i będzie wysłane telexem.

3. W przypadku klasycznego pomoru świń, wystarczające są informacje zawarte w Dyrektywie Rady 80/217/EEC z 22 stycznia 1980 wprowadzającej środki Wspólnoty dla kontroli klasycznego pomoru świń⁽¹¹⁾ zmienioną po raz ostatni przez Dyrektywę 80/1274/EEC⁽¹²⁾.

Artykuł 4

1. Nie umniejszając postanowieniom, o których mowa w artykule 1 (2), każde Państwo Członkowskie, najpóźniej w pierwszym dniu roboczym każdego tygodnia, powiadomi bezpośrednio Komisję o wtórnych ogniskach każdej z chorób wymienionych w Aneksie I, które są potwierdzone na jego terytorium.

Powyższe zawiadomienie powinno zawierać dane z całego poprzedzającego tygodnia kończącego się o północy w niedzielę.

Komisja porówna te informacje i prześle je do central weterynaryjnych Państw Członkowskich.

2. Nie otrzymanie żadnej informacji przez Komisję będzie interpretowany w taki sposób, że nie pojawiły się ogniska wtórne choroby w okresie do którego odnosi się podpunkt drugi paragrafu 1.

3. Powiadomienie, o którym mowa w paragrafie 1 musi zawierać informacje wyszczególnione w Aneksie II i musi być przesłane telexem.

Artykuł 5

1. Skodyfikowana forma w jakiej informacja zawarta w Aneksie II będzie przekazywana zostanie opracowane przed datą wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy i zgodnie z procedurami przedstawionymi w artykule 6.

2. Zgodnie z procedurami określonymi w artykule 6 można będzie zdecydować:

- o uzupełnieniu lub wprowadzeniu poprawek do załączników,
- niezależnie od artykułu 4, o okresowym zmodyfikowaniu zakresu, zawartości oraz

częstotliwości wysyłania zawiadomień o danej chorobie i jej konkretnym rozwoju epizootycznym.

Artykuł 6

1. W przypadku stosowania procedur określonych w tym artykule, sprawa niezwłocznie zostanie przedłożona przez przewodniczącego, czy to z jego własnej inicjatywy, czy też na żądania Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanego dalej Komitetem), powołanego decyzją Rady w dniu 15 października 1968 r.

2. W Komitecie głosy reprezentantów Państw Członkowskich będą miały różną wagę zgodnie z artykułem 148(2) Traktatu. Przewodniczący nie ma prawa głosu.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawi Komitetowi propozycje działań, które mają być podjęte. Komitet przedłoży swoją opinię na temat tej propozycji w czasie określonym przez przewodniczącego a uwzględniającym pilność sprawy. Opinie będą zatwierdzane większością 62 głosów.

4. Komisja zatwierdzi i niezwłocznie wdroży środki, jeśli będą one zgodne z opinią komitetu. W przypadku gdy przewidziane środki te nie będą zgodne z opinią komitetu lub gdy opinia nie będzie dostarczona, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję działań do podjęcia. Rada przyjmuje działania kwalifikowaną większością głosów.

W przypadku gdy Rada w ciągu trzech miesięcy od daty zgłoszenia sprawy nie zatwierdzi żadnych działań, Komisja przyjmie zaproponowane działania i natychmiast je wdroży, pod warunkiem, że Rada nie głosowała zwykłą większością przeciw tym działaniom.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i postanowienia administracyjne niezbędne do stosowania niniejszej Dyrektywy i powiadomią o tym Komisję nie później niż do 1 stycznia 1984.

Artykuł 8

Dyrektywa ta jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 21 grudnia 1982 r.

ZAŁĄCZNIK I

Choroby, których rozpoznanie wymaga powiadomienia o zagrożeniu:

Pryszczyca

Księgosusz (pomór bydłocy)

Zaraza płucna bydła

Choroba niebieskiego języka

Choroba pęcherzykową świń

Klasyczny pomór świń

Afrykański pomór świń

Enzootyczne zapalenie mózgu i rdzenia u świń (było choroba Teschena)

Influenza ptaków (pomór drobiu)

Rzekomy pomór drobiu

Afrykański pomór koni

Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

Pomór małych przeżuwaczy

Gorączka doliny Rift

Guzowata choroba skóry bydła

Ospa owiec i ospa kóz

Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych

Gąbczasta encefalopatia bydła

ZAŁĄCZNIK II

Informacje, które należy przedstawić w powiadomieniu wymaganym art. 3 i art. 4 w odniesieniu do pierwotnych i następnym wystąpieniach chorób wymienionych w załączniku I:

1. Data wysyłki;
2. Godzina wysyłki;
3. Kraj pochodzenia;
4. Nazwa choroby i rodzaju wirusa (tam gdzie dotyczy);
5. Numer seryjny wystąpienia choroby;
6. Rodzaj wystąpienia choroby;
7. Numer odniesienia wystąpienia powiązany z tym wystąpieniem;
8. Region i położenie geograficzne gospodarstwa wraz z długością i szerokością geograficzną;
9. Inny region dotknięty ograniczeniami;
10. Data potwierdzenia;
11. Data podejrzenia;
12. Przepuszczalna data pierwszego zainfekowania;
13. Pochodzenie choroby;

14. Podjęte działania mające na celu opanowanie choroby;
15. Liczba zwierząt podejrzanych na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
16. Liczba zwierząt dotkniętych przypadkami klinicznymi na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
17. Liczba zwierząt, która zmarła na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
18. Liczba ubitych sztuk stada (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
19. Liczba zutilizowanych martwych zwierząt (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;

W przypadku pomoru świń należy przedstawić informacje dodatkowe:

1. Odległość od najbliższego gospodarstwa hodującego świnię;
2. Liczba i rodzaj (odhodowanych, tuczonych i prosiaków¹) świń w miejscach dotkniętych chorobą;
3. Liczba i rodzaj świń (odhodowanych, tuczonych i prosiaków) klinicznie dotkniętych w miejscu wystąpienia choroby;
4. Metoda diagnozy;
5. Jeżeli nie wykryto w gospodarstwie – podać czy stało się to w ubojni, czy też w transporcie;
6. Potwierdzenie pierwotnych przypadków² wśród dzikich świń.

¹ Dotyczy zwierząt w wieku do około trzech miesięcy

² Pierwotne przypadki wśród dzikich świń oznacza te przypadki, które wystąpiły na otwartych terenach, tzn. poza ograniczonymi obszarami klasycznego pomoru wśród dzikich świń.

DYREKTYWA RADY
z dnia 29 stycznia 1985 roku
w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych objętych Dyrektywami
89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG (Notatka MediaLex: od 1 lipca 1999 roku,
Dyrektywa Rady 97/78/EC z 18.12.97 roku) i 91/496

85/73/EEC

poprawiona przez Dyrektywę 88/408
poprawiona przez Dyrektywę 88/409/EEC (OJ. L 194, p. 28)
poprawiona przez Dyrektywę 93/118/EEC (OJ. No. L 340, p. 15)
poprawiona przez Dyrektywę 94/64/EC (OJ. No. L 368, p. 8)
poprawiona przez Dyrektywę 95/24/EC (OJ. No. L 243, p. 14)
poprawiona przez Dyrektywę (poprawiona i skonsolidowana) 96/43/EEC v. 26.6.96
(OJ.No. L 162, p. 1)
poprawiona przez Dyrektywę 97/79/EC (OJ. No. L 24, 30.1.98 p. 31)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

motywy

Biorąc pod uwagę Traktat powołujący do życia Wspólnotę Europejską, a zwłaszcza jego Artykuły 43.

Biorąc pod uwagę propozycję Komisji ⁽¹⁾

Biorąc pod uwagę opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾

Biorąc pod uwagę opinię Komitetu d/s Ekonomicznych i Społecznych ⁽³⁾,

Zważywszy, że żywe zwierzęta i produkty zwierzęce są zawarte w liście produktów zawartych w załączniku II Traktatu. Zważywszy, że żywe zwierzęta i produkty zwierzęce stanowią źródło dochodu dla części populacji rolniczej.

Zważywszy, że Dyrektywa Rady 85/73/EEC z 29 Stycznia 1985 roku na temat finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych produktów zwierzęcych o których mowa w Załączniku A Dyrektywy 89/662/EEC i Dyrektywie 90/675/EEC (*) ustanawiająca zasady pobierania opłat dla takich kontroli.

Zważywszy, że Dyrektywa Rady 90/425/EEC z 26 czerwca 1990 roku dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami i produktami, z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego

¹ Dz. U. nr C 168, 28.6.1984, st. 4, Dz. U. Nr C 97, 29.4.1981, st. 12 i Dz.U. Nr C 162, 22.6.1984, st. 10

² Dz. U. nr C 87, 5.4.1982, st. 116 i opinia wydana w dniu 17 stycznia 1985 roku (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym

³ Dz. U. nr C 307, 19.11.1984, p. 1 i opinia wydana w dniu 12 grudnia 1984 roku (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym

określa w szczególności wymagania dla kontroli weterynaryjnej i zootechnicznej stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty dla żywych zwierząt i określonych produktów zwierzęcych.

Zważywszy, że Dyrektywa Rady 90/675 EEC (Notatka MediaLex: od 1 lipca 1999 roku Dyrektywa Rady 97/78/EC z 18.12.1990 r.) z 10 grudnia 1990 roku określającą zasady kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich i Dyrektyw Rady 91/496/EEC z 15 lipca 1991 określającą zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich oraz poprawiającą Dyrektywę 89/662/EEC, 90/425/EEC oraz 90/675/EEC (Notatka MediaLex: od 1 lipca 1999 roku Dyrektywa Rady 97/78/EC z 18.12.1990 r.) określa w szczególności wymagania dla prowadzenia dokumentacji, identyczności, kontroli fizycznej do przeprowadzenia na zwierzętach pochodzących z krajów trzecich.

Zważywszy, że finansowanie powyższych kontroli i kontroli zdrowia różni się w poszczególnych Krajach Członkowskich i jest w szczególności prowadzone przez pobieranie opłat, które mogą się różnić. Zważywszy, że takie różnice mogą wpływać na warunki konkurencji pomiędzy produktami, i są one pokrywane przez wspólne organizacje rynkowe.

Zważywszy, że w przypadku żywych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich,

97/79/EC

Zważywszy, że dla dobra jasności i racjonalności, Dyrektywa Rady 90/675/EEC określająca zasady kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich została uchylona i zastąpiona Dyrektywą 97/78/EC

Zważywszy, że zastąpienie Dyrektywy 90/675/EEC Dyrektywą 97/78/EC ma konsekwencje dla istniejących tekstów następujących Dyrektyw Rady:

- Dyrektywa 71/118/EEC z 15 lutego 1971 roku na temat problemów zdrowotnych świeżego mięsa drobiowego wpływających na produkcję i wprowadzenie na rynek,
- Dyrektywa 72/462/EEC z 12 grudnia 1972 roku na temat problemów inspekcji zdrowotnej i weterynaryjnej w imporcie bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej, mięsa świeżego lub produktów mięsnych z państw trzecich.
- Dyrektywa 85/73/EEC z 29 stycznia 1985 roku na temat finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych objętych Dyrektywami 89/662/EEC, 90/425/EEC, 90/675/EEC (Notatka MediaLex: od 1 lipca 1999 roku, Dyrektywa Rady 97/78/EC z 18.12.97 roku) i 91/496/EEC. (poprawiona i skonsolidowana).
- Dyrektywa 91/67/EEC z 28 stycznia 1991 roku dotycząca warunków zdrowotnych decydujących o umieszczaniu
- na rynku zwierząt i produktów pochodzących z kultur wodnych
- Dyrektywa 91/492/EEC z 15 lipca 1991 ustanawiająca warunki zdrowotne produkcji i wprowadzania na rynek żywych mięczaków dwuskorupowych
- Dyrektywa 91/493/EEC z 22 lipca 1991 roku ustanawiająca warunki zdrowotne produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybnych

- Dyrektywa 92/45/EEC z 16 czerwca 1992 roku dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowia zwierząt związanych z ubojem dzikiej zwierzyny oraz umieszczaniem na rynku jej mięsa
- Dyrektywa 92/118/EEC z 17 grudnia 1992 roku określająca wymagania zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego obowiązujące w handlu i przywozie do Wspólnoty produktów, nie podlegających wymaganiom określonym w specjalnych przepisach Wspólnoty, wymienionych w Załączniku A (I) do Dyrektywy 89/662/EEC oraz jeśli dotyczy to czynników chorobotwórczych w Dyrektywie 90/425/EEC

Zważywszy, że z tego powodu, powyższe Dyrektywy powinny zostać ujednoczone z tekstem Dyrektywy 97/78.EC

UCHWAŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

96/46

Artykuł 1

Zgodnie z dyspozycjami przyjętymi w Załączniku A, państwa członkowskie zagwarantują, że pobierana będzie opłata wspólnotowa w celu pokrycia kosztów związanych z inspekcjami i kontrolami zdrowotnymi produktów wymienionych we wspomnianym Załączniku, z uwzględnieniem z inspekcji i kontroli mających na celu zapewnienie produkcji zwierzęcej w ubojniach zgodnie z wymogami Dyrektywy 93/119/EWG.

Artykuł 2

Zgodnie z dyspozycjami przyjętymi w Załączniku B, państwa członkowskie zagwarantują, że pobierana będzie opłata wspólnotowa w celu pokrycia kosztów związanych z inspekcjami i kontrolami zdrowotnymi przewidzianymi Dyrektywą 96/23/WE⁽¹⁾.

Artykuł 3

Zgodnie z dyspozycjami przyjętymi w Załączniku C, państwa członkowskie zagwarantują, że pobierana będzie opłata wspólnotowa w celu pokrycia kosztów związanych z inspekcjami i kontrolami zdrowotnymi żywych zwierząt wymienionych w tym Załączniku.

Artykuł 4

1. W oczekiwaniu na wprowadzenie postanowień regulujące opłaty wspólnotowe państwa członkowskie zagwarantują finansowanie inspekcji i kontroli nie objętych Artykułami 1, 2 i 3.

2. Dla potrzeb punktu 1 państwa członkowskie mogą nakładać opłaty krajowe zgodnie z zasadami przyjętymi w odniesieniu do opłat wspólnotowych.

Artykuł 5

¹

1. Opłaty wspólnotowe są ustalane na takim poziomie, że pokrywają koszty ponoszone przez właściwe władze w związku z:

- wynagrodzeniami i ubezpieczeniami społecznymi w służbach inspekcyjnych,
- kosztami administracyjnymi poniesionymi podczas dokonywania kontroli i inspekcji, obejmującymi ewentualnie wydatki związane z koniecznością szkolenia inspektorów w trakcie wykonywania obowiązków, w odniesieniu do kontroli i inspekcji wspomnianych w Artykułach 1, 2 i 3,

2. Niedozwolone są żadne bezpośrednie lub pośrednie zwroty z tytułu opłat przewidzianych niniejszą Dyrektywą. Ewentualne wprowadzenie przez państwo członkowskie standardowej średniej przewidzianej w Załącznikach A, B i C nie będzie jednak uważane za pośredni zwrot przy szacowaniu opłat dla poszczególnych przypadków.

3. Państwa członkowskie są uprawnione do nakładania opłat w kwocie przekraczającej poziomy opłat wspólnotowych pod warunkiem, że łączne opłaty nakładane przez każde państwo członkowskie nie przekraczają faktycznych kosztów inspekcji.

4. Bez względu na wybór władz uprawnionych do nakładania opłat wspólnotowych, opłaty te zastąpią wszystkie inne opłaty związane z inspekcją sanitarną pobierane przez krajowe, regionalne lub lokalne władze państw członkowskich z tytułu inspekcji i kontroli wspomnianych w Artykułach 1, 2 i 3 i wydawanych w związku z tym świadectw.

Niniejsza Dyrektywa nie zabrania państwom członkowskim nakładania opłat w związku ze zwalczaniem chorób epizootycznych i enzootycznych.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie będą regularnie przekazywać Komisji:

- dane dotyczące rozdziału i wykorzystania opłat wspólnotowych; konieczne jest uzasadnienie przyjętych metod kalkulacyjnych,
- stawki przeliczeniowe przyjmowane co roku zgodnie z Artykułem 7,
- informacje wraz niezbędnymi wyjaśnieniami o miejscu lub miejscach, w których opłaty wspólnotowe są nakładane.

2. W ramach badań na miejscu, które mają być przeprowadzane przez Komisję, Komisja może, we współpracy z kompetentnymi władzami krajowymi, sprawdzać, czy postanowienia niniejszej Dyrektywy są stosowane.

3. W przypadku, gdy państwo członkowskie uzna, że kontrola w innym państwie członkowskim jest przeprowadzana w sposób niezadowalający i opłaty przewidziane niniejszą Dyrektywą nie pokrywają kosztów kontroli lub nie pokrywają ich w pełni, ucieka się ono do odnośnych postanowień Dyrektywy 89/608/EEC, a zwłaszcza jej Artykułów 10 i 11.

Artykuł 7

1. Przelicznik kwot wyrażonych w ECU na walutę krajową podany w niniejszej Dyrektywie jest przelicznikiem publikowanych co roku pierwszego dnia roboczego miesiąca września w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*

Przelicznik obowiązuje od dnia 1 stycznia następnego roku.

2. Tytułem odstępstwa od punktu 1:

- w roku 1994 państwa członkowskie stosują przelicznik obowiązujący w dniu 1 września 1992,
- w latach 1995 do 1998 państwa członkowskie stosują średnią wartość przeliczników opublikowanych zgodnie z punktem 1 w ciągu poprzednich trzech lat.

Artykuł 8

Postępując zgodnie z propozycją Komisji, Rada może znowelizować kwalifikowaną większością głosów Załączniki A, B i C niniejszej Dyrektywy, zwłaszcza w celu ustalenia typowych poziomów opłat wspólnotowych, sformułowania szczegółowych zasad ich realizacji i określenia wyjątków.

Artykuł 9

1. Republika Grecji jest upoważniona do odstępstw od zasad sformułowanych w niniejszej Dyrektywie w przypadkach, w których ze względu na specyfikę geograficzną koszty związane z nakładaniem opłat w odległych geograficznie rejonach są większe niż przychód z tytułu opłat.

Władze greckie informują Komisję o terytorialnym zasięgu przyznanego odstępstwa.

Do informacji dołączone powinny być wszelkie niezbędne wyjaśnienia.

2. Zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EWG, państwa członkowskie mogą być upoważnione do korzystania z tego samego odstępstwa w przypadku innych najbardziej odległych rejonów.

Załącznik A

ROZDZIAŁ I

Opłaty obowiązujące w stosunku do mięsa objętego Dyrektywami 64/433/EWG,
71/118/EWG, 91/495/EWG i 92/45/EWG

Opłata, o której mowa w Artykule 1, jest ustalana zgodnie z Artykułem 5(1) w sposób następujący:

1. Nie naruszając postanowień punktów 4 i 5 państwa członkowskie będą pobierały z tytułu kosztów inspekcji związanych z ubojem następujące znormalizowane opłaty:

(a) wołowina i cielęcina:

- dorosłe zwierzęta zaliczane do bydła: 4,5 ECU/zwierzę
- młode zwierzęta zaliczane do bydła: 2,5 ECU/zwierzę

(b) jednokopytne: 4,4 ECU/zwierzę;

(c) wieprzowina: za zwierzęta o ciężarze tuszy:

- poniżej 25 kg: 0,5 ECU/zwierzę
- 25 kg lub większym: 1,3 ECU/zwierzę

(d) baranina i koźlina: za zwierzęta o ciężarze tuszy:

- poniżej 12 kg: 0,175 ECU/zwierzę
- od 12 do 18 kg: 0,35 ECU/zwierzę
- powyżej 18 kg: 0,5 ECU/zwierzę

(e) mięso drobiu:

(i) albo według stawki znormalizowanej jak poniżej:

- za brojlery, inny młody drób przeznaczony na tucz o wadze poniżej 2 kg oraz za kury **pozbawione piór**: 0,01 ECU/ sztukę,
- inny młody drób przeznaczony na tucz o ciężarze tuszy równej lub większej niż 2 kg: 0,02 ECU/sztukę
- inny dorosły drób powyżej o wadze 5 kg lub większej: 0,04 ECU/sztukę

(i) lub w przypadku gdy państwo członkowskie decyduje nie wyodrębnić kategorii drobiu jak w podpunkcie (i): 0,03 ECU/sztukę

(f) mięso królicze i mięso małych dzikich ptaków lub zwierząt:

- w przypadku królików i małego dzikiego ptactwa oraz zwierzyny łownej obowiązują standardowe stawki ustalone w punkcie (e),
- w przypadku następujących ssaków:
 - dzik: stawki ustalone w punkcie (c), zwiększane jeśli ich wysokość nie starcza na pokrycie kosztu badania na trychiny przewidzianego w Dyrektywie 92/454/EWG,
 - przeżuwacze: stawki ustalone w punkcie (d),

2. Kontrole i inspekcje powiązane rozbiorem tusz, wspomnianym między innymi w Artykule 3(1)(B) Dyrektywy 64/433/EWG i Artykuł 3(1)(B) Dyrektywy 71/118/EWG muszą być opłacone:
 - (a) bądź według stawki standardowej przez dodanie standardowej kwoty 3 ECU/tonę mięsa przyjmowanego do rozbieralni.
TA kwota jest dodawana do kwot podanych w punkcie 1 powyżej.
 - (b) bądź przez naliczenie faktycznych kosztów inspekcji na podstawie przepracowanej liczby godzin

W przypadku, gdy rozbiór dokonywany jest w zakładzie, w którym mięso jest pozyskiwane, kwoty ustalone w pierwszym podpunkcie zostaną obniżone o 55%.

Państwa członkowskie, które decyduje się na pobieranie opłat w oparciu o liczbę przepracowanych godzin musi być w stanie udowodnić Komisji, że faktyczne koszty nie mogą być pokryte na drodze nakładania opłat w oparciu o punkt (a).

3. Państwa członkowskie muszą pobierać kwotę odpowiadającą faktycznym wydatkom niezbędnym dla przeprowadzenia inspekcji i kontroli mięsa przechowywanego w myśl Artykułu 3(1)(D) Dyrektywy 64/433/EWG i Artykułu 3(1)(C) Dyrektywy 71/118/EWG.

Szczegółowe zasady zastosowania tego punktu mogą być sformułowane w oparciu o procedurę przewidzianą Artykułem 16 Dyrektywy 64/433/EWG lub Artykułem 21 Dyrektywy 71/118/EWG głównie w celu ustalenia przypadków dotyczących mięsa ze skupu interwencyjnego i mięsa przeznaczonego do krótkoterminowego przechowywania w kolejnych chłodniach.

4. W celu pokrycia rosnących kosztów państwa członkowskie mogą:
 - (a) zwiększyć standardowe kwoty opłat ustalone w punktach 1 i 2 (a) w odniesieniu do poszczególnych zakładów.
Poza warunkiem sformułowanym w punkcie 5(a), warunki, jakie należy spełnić mogłyby ewentualnie być następujące:
 - wyższe koszty inspekcji w związku z wyjątkowym brakiem jednorodności wśród zwierząt przeznaczonych na ubój pod względem wieku, wielkości wagi i stanu zdrowia,
 - dłuższe oczekiwanie lub jakieś inne okresy przestoju personelu dokonującego inspekcji wynikłe z niewłaściwego planowania przez przedsiębiorstwo dostaw zwierząt lub z technicznych niedociągnięć lub braków, na przykład w starszych zakładach,
 - częste przerwy w procesie uboju, n.p. wynikające z braków personelu w ubojni i tym samym niepełnego wykorzystania inspektorów,
 - wyższe koszty spowodowane wyjątkowymi godzinami przejazdów,
 - bardziej czasochłonne inspekcje w związku z często zmieniającymi się czasowymi przedziałami uboju, na co inspektorzy nie mają wpływu,
 - **częste przerwy w procesie uboju w celu spełnienia wymogów czystości i dyzjenfekcji.**

- badania zwierząt, które na żądanie właściciela są bite poza normalnym czasem uboju.

Kwota podwyżek podstawowej znormalizowanej stawki opłat zależy od kosztów, które mają być nimi pokryte.

- (b) lub nałożyć specjalną opłatę pokrywając faktyczne koszty.

5. Państwa członkowskie, w których koszty wynagrodzeń, struktura zakładów i współzależność między lekarzami weterynarii i inspektorami odbiegają od średniej wspólnotowej przyjętej za podstawę kalkulacji standardowych kwot ustalonych w punktach 1 i 2(a), mogą w drodze wyjątku obniżyć je w celu pokrycia faktycznych kosztów inspekcji:

- (a) zwykle w tych przypadkach, gdy występują znaczne różnice między kosztami utrzymania i kosztami wynagrodzenia;

- (b) w przypadku indywidualnych zakładów, w odniesieniu do których spełnione są następujące warunki:

- minimalne dzienne tempo uboju umożliwiające wcześniejsze zaplanowanie włączenia odnośnego personelu inspekcyjnego ,
- liczba zwierząt bitych jest stała tak, że dostawy zwierząt mogą być planowane z wyprzedzeniem umożliwiając tym samym racjonalne wykorzystanie personelu inspekcyjnego,
- staranna organizacja i planowanie w obrębie zakładu przy jednocześnie dużym tempie uboju umożliwiające optymalne wykorzystanie personelu inspekcyjnego,
- brak oczekiwania lub innych okresów przestojowych personelu inspekcyjnego,
- zwierzęta przeznaczone na ubój są w miarę możliwości jednorodnie pod względem wieku, wagi i stanu zdrowia.

W żadnym przypadku zastosowanie powyższych wyjątków nie powinno spowodować większego spadku poziomów podanych w punktach 1 i 2(a) niż o 55%.

6. (a) Opłaty, o których mowa w punktach 1, 2 i 3 muszą być pobierane, stosownie do okoliczności, w ubojni, rozbieralni mięsa lub chłodni. Powinny być wpłacane przez przedsiębiorcę lub właściciela prowadzącego jedną ze wspomnianych działalności, mogącego jednak przenieść nałożoną opłatę za odnośną operację na osobę fizyczną lub prawną, w której imieniu operacja jest prowadzona. W przypadku dokonywania kontroli zdrowotnych żywego drobiu poza obrębem gospodarstwa, w którym był on hodowany, zgodnie z Dyrektywą 71/118/EWG na gospodarstwo to może być nałożona opłata w wysokości 20% stawek standardowym ustalonych w punkcie 1 (e).

(b) Na drodze odstępstwa od koncepcji miejsca nakładania opłaty wspomnianego w pierwszym akapicie punktu (a) w przypadku zakładów prowadzących więcej operacji niż jedną oraz ciągów produkcyjnych obejmujących więcej operacji niż jedną, państwa członkowskie mogą nakładać całkowitą sumaryczną opłatę uwzględniającą różne kwoty jednocześnie i w jednym miejscu.

(c) Jeżeli opłata nakładana na ubojnię obejmuje całość kosztów inspekcji, o których mowa a podpunkcie (a), państwo członkowskie nie nakłada żadnej opłaty w rozbieralni mięsa lub chłodni.

ROZDZIAŁ II

Opłaty obowiązujące w stosunku do mięsa objętego Dyrektywą 72/462/EWG, Rozdziałem III Dyrektywy 92/45/EWG i Rozdziałem 11 Załącznika I Dyrektywy 92/118/EWG

1. Opłata, o której mowa w Artykule 1, jest ustalona na minimalnym standardowym poziomie 5 ECU/tonę (z kością), przy minimalnej kwocie 30 ECU/partię towaru. Państwa członkowskie mogą jednak w wyjątkowej sytuacji podwyższyć tę kwotę, aby pokryć faktyczne koszty.
2. Jednak w odniesieniu do artykułów importowanych z dowolnego państwa, które począwszy od 20 lutego 1995 roku prowadzi negocjacje z Unią Europejską w celu zawarcia ogólnego porozumienia o równoważności gwarancji weterynaryjnych (zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne) opartych na zasadach wzajemności oraz z państwa, z którym taka umowa została zawarta przed 31 grudnia 1996 roku, państwa członkowskie mogą utrzymywać taki obniżony poziom opłat do 30 czerwca 1997 roku.

Kwota opłaty, jaka ma być nakładana na artykuły importowane z dowolnego państwa trzeciego, wspomnianego w pierwszym podpunkcie jest ustalana po zawarciu porozumienia o równoważności ze wspomnianym trzecim państwem w oparciu o procedurę wspomnianą w punkcie 3 biorąc pod uwagę następujące zasady:

- częstotliwość badań
 - poziom opłaty obowiązujący we wspomnianym trzecim państwie w odniesieniu do artykułów importowanych pochodzących z państw Unii Europejskiej,
 - zniesienie innych opłat pobieranych przez państwo trzecie, jak na przykład obowiązkowa wpłata lub pobieranie wadium sanitarnego.
3. Z chwilą zatwierdzenia decyzji przewidzianych w Artykule 8(3) Dyrektywy 90/675/EWG ([Notatka MediaLex: od 1 lipca 1999 roku, Dyrektywa Rady 97/78/EC z 18.12.97 roku](#)), zgodnie z tą samą procedurą kwoty wspomniane w punkcie 1 są regulowane na podstawie decyzji o zmniejszonej częstotliwości kontroli.

Podejmując te nowe decyzje Komisja uwzględni głównie gwarancje udzielone przez państwa trzecie w odniesieniu do przyjęcia zasady regionalizacji i innych zasad Wspólnoty.

4. Opłata, o której mowa w punkcie 1, jest płatna przez importera lub jego agenta celnego i nakładana w biurze celnym odpowiedzialnym za stanowisko kontroli granicznej lub bezpośrednio w punkcie kontroli.
5. Państwa członkowskie mogą przeznaczać część wpływów z opłat przewidzianych w niniejszym rozdziale na fundusz solidarności zdrowotnej mającej na celu umocnienie służb weterynaryjnych, aby im umożliwić bardziej efektywne reagowanie w razie pojawienia się jakiegokolwiek egzotycznej choroby.

ROZDZIAŁ III

Opłaty obowiązujące w odniesieniu do produktów rybnych objętych Dyrektywą 91/493/EWG

Sekcja I
Produkty rybne ujęte w Rozdziale I Dyrektywy 91/493/EWG

Opłata, o której mowa w Artykule 1 jest ustalana zgodnie z Artykułem 5(1) w sposób następujący:

- 1.(a) Państwa członkowskie pobierają opłatę z tytułu kosztów inspekcji związanych z oficjalnymi badaniami przewidzianymi w Rozdziale V (II) Załącznika do Dyrektywy 91/493/EWG;
 - (b) opłata przewidziana w punkcie (a) jest ustalana na 1 ECU/tonę produktów rybnych w odniesieniu do pierwszych 50 ton i na 0,5 ECU w odniesieniu do każdej następnej tony. Jest ona pobierana przy pierwszym wprowadzeniu na rynek, o ile nie została już pobrana przy wyładunku i jest w każdym bądź razie nakładana na pierwszego nabywcę. Państwa członkowskie mogą wprowadzić system umożliwiający koncentrację ilości produktów rybnych na przestrzeni danego okresu czasu i zarządzenia odnośnie scentralizowanego poboru opłaty przy pierwszej sprzedaży.
 - (c) w drodze odstępstwa od (b) opłaty pobrane od gatunków wymienionych w Załączniku II Rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3703/85 nie mogą przekroczyć 50 ECU od nie rozładowanej partii, jeśli faktyczne koszty nie przekraczają tej kwoty;
 - (d) pobieranie opłaty przewidzianej w (a) w niczym nie przeszkadza pobraniu opłaty przewidzianej w punkcie 2 w przypadku dalszego przetwarzania produktów rybnych, bez uszczerbku dla punktu 7(b).
- 2.(a) Państwa członkowskie pobierają opłaty z tytułu kosztów inspekcji związanych głównie z oficjalnymi badaniami dokonywanymi zgodnie z punktem I Rozdziału V Załącznika do Dyrektywy 91/493/EWG i oficjalnych badań przewidzianych w punkcie II wspomnianego Rozdziału V.
 - (b) Opłata przewidziana w (a) jest ustalana w ECU i jest nakładana na każdą tonę produktów rybnych dostarczonych do zakładu obróbki i/lub przetwórstwa lub wychodzących z statku-przetwórni.

W przypadku przeprowadzania inspekcji na statku-przetwórni za granicą państwo członkowskie pobiera jednak opłaty równe faktycznym kosztom wspomnianej inspekcji.
 - (c) Na prośbę państwa członkowskiego uzasadnioną niezbędnymi dodatkowymi dokumentami, zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EWG może być ustalony niższy poziom opłat w odniesieniu do gatunków wymienionych w punkcie 1(c).
- 3.(a) Jeśli po przeprowadzeniu szczegółowej analizy kosztów badań wspomnianych w punkcie 1(a) w odniesieniu do danego produktu na swoim własnym terytorium państwo członkowskie stwierdzi, że faktyczne koszty nie mogą być pokryte opłatami zebranymi zgodnie z punktem 1(b), jest wówczas uprawnione do sformułowania zarządzeń dotyczących pobierania opłat na podstawie ilości przepracowanych godzin przy badaniu danego produktu

- (b) Jeśli po przeprowadzeniu szczegółowej analizy kosztów badań wspomnianych w punkcie 2(a) w odniesieniu do danego produktu na swoim własnym terytorium państwo członkowskie stwierdzi, że faktyczne koszty nie mogą być pokryte opłatami zebranymi zgodnie z punktem 2(b) w danym przedsiębiorstwie, jest wówczas uprawnione do sformułowania zarządzeń dotyczących pobierania opłat na podstawie ilości przepracowanych godzin w odniesieniu do przedsiębiorstwa zajmującego się tym produktem.

Państwo członkowskie, które wybiera rozwiązanie polegające na pobieraniu opłat na ilości podstawie przepracowanych godzin musi być w stanie udowodnić Komisji, że faktyczne koszty nie mogą być pokryte na drodze pobierania opłat zgodnie z punktami 1(b) i 2(b).

- 4(a) Państwa członkowskie są uprawnione do obniżenia kwoty opłaty przewidzianej w punkcie 1(b) wówczas, gdy badania przewidziane w punkcie 1 są ułatwione dzięki temu, że:

- ryby są posortowane pod względem świeżości i/lub wielkości zgodnie z Rozporządzeniami (EWG) nr 103/76 i nr 104/76, lub zatwierdzone zgodnie z przepisami państwowymi, i/lub
- pierwsze transakcje sprzedaży są zorganizowane razem, zwłaszcza na aukcji rybnej lub na rynku hurtowym.

W żadnym przypadku zastosowanie powyższych postanowień nie może prowadzić do obniżek przekraczających 55%.

Na prośbę państwa członkowskiego uzasadnioną niezbędnymi dodatkowymi dokumentami, zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EWG mogą być jednak postanowione dodatkowe obniżki.

- (b) Państwa członkowskie są uprawnione do obniżenia kwoty opłaty przewidzianej w punkcie 2 wówczas, gdy:

- obróbka lub przetwarzanie są prowadzone w tym samym miejscu, co pierwsza transakcja sprzedaży lub przetwarzanie, i/lub
- warunki eksploatacyjne i gwarancje w danym zakładzie odnośnie badań dokonywanych przez zakład we własnym zakresie są takie, że można zredukować liczbę personelu inspekcyjnego.

W żadnym przypadku zastosowanie powyższych postanowień nie może prowadzić do obniżek przekraczających 55%.

Na prośbę państwa członkowskiego uzasadnioną niezbędnymi dodatkowymi dokumentami, zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EWG mogą być jednak postanowione dodatkowe obniżki.

5. Państwa członkowskie pobierają kwotę odpowiadającą faktycznym kosztom badań produktów rybnych w zakładach zajmujących się jedynie schładzaniem, zamrażaniem, pakowaniem i przechowywaniem. Jeżeli jednak opłata pobrana zgodnie z punktami 1 i 2 pokrywa wszystkie koszty inspekcji odnoszące się do badań przewidzianych w Rozdziale V Załącznika do Dyrektywy 91/493/EWG Państwo członkowskie nie pobiera opłaty, o której mowa w niniejszym punkcie.
- 6.(a) Opłaty przewidziane w punktach 2 i 5 są uiszczane przez przedsiębiorcę lub właściciela zakładu prowadzących wspomniane operacje, przy czym mogą oni przenieść opłatę nałożoną dla odnośnej operacji na osobę fizyczną lub prawną, w imieniu której operacja jest prowadzona.
- (b) W przypadku produktów rybnych przeznaczonych do dalszej obróbki i/lub przetwarzania na obszarze własnego terytorium państwa członkowskie mogą pobierać łączną opłatę obejmującą różne kwoty przy jednej okazji i w jednym miejscu.

Państwa członkowskie, które pragną dysponować taką możliwością muszą najpierw poinformować o tym Komisję.

7. Państwa członkowskie wprowadzają systemy mające na celu sprawdzenie, czy opłaty przewidziane w niniejszym Rozdziale zostały zapłacone przez odnośnych przedsiębiorców.

Państwa członkowskie gwarantują zwłaszcza w ramach przepisów państwowych, że przedsiębiorcy otrzymywać będą pisemne zaświadczenia lub jakieś inne dowody indywidualnej lub łącznej płatności lub zlecenie dokonania opłat przewidzianych w punkcie 1 (a) niniejszego Rozdziału, o ile odnośne produkty rybne nie są przeznaczone do obróbki i/lub przetwarzania na terytorium państwa członkowskiego, gdzie został dokonany ich wyładunek i pod warunkiem, że pełna kwota opłaty jest uiszczana w przedsiębiorstwie przetwórczym lub zakładzie obróbki.

W razie potrzeby uchwalane są zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EWG szczegółowe przepisy wykonawcze.

Państwa członkowskie informują o nich Komisję.

8. Biorąc pod uwagę strukturalne odstępstwa przyznane Finlandii i Szwecji w kontekście wspólnej organizacji rynków w ramach Rozporządzenia (EWG) nr 3759/92 oraz nie naruszając zgodności z poziomami opłat przewidzianymi w niniejszej Sekcji, zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EWG Finlandia i Szwecja mogą być uprawnione na podstawie odpowiedniej dokumentacji pomocniczej stosować zamienne instrumenty pobierania opłat aż do uzyskania wyniku przeglądu przewidzianego w Artykule 3 Dyrektywy 96/43/WE.

Sekcja II

Artykuły rybne ujęte w Rozdziale II Dyrektywy 91/493/EWG

1. W przypadku artykułów rybnych, o których mowa w drugim punkcie Artykułu 10 Dyrektywy 91/493/EWG obowiązują postanowienia przyjęte w punkcie 1 Sekcji I niniejszego Załącznika.

Państwa członkowskie pobierają również dodatkową kwotę w celu pokrycia kosztów inspekcji powiązanych z tego rodzaju jednostką pływającą i wyładunkiem przy czym minimum wynosi 1 ECU/wyładowaną tonę.

2. W odniesieniu do innych produktów rybnych poza wspomnianymi w punkcie 1, to znaczy wszystkich produktów rybnych, które muszą przejść przez graniczne punkty kontrolne opłata przewidziana w Artykule 1 jest ustalana zgodnie z Artykułem 5(1) na minimalnym standardowym poziomie 5 ECU/tonę, przy czym minimum wynosi 30 ECU/partię, jakkolwiek przy ilości powyżej 100 ton minimalna standardowa kwota 5 ECU jest obniżana do:

- 1,5 ECU za każdą dodatkową tonę produktów rybnych, które nie zostały poddane żadnej obróbce poza usunięciem wnętrzości;
- 2,5 ECU za każdą następną tonę w odniesieniu do innych produktów rybnych.

3. W przypadku podjęcia, zgodnie z tą samą procedurą, decyzji przewidzianych w Artykule 8(3) Dyrektywy 90/675/EWG ([Notatka MediaLex: od 1 lipca 1999 roku, Dyrektywa Rady 97/78/EC z 18.12.97 roku](#)), kwoty wspomniane w punkcie 2 są regulowane w związku z decyzją o zmniejszonej częstotliwości badań.

W przypadku podjęcia takich decyzji Komisja bierze pod uwagę głównie gwarancje udzielone przez państwa trzecie w odniesieniu do przyjęcia zasady regionalizacji, równoważności, wzajemności i innych zasad Wspólnoty, zwłaszcza wówczas, gdy te państwa trzecie podpisały ogólne porozumienie ze Wspólnotą o równoważności gwarancji weterynaryjnych (dotyczących zdrowia zwierząt i ludzi).

W żadnym przypadku zastosowanie tego wariantu nie może prowadzić do opłat, które są niższe niż kwoty nakładane zgodnie z Sekcją I(1)(b) i (2)(b) w odniesieniu do produktów rozładowywanych z jednostek pływających pod flagami Wspólnoty.

Pobieranie tej opłaty w niczym nie przeszkadza pobraniu opłaty przewidzianej w punkcie 2(b) Rozdziału I w razie dalszego przetwarzania.

W związku z realizacją niniejszego Rozdziału państwa członkowskie stosują opłaty przewidziane w ramach Sekcji I w odniesieniu do artykułów importowanych wyładowanych z jednostek pływających pod flagą Grenlandii.

4. Państwa członkowskie mogą stosować odstępstwo od punktu 2 podwyższając opłaty do poziomu faktycznych kosztów.
5. Opłata przewidziana w punkcie 2 jest uiszczana przez importera lub jego agenta celnego i pobierana w urzędzie celnym odpowiedzialnym za punkt kontroli granicznej lub bezpośrednio w punkcie kontroli granicznej.

6. Do 31 grudnia 1999 roku państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat przewidzianych w ramach Sekcji I w odniesieniu do artykułów importowanych wyładowanych z jednostek pływających należących do spółek z udziałem kapitału zagranicznego zarejestrowanych zgodnie z odnośnym postanowieniem Wspólnoty.

*Załącznik B***OPŁATY MAJĄCE NA CELU ZAPERWNIENIE WYKONYWANIA KONTROLI
ŻYWYCH ZWIERZĄT I PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO
PRZYJĘTYCH W DYREKTYWIE 96/23/EWG**

1. Opłaty wspomniane w Artykule 2 są ustalane w następujący sposób:
 - (a) w odniesieniu do żywych zwierząt rzeźnych i mięsa uwzględnionych w Rozdziale I Załącznika A; 1,35 ECU/tonę mięsa rzeźnego;
 - (b) w odniesieniu do produktów akwakultury uwzględnionych w Rozdziale III Załącznika A: 0,1 ECU za tonę produktu wprowadzonego do obrotu;
 - (c) w odniesieniu do mleka i produktów mlecznych: 0,02 ECU za 1000 litrów surowego mleka;
 - (d) w odniesieniu do produktów z jaj: kwota odpowiadająca faktycznym kosztom kontroli;
 - (e) w odniesieniu do miodu: państwa członkowskie mogą nakładać opłatę w kwocie pokrywającej faktyczne koszty inspekcji i kontroli.
2. Stosownie do poziomów ustalonych w punkcie 1 państwa członkowskie mogą dokonać wyboru jednego z poniższych systemów:
 - (a) opłata wspomniana w punkcie 1 jest pobierana w całości w przedsiębiorstwie wchodzącym w skład łańcucha produkcyjnego:
 - ubojni w przypadku opłaty przewidzianej w punkcie 1(a),
 - przedsiębiorstwie dokonującym obróbki i/lub przetwarzającym w przypadku opłaty przewidzianej w punkcie 1(b),
 - zlewni mleka surowego w przypadku opłaty przewidzianej w punkcie 1(c).
 - (b) część opłaty wspomnianej w punkcie 1 jest pobierana na każdym etapie łańcucha produkcyjnego łącznie z etapem chowu, w oparciu o kryteria, które powinny być określone przez państwa członkowskie
3. Opłata wspomniana w punkcie 1 jest uiszczana przez przedsiębiorcę lub właściciela gospodarstwa lub zainteresowanych gospodarstw, przy czym mogą oni przenieść opłatę na osobę fizyczną lub prawną, w imieniu której odnośne operacje są prowadzone.

*Załącznik C***OPŁATY NAKŁADANE W ODNISEINIU DO ZWIERZĄT ŻYWYCH****ROZDZIAŁ I**

Żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego objęte Dyrektywą 90/425/EWG

1. W celu sfinansowania kontroli w miejscu wysyłki pobrana musi być opłata.
2. Zakres i poziom opłaty, szczegółowe zasady jej stosowania, uwzględniając zwłaszcza ustalenie płatników oraz wszelkie wyjątki są ustalane zgodnie z procedurą w Artykule 8.

ROZDZIAŁ II

1. Opłata wspomniana w Artykule 3 jest ustalana:
 - (a) w odniesieniu do zwierząt zaliczanych do gatunków wymienionych w Rozdziale I Załącznika A według standardowej stawki 5 ECU za tonę żywca, przy czym minimalna kwota wynosi 30 ECU/partię;
 - (b) w odniesieniu do zwierząt innych gatunków w oparciu o faktyczne koszty inspekcji jednego zwierzęcia lub importowanej tony żywca, przy czym minimum wynosi 30 ECU/partię, przy czym przyjmuje się, że to minimum nie obowiązuje w stosunku do importu gatunków, o których mowa w Dyrektywie 92/432/EWG.

Państwa członkowskie mogą jednak na drodze odstępstwa podwyższyć te kwoty do poziomu faktycznych kosztów.

2. W odniesieniu do importu z dowolnego państwa, które począwszy od 20 lutego 1995 roku prowadzi negocjacje z Unią Europejską w celu zawarcia ogólnego porozumienia o równoważności gwarancji weterynaryjnych (zdrowie zwierząt i zdrowie ludzi) opartych na zasadach wzajemności oraz z państwa, z którym taka umowa została zawarta przed 31 grudnia 1996 roku, państwa członkowskie mogą utrzymywać taki obniżony poziom opłat do 30 czerwca 1997 roku.

Kwota opłaty, jaka ma być nakładana na artykuły importowane z dowolnego państwa trzeciego, wspomnianego w pierwszym podpunkcie jest ustalana po zawarciu porozumienia o równoważności ze wspomnianym trzecim państwem w oparciu o procedurę wspomnianą w punkcie 3 biorąc pod uwagę następujące zasady:

- częstotliwość badań
 - poziom opłaty obowiązujący we wspomnianym trzecim państwie w odniesieniu do artykułów importowanych pochodzących z państw Unii Europejskiej,
 - zniesienie innych opłat pobieranych przez państwo trzecie, jak na przykład obowiązkowa wpłata lub pobieranie wadium sanitarnego.
3. Opłata, o której mowa w punkcie 1, jest płatna przez importera lub jego agenta celnego i nakładana w biurze celnym odpowiedzialnym za stanowisko kontroli granicznej lub bezpośrednio w punkcie kontroli.
 4. Na prośbę państwa członkowskiego uzasadnioną niezbędnymi dodatkowymi dokumentami, zgodnie z procedurą przyjętą w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EWG może być ustalony niższy poziom opłat w odniesieniu do importu z niektórych państw trzecich..
 5. Państwa członkowskie mogą przeznaczać część wpływów z opłat przewidzianych w niniejszym rozdziale na fundusz solidarności zdrowotnej mającej na celu umocnienie służb weterynaryjnych, aby im umożliwić bardziej efektywne reagowanie w razie pojawienia się jakiegokolwiek egzotycznej choroby.

DYREKTYWA RADY

z 18 listopada 1985

wprowadzająca Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy

(85/511/EEC)

(OJ No. L 315, p. 11, No. L 14/1986, p. 19)

poprawiona przez 88/397/EWG (OJ No. L 189, 20.07.88 p. 25)
poprawiona przez 90/423/EWG (OJ No. L 224, 18.08.90 p. 13)
poprawiona przez 92/380/EWG (OJ No. L 198, 17.07.92 p. 54)
poprawiona przez AK 94/103/EEC (OJ No. L 1, 03.01.94 p. 220)
poprawiona przez AK 94/103/EEC (OJ No. L 1, 03.01.94 p. 572)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Uwzględniając Traktat o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a zwłaszcza jego Artykuł 43 i 100;

Uwzględniając propozycję Komisji ⁽¹⁾;

Uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾;

Uwzględniając stanowisko Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾;

Zważywszy, że jednym z zadań Wspólnoty w dziedzinie weterynarii jest poprawa stanu zdrowia inwentarza, podnosząc w ten sposób opłacalność hodowli;

Zważywszy, że wybuch pryszczycy może szybko przyjąć rozmiary epizootologiczne, powodując śmiertelność i zakłócenia na dużą skalę, mogące w drastycznym stopniu zmniejszyć opłacalność hodowli świń oraz przeżuwaczy ogółem;

Zważywszy, że należy podejmować działania jak najszybciej w chwili przypuszczalnego wybuchu choroby tak, aby natychmiastowe i skuteczne środki kontroli mogły zostać podjęte w momencie stwierdzenia objawów choroby; zważywszy, że środki takie muszą być modulowane przez kompetentne władze, aby uwzględnić, czy kraj realizuje program szczepień profilaktycznych na całości lub części swojego terytorium; zważywszy,

że w pewnych okolicznościach, Państwa Członkowskie, które stosują taką politykę mogą zdecydować o wykluczeniu z uboju zwierząt ze skutecznym mechanizmem ochrony odpornościowej przeciwko wirusowi pryszczycy;

Zważywszy, że należy chronić przed rozwojem choroby jak tylko wystąpią jej pierwsze objawy poprzez staranny monitoring ruchów zwierząt oraz wykorzystanie produktów podatnych na zakażenie, a także, tam, gdzie to możliwe, poprzez szczepienia;

Zważywszy, że diagnoza choroby oraz rozpoznanie odpowiedniego wirusa muszą być prowadzone pod auspicjami odpowiedzialnych laboratoriów, których koordynację musi zapewnić laboratorium nadzorujące wyznaczone przez Wspólnotę;

Zważywszy, że szczepionka użyta do nagłych szczepień musi zostać zweryfikowana pod względem zarówno skuteczności, jak i bezpieczeństwa, z koordynacją prowadzoną przez wyspecjalizowany instytut wyznaczony przez Wspólnotę;

Zważywszy, ponadto że, w sytuacji wykrycia rodzajów wirusów lub ich odmian, w stosunku do których szczepionki zwykle stosowane we Wspólnocie nie zapewniają skutecznej ochrony, należy wprowadzić specjalne środki koordynacji; zważywszy, że tym celu okazuje się konieczne opracowanie przepisu dla Państw Członkowskich prowadzących szczepienia nakazującego sformułowanie wieloletnich planów szczepień, które będą sprawdzone i, tam, gdzie to możliwe, będą podlegać koordynacji Wspólnotowej;

⁽¹⁾ OJ Nr C 248, 22.09.1982, str. 3

⁽²⁾ OJ Nr C 242, 12.09.1983, str. 128

⁽³⁾ OJ Nr C 77, 21.03.1983, str. 5

Zważywszy, że należy ustanowić przepis dotyczący procedury ścisłej współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi i Komisją;

Zważywszy, że ustalenia wprowadzone niniejszą Dyrektywą mają charakter eksperymentalny oraz zważywszy, że będą wymagały przystosowania w świetle rozwoju sytuacji;

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza Dyrektywa określa minimalne środki kontroli Wspólnoty stosowane w obliczu wybuchu pryszczycy, bez względu na rodzaj wirusa.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej Dyrektywy zastosowanie mają definicje przytoczone w Artykule 2 Dyrektywy Nr 64/432/EEC⁽⁴⁾.

Ponadto zastosowanie mają następujące definicje:

- a) 'zwierzę z gatunku podatnego' oznacza każdego domowego lub dzikiego przeżuwacza lub świnie znajdujące się w gospodarstwie;
- b) 'zwierzę podatne' oznacza każde zwierzę z gatunku podatnego, które nie jest szczepione, lub które jest szczepione, ale którego system immunologiczny określony został przez odpowiednie władze jako niewystarczający;
- c) 'zwierzę zarażone' oznacza zwierzę z gatunku podatnego:
 - w którym stwierdzono objawy kliniczne lub pośmiertne zmiany chorobowe prawdopodobnie spowodowane pryszczycą,lub
 - w którym w wyniku badań laboratoryjnych oficjalnie stwierdzono obecność pryszczycy;
- f) 'zwierzę podejrzane o zarażenie' oznacza każde zwierzę z gatunku podatnego wykazujące objawy kliniczne lub pośmiertne zmiany chorobowe, których obecność pozwala logicznie przypuszczać o obecności pryszczycy;
- g) 'zwierzę podejrzane o zakażenie' oznacza każde zwierzę z gatunku podatnego, które mogło - zgodnie z zebranymi informacjami epizootologicznymi - zostać bezpośrednio lub pośrednio wystawione na działanie wirusa pryszczycy;

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, aby informacja o obecności, bądź podejrzeniu o obecności pryszczycy była obowiązkowo i niezwłocznie przekazywana kompetentnym władzom, zgodnie z Dyrektywą 82/894/EEC⁽⁵⁾.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby, w przypadku obecności na terenie gospodarstwa jednego lub więcej zwierząt podejrzanych o zarażenie lub zakażenie pryszczycą, uruchamiane były niezwłocznie oficjalne środki służące potwierdzeniu lub wykluczeniu informacji o chorobie, a w szczególności zapewniają, aby oficjalny weterynarz pobrał lub otrzymał niezbędne próbki do badań laboratoryjnych.

Jak tylko przekazana zostanie informacja o podejrzeniu o infekcji, kompetentna władza zapewnia gospodarstwu oficjalny nadzór i nakazuje:

- sporządzenie spisu wszystkich zwierząt z gatunków podatnych, a następnie odnotowanie, w odniesieniu do każdej z tych kategorii, liczby zwierząt zmarłych, zarażonych lub prawdopodobnie zarażonych lub zakażonych; spis musi być uaktualniany uwzględniając zwierzęta, które się urodziły lub zdechły w okresie podejrzenia o infekcję; informacja w spisie powinna na prośbę być udostępniana i może być sprawdzana przy każdej wizycie;
- trzymanie wszystkich zwierząt z gatunków podatnych w gospodarstwie w ich zagrodach lub innych miejscach, gdzie mogą być izolowane;
- aby żadne ze zwierząt z gatunków podatnych nie zostało wprowadzone i nie opuściło gospodarstwa;
- aby żadne ze zwierząt z innych gatunków nie zostało wprowadzone czy opuściło gospodarstwa bez zezwolenia kompetentnych władz;
- każdy wywóz z gospodarstwa mięsa konserwowanego lub części zwierząt z gatunków podatnych oraz pokarmu zwierząt, naczyń, przedmiotów lub innych substancji, jak wełny, odpadów, czy rzeczy niezdatnych

⁽⁴⁾ OJ Nr 121, 29.07.1964, str. 1977/64

⁽⁵⁾ OJ Nr L 378, 31.12.1982, str. 58

do użycia, a mogących przenosić pryszczycę jest zabronione, jeśli nie uzyskało zezwolenia kompetentnych władz;

- każdy wywóz z gospodarstwa mleka jest zabroniony; w przypadku trudności z przechowywaniem mleka na terenie gospodarstwa, kompetentna władza może zezwolić na wywóz mleka z gospodarstwa do przedsiębiorstwa przerobowego pod nadzorem weterynaryjnym w celu poddania przeróbce termicznej gwarantującej zniszczenie wirusa pryszczycy;
 - poruszanie się osób na teren lub z gospodarstwa podlega zezwoleniu kompetentnych władz;
 - wjazd lub wyjazd pojazdów z gospodarstwa podlega zezwoleniu kompetentnych władz, które określają warunki konieczne w celu uniknięcia rozniesienia wirusa pryszczycy;
 - użycie odpowiednich środków dezynfekcyjnych przy wejściach i wyjściach z budynków gospodarczych dla zwierząt z gatunków podatnych oraz z samego gospodarstwa;
 - przeprowadzenie badania epizootologicznego zgodnie z Artykułami 7 i 8.
3. Kompetentna władza może rozszerzyć środki, o których mowa w paragrafie 1, na sąsiednie gospodarstwa, jeżeli ich lokalizacja, kształt, lub kontakty ze zwierzętami z gospodarstwa z podejrzeniami o chorobie uzasadniają podejrzenia o możliwości zakażenia.
3. Środki, na które powołują się paragrafy 1 i 2, nie będą wycofane, aż podejrzenie o pryszczycę nie zostanie oficjalnie odwołane.

Artykuł 5

Natychmiast po stwierdzeniu, że na terenie gospodarstwa znajduje się jedno lub więcej zwierząt określonych w Artykule 2(c), kompetentne władze powinny wprowadzić następujące środki:

- 1) oficjalny weterynarz pobiera lub otrzymuje odpowiednie próbki do badań prowadzonych przez laboratoria wymienione w Aneksie A, w których badania tych próbek nie były prowadzone podczas okresu podejrzenia zgodnie z pierwszym podparagrafem Artykułu 4(1);

2) w uzupełnieniu środków wymienionych w Artykule 4(1), podejmowane są niezwłocznie następujące środki:

- wszystkie zwierzęta w gospodarstwie z gatunków podatnych są pod oficjalnym nadzorem ubijane na miejscu w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pryszczycy;
- po ubiciu, wyżej wspomniane zwierzęta są pod oficjalnym nadzorem niszczone w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pryszczycy;
- mięso zwierząt z gatunków podatnych pochodzących z gospodarstwa i ubitych w okresie między prawdopodobnym rozpoczęciem się choroby a wprowadzeniem oficjalnych środków jest, o ile to możliwe, pod oficjalnym nadzorem odszukiwane i niszczone w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pryszczycy;
- części zwierząt z gatunków podatnych, które zdechły na terenie gospodarstwa są pod oficjalnym nadzorem niszczone, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pryszczycy;
- każda substancja, o której mowa w Artykule 4(1), drugi podparagraf, piąty akapit jest niszczone lub przerabiana w taki sposób, aby zagwarantować unicestwienie wirusa pryszczycy; każdy przerób musi być prowadzony zgodnie z zaleceniami oficjalnego weterynarza;
- mleko i produkty mleczne są niszczone w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa pryszczycy;
- po wyeliminowaniu zwierząt z gatunków podatnych i substancji, o których mowa w Artykule 4(1), drugim podparagrafie, piątym akapicie, budynki, w których przebywały, ich otoczenie i pojazdy używane do ich transportu, jak również całe przypuszczalnie zakażone wyposażenie jest czyszczone i dezynfekowane zgodnie z Artykułem 10;
- żadne ze zwierząt z gatunków podatnych nie może być sprowadzane z powrotem na teren gospodarstwa wcześniej niż 21 dni od czasu zakończenia prac czyszczących i dezynfekcyjnych prowadzonych zgodnie z Artykułem 10;
- badania epizootologiczne jest przeprowadzane zgodnie z Artykułami 7 i 8.

2. postanowienia paragrafu 1 nie stosują się w przypadku obecności drugorzędno źródła,

które jest epidemiologicznie związane ze źródłem pierwotnym, dla którego próbki zostały wcześniej pobrane;

4. Kompetentna władza może rozszerzyć środki, o których mowa w paragrafie 1, na sąsiednie gospodarstwa, jeżeli ich lokalizacja, kształt, lub kontakty ze zwierzętami z gospodarstwa z podejrzeniami o chorobie uzasadniają podejrzenia o możliwości zakażenia.

Artykuł 6

4. W przypadku gospodarstw obejmujących dwie lub więcej jednostek produkcyjnych, kompetentna władza może wyłączyć z wymogów Artykułu 5(2)(a), pierwszy i drugi akapit zdrowe jednostki produkcyjne zarażonego gospodarstwa, pod warunkiem, że oficjalny weterynarz potwierdzi, że struktura i rozmiary tych jednostek oraz charakter prowadzonych działań powodują, iż stanowią one zupełnie oddzielną część w sensie przebywania i karmienia zwierząt tak, że wirus nie może przedostawać się z jednej do drugiej.

Te same środki i możliwość wyłączenia z wymogów szóstego akapitu Artykułu 5(2)(a) mogą zostać rozszerzone na gospodarstwa produkujące mleko, pod warunkiem jednak, że proces produkcji mleka w każdej jednostce jest prowadzony całkowicie oddzielnie.

3. Powołując się na treść paragrafu 1, Państwa Członkowskie zastosują środki wyszczególnione w Dyrektywie Rady 88/397/EEC.
5. Może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą przytoczoną w Artykule 16, o wniesieniu poprawek do środków wymienionych w paragrafie 2 w celu zapewnienia ich koordynacji z środkami przyjętymi przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 7

Badanie epizootologiczne obejmują:

- długość czasu, podczas którego pryszczycza mogła istnieć na terenie gospodarstwa nie zauważona i bez podejrzeń;
- możliwe pochodzenie pryszczycy na terenie gospodarstwa oraz identyfikacja innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta z gatunków podatnych, które mogły zostać zarażone lub zakażone z tego samego źródła;

- przemieszczanie się osób, pojazdów i substancji, o których mówi Artykuł 4(1), drugi podparagraf, piąty akapit, które przypuszczalnie mogły przenosić wirusa pryszczycy na teren lub z terenu danego gospodarstwa.

Artykuł 8

3. a) Kiedy oficjalny weterynarz dowiedzie lub uzna na podstawie potwierdzonych danych, że pryszczycza mogła zostać przyniesiona z innych gospodarstw na teren gospodarstwa, o którym mowa w Artykule 4, albo z niego na teren innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów, czy w jakikolwiek inny sposób, te inne gospodarstwa zostają objęte specjalnym nadzorem zgodnie z Artykułem 4, który to nadzór nie zostanie zniesiony, aż podejrzana obecność pryszczycy na terenie gospodarstwa, o którym mowa w Artykule 4, nie zostanie oficjalnie odwołana;
- c) kiedy oficjalny weterynarz dowiedzie lub uzna na podstawie potwierdzonych danych, że pryszczycza mogła zostać przyniesiona z innych gospodarstw na teren gospodarstwa, o którym mowa w Artykule 5, w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów, czy w jakikolwiek inny sposób, te inne gospodarstwa zostają objęte specjalnym nadzorem zgodnie z Artykułem 4;
- e) kiedy oficjalny weterynarz dowiedzie lub poczyni przypuszczenie na podstawie potwierdzonych danych, że pryszczycza mogła zostać przeniesiona z gospodarstwa, o którym mowa w Artykule 5, na teren innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów, czy w jakikolwiek inny sposób, te inne gospodarstwa podlegają postanowieniom Artykułu 4;
4. Kiedy gospodarstwo podlega postanowieniom paragrafu 1, kompetentna władza zakazuje wywozu zwierząt z tego gospodarstwa w celach innych, niż bezpośredni transport do ubojni pod oficjalnym nadzorem w celu nagłego uboju w okresie 15-dniowym w przypadku gospodarstw, o których mówią punkty 1(a) i (b), oraz 21-dniowym w przypadku gospodarstw, o których mówi punkt 1(c). Przed wydaniem takiego ustalenia oficjalny weterynarz musi przeprowadzić badanie stada i stwierdzić, że żadne ze zwierząt nie jest podejrzan o zarażenie.

6. Kompetentne władze mogą, zakładając, że sytuacja na to pozwala, ograniczyć środki przytoczone w paragrafie 1(a) i (b) do części gospodarstwa i znajdujących się w niej zwierząt, przy założeniu, że zwierzęta te przebywały tam, były chowane i karmione całkowicie oddzielnie.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że, po oficjalnym postawieniu diagnozy dotyczącej pryszczycy, kompetentne władze ustanowią wokół zarażonego gospodarstwa strefę ochronną o średnicy minimalnej 3 km oraz strefę nadzoru o średnicy minimalnej 10 km.

Definicja stref musi uwzględniać granice naturalne, udogodnienia dla nadzoru oraz rozwój technologii, który pozwala przewidzieć możliwość rozprzestrzeniania się wirusa powietrzem lub innymi drogami oraz jeśli jest to konieczne powinna być przeglądana pod kątem wymienionych elementów.

2. a) W strefach ochronnych stosowane są następujące środki:

- sporządzenie spisu wszystkich gospodarstw ze zwierzętami z gatunków podatnych,
- gospodarstwa wymienione w spisie muszą być od czasu do czasu poddane inspekcji weterynaryjnej
- zwierzęta z gatunków podatnych nie mogą być usuwane z terenu gospodarstwa, w którym są trzymane w ciągu pierwszych 15 dni, z wyjątkiem przewiezienia ich bezpośrednio pod oficjalnym nadzorem w celu nagłego uboju do ubojni położonej w obrębie tej strefy lub, jeżeli w granicach strefy nie ma ubojni znajdującej się pod nadzorem weterynaryjnym, do ubojni wyznaczonej przez kompetentne władze. Kompetentne władze mogą zezwolić na takie przemieszczenie jedynie wtedy, gdy badanie przez oficjalnego weterynarza wszystkich zwierząt z gatunków podatnych na terenie gospodarstwa wykluczyło obecność podejrzanych zwierząt;
- objazdowa obsługa porodów jest zabroniona;
- dokonywanie sztucznego zapłodnienia jest zabronione w ciągu pierwszych 15 dni z wyjątkiem sytuacji, kiedy jest

przeprowadzane przez hodowcę ze spermy znajdującej się w gospodarstwie lub dostarczonej bezpośrednio przez ośrodek zapłodnienia;

- targi, handel, pokazy lub inne formy skupiania podatnych zwierząt, łącznie z gromadzeniem i dystrybucją, są zabronione;
- bez podważania przypadku, o którym mowa w drugim zdaniu trzeciego akapitu, transport zwierząt z gatunków podatnych jest zabroniony, poza tranzytem głównymi autostradami lub magistralami kolejowymi.

b) Środki stosowane w strefie ochronnej są utrzymywane przynajmniej przez 15 dni po wyeliminowaniu z gospodarstwa wszystkich zwierząt, o których mowa w Artykule 5, i przeprowadzeniu na jego terenie wstępnych działań czyszczących i dezynfekujących zgodnych z Artykułem 10. Jednakże środki opisane w paragrafie 3 dla strefy nadzoru pozostają w użyciu w strefie ochronnej przez okres uwzględniony w paragrafie 3(b).

3. a) W strefie nadzoru stosowane są następujące środki:

- sporządzenie spisu wszystkich gospodarstw ze zwierzętami z gatunków podatnych;
- przemieszczanie się zwierząt z gatunków podatnych po drogach publicznych, jest zabronione, poza prowadzeniem ich na pastwisko;
- transport zwierząt z gatunków podatnych w obrębie strefy nadzoru podlega zezwoleniu kompetentnych władz;
- zwierzęta nie mogą być usuwane ze strefy nadzoru w ciągu pierwszych 15 dni. W okresie pomiędzy 15-tym i 30-tym dniem zwierzęta nie mogą być usuwane z tej strefy z wyjątkiem przewiezienia ich bezpośrednio pod oficjalnym nadzorem w celu nagłego uboju do ubojni. Kompetentne władze mogą zezwolić na taki transport jedynie wtedy, gdy badanie przeprowadzone przez oficjalnego weterynarza wszystkich zwierząt z gatunków podatnych na terenie gospodarstwa wykazało, że żadne ze zwierząt nie jest podejrzane o bycie zarażonym.
- objazdowa obsługa porodów jest zabroniona;

- targi, handel, pokazy lub inne formy skupiania podatnych zwierząt są zabronione;

- b) Środki w strefie nadzoru są w mocy przez przynajmniej 30 dni po wyeliminowaniu z terenu gospodarstwa wszystkich zwierząt, o których mowa w Artykule 5, i przeprowadzeniu na jego terenie wstępnych czynności czyszczących i dezynfekujących zgodnie z Artykułem 10.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- używane środki dezynfekujące, ich stężenie są oficjalnie zatwierdzone przez kompetentne władze;
- czynności czyszczące i dezynfekujące są przeprowadzane pod oficjalnym nadzorem zgodnie z zaleceniami oficjalnego weterynarza.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- testy laboratoryjne w celu wykrycia obecności pryszczycy są przeprowadzane przez krajowe laboratoria wskazane w Aneksie B, który może zostać poprawiony lub uzupełniony zgodnie z procedurą przedstawioną w Artykule 17. Wskazane laboratorium powinno, jeśli to konieczne a zwłaszcza w przypadku pierwszego pojawienia się choroby, określić typ, podtyp lub, gdzie to możliwe, odmianę danego wirusa, który, w razie konieczności, może zostać potwierdzony przez laboratorium nadzorujące wyznaczone przez Wspólnotę;
- jedno z laboratoriów krajowych wskazanych w Aneksie B jest odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnozy w każdym Państwie Członkowskim;
- laboratoria krajowe, o których mowa w pierwszym akapicie, współpracują z laboratorium nadzorującym wyznaczonym przez Wspólnotę.

2. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji wyznaczy, przed 1 stycznia 1987, laboratorium nadzorujące, o którym mowa w paragrafie 1 oraz określi jego uprawnienia i szczegółowe zasady zastosowania zapisu drugiego akapitu paragrafu 1.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- zwierzęta z gatunków podatnych w chwili wywożenia poza gospodarstwo, w którym są trzymane, były identyfikowane w taki sposób, aby umożliwić szybkie odtworzenie gospodarstwa, z którego pochodzą i kierunków ich przemieszczania. Jednakże, dla pewnych kategorii zwierząt, bez naruszania Artykułu 13 Dyrektywy Rady 80/217/EEC z 22 stycznia 1980 wprowadzającej Wspólnotowe środki kontroli klasycznego pomoru świń ⁽⁶⁾, z ostatnimi poprawkami wniesionymi w Dyrektywie 84/645/EEC ⁽⁷⁾, kompetentna władza może, w pewnych okolicznościach i z uwzględnieniem sytuacji zdrowotnej, dopuścić inne sposoby szybkiego odnalezienia gospodarstwa pochodzenia i dróg przemieszczania się zwierząt. Ustalenia dotyczące identyfikacji zwierząt lub odnajdywania gospodarstwa pochodzenia są dokonywane przez kompetentną władzę;
- właściciel lub posiadacz zwierząt jest zobowiązany do informowania kompetentnych władz, na ich prośbę, o zwierzętach wprowadzanych lub opuszczających jego gospodarstwo;
- wszystkie osoby związane z transportem lub sprzedażą rynkową zwierząt z gatunków podatnych są w stanie dostarczyć kompetentnym władzom informacji dotyczących przemieszczania się zwierząt, które były przez nich transportowane lub sprzedawane i wzbogacić te informacje o niezbędne szczegóły.

Artykuł 13

1. Państwa członkowskie zagwarantują, że:

- zakazane jest stosowanie szczepień przeciw pryszczycy,
- manipulacje wirusem pryszczycy w celach badawczych, diagnostycznych i/albo produkcji szczepionek będą przeprowadzane jedynie w zatwierdzonych zakładach i laboratoriach wymienionych w załącznikach A i B,
- przechowywanie, dostawa, dystrybucja i sprzedaż szczepionek przeciw pryszczycy na terytorium Wspólnoty odbywa się pod urzędową kontrolą,

⁽⁶⁾ OJ Nr L 47, 21.02.1980, str. 11

⁽⁷⁾ OJ Nr L 339, 27.12.1984, str. 33

- zakłady i laboratoria wymienione w drugim akapicie będą zatwierdzone tylko wtedy, gdy spełniają minimalne standardy.

Komisja będzie przeprowadzać te kontrole co najmniej raz do roku, przy czym po raz pierwszy kontrola ta ma być przeprowadzona przed dniem 1 stycznia 1992 r., a także przekaże – również przed tą datą – wstępny raport Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

Lista zakładów i laboratoriów wymienionych w załącznikach A i B może zostać zrewidowana w świetle tych kontroli Komisji zgodnie z procedurą wymienioną w artykule 17 do dnia 31 grudnia 1991 r.

Lista będzie regularnie uaktualniana zgodnie z tą samą procedurą. Stosownie do tej samej procedury podjęta może zostać decyzja w celu przyjęcia jednolitego kodeksu dobrego postępowania dla systemów zabezpieczeń stosowanych w zakładach i laboratoriach wymienionych w załącznikach A i B.

3. Bez względu na postanowienia punktu 1 dotyczącego stosowania szczepień przeciw pryszczycy, będzie można podjąć decyzję – w przypadku, gdy pryszczycza została potwierdzona i zagraża jej rozszerzanie się – o wprowadzeniu nagłych szczepień przy zastosowaniu procedur gwarantujących całkowitą odporność zwierząt. W tym przypadku środki, które należy podjąć obejmują:

- zasięg obszaru geograficznego, w którym mają być prowadzone nagłe szczepienia;
- gatunek i wiek zwierząt, które mają być szczepione,
- czas trwania kampanii szczepienia,
- szczególne zatrzymanie ruchu zaszczepionych zwierząt i produktów z nich wytworzonych,
- specjalną identyfikację i specjalną rejestrację zaszczepionych zwierząt,
- inne sprawy właściwe dla nagłej sytuacji.

Decyzja o wprowadzeniu nagłych szczepień zostanie podjęta przez Komisję we współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim, działającym zgodnie z procedurą określoną w artykule 16. Decyzja ta będzie w szczególności uwzględniać stopień koncentracji zwierząt w niektórych regionach oraz potrzebę ochrony ras.

Jednakże w drodze odstępstwa od pierwszego akapitu państwo członkowskie może podjąć decyzję o wprowadzeniu nagłych szczepień wokół ogniska wybuchu choroby, powiadamiając o tym Komisję, pod warunkiem że podstawowe interesy Wspólnoty nie zostały naruszone.

Decyzja zostanie bezzwłocznie oceniona na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego zgodnie z procedurą określoną w artykule 16.

Artykuł 14

1. Do czasu utworzenia wspólnotowych rezerw szczepień przeciw pryszczycy zezwala się państwom członkowskim na trzymanie rezerw antygenów w jednym z zakładów wymienionych w załącznikach. Dla celów pierwszego akapitu zawierane będą kontrakty pomiędzy Komisją a osobami odpowiadającymi za tę czynność w zakładach wyznaczonych przez państwa członkowskie; kontrakty określają w szczególności ilości niezbędnych dawek antygeny, biorąc pod uwagę wymagania szacowane w kontekście planów wymienionych w artykule 5.1 rozporządzenia dyrektywy 90/423/EWG(*) na maksymalnie 10 serotypów.

Po tym okresie przejściowym zezwala się państwom członkowskim pod nadzorem Wspólnoty na utrzymywanie zakładów pakowania i przechowywania gotowych do użytku szczepionek w celu nagłych szczepień.

2. Do dnia 1 kwietnia 1991 r. Rada działając na podstawie większości kwalifikowanej wobec propozycji Komisji wyznaczy specjalistyczny instytut ds. szczepionek i kontroli odporności oraz określi jego uprawnienia.

3. Do dnia 1 kwietnia 1991 r. Komisja przedłoży Radzie raport, do którego będą, w razie potrzeby, dołączone propozycje przepisów dotyczących pakowania, produkcji, dystrybucji oraz stanu zapasów szczepionek przeciw pryszczycy we Wspólnocie wraz z propozycjami utworzenia co najmniej dwóch wspólnotowych rezerw szczepionek przeciw pryszczycy.

Artykuł 15

usunięty przez 90/423

Artykuł 16

1. W przypadku konieczności skorzystania z procedury opisanej w tym Artykule, przewodniczący komitetu kieruje sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (dalej zwanego 'Komitetem') ustanowionego Decyzją 68/361/EEC

⁽⁸⁾, albo z własnej inicjatywy, albo na prośbę Państwa Członkowskiego.

2. Głosy Państw Członkowskich są wazone w sposób określony w Artykule 148(2) Traktatu. Przewodniczący nie posiada prawa głosu.

4. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię na temat środków w ciągu dwóch dni. Opinia jest wydawana większością 62 głosów.

6. Jeżeli środki są zgodne z opinią Komitetu, Komisja przyjmuje je i niezwłocznie stosuje. Jeżeli nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli nie została wydana opinia, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek o środkach, które należy podjąć. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów. Jeżeli Rada nie przyjęła środków w ciągu 15 dni od daty przedłożenia wniosku, Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie je stosuje, pod warunkiem, że Rada nie głosowała przeciwko nim zwykłą większością.

Artykuł 17

1. W przypadku konieczności skorzystania z procedury opisanej w tym Artykule, przewodniczący kieruje niezwłocznie sprawę do komitetu, albo z własnej inicjatywy, albo na prośbę Państwa Członkowskiego.

2. Głosy Państw Członkowskich w ramach Komitetu są wazone w sposób określony w Artykule 148(2) Traktatu. Przewodniczący nie posiada prawa głosu.

5. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię na temat środków w terminie, który przewodniczący może ustanowić w świetle znaczenia spraw przedłożonych do zbadania. Opinia jest wydawana większością 62 głosów.

7. Jeżeli środki są zgodne z opinią Komitetu, Komisja przyjmuje je i niezwłocznie stosuje. Jeżeli nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli nie została wydana opinia, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek o środkach, które należy podjąć. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła środków w ciągu 3 miesięcy od daty przedłożenia wniosku, Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie je stosuje, pod warunkiem, że Rada nie głosowała przeciwko nim zwykłą większością.

Artykuł 18

Na podstawie raportu Komisji na temat doświadczeń zdobytych dzięki stosowaniu tej Dyrektywy, któremu mogą towarzyszyć propozycje, Rada dokonuje przeglądu sytuacji w ciągu 2 lat od daty przyjęcia Dyrektywy 90/423/EEC.

Artykuł 19

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie prawa, rozporządzenia i postanowienia administracyjne niezbędne do realizacji zapisów niniejszej Dyrektywy najpóźniej do 1 stycznia 1987.

Artykuł 20

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 18 listopada 1985.

*W imieniu Rady
Przewodniczący
J. FISCHBACH*

⁽⁸⁾ OJ Nr 255, 18.10.1968, str. 23

ANEKS A

**PRYWATNE LABORATORIA UPRAWNIONE DO PRODUKCJI
SZCZEPIONEK PRZECIW PRYSZCZYCY**

Niemcy:	Bayer AG, Osteratherstrasse 1a, 5000 Koeln 60.
Francja:	Rhône-merieux, Laboratoire IFFA, rue Marcel Merieux, 69007 Lyon. Cooper zeltia sa, 36400 porriño (pontevedra);
Hiszpania:	laboratorio de sanidad veterinaria hipra, sa, les prades, 17170 amer (girona); laboratorios sobrino sa, apartado 49, 18080 olot (girona).
Wielka Brytania:	rhône-merieux, pirbright laboratory, ash road, pirbright, woking, surrey.
Szwecja:	Statens veterinarmedicinska anstalt, Uppsala

ANEKS B

KRAJOWE LABORATORIA ZAJMUJĄCE SIĘ PRYSZCZYCĄ

Belgia i Luksemburg:	Institut national de recherches vétérinaires, groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles.
Dania:	Statens veterinære institut for virusforskning, Lindholm.
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale & San Marino della Lombardia e dell'Emilia Romagna, Brescia.
Wielka Brytania: i Irlandia:	Institute for Animal Health, Pirbright, Woking, Surrey.
Francja:	laboratoire national de pathologie bovine, Lyon; laboratoire central de recherche vétérinaire, Maisons-Alfort.
Grecja:	Institute for Foot and Mouth Disease and Exotic Diseases, Attiki 15310.
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt fuer Viruskrankheiten der Tiere, Tuebingen.
Holandia:	Centraal Diergeneeskundig Instituut, Lelystad.
Hiszpania:	Laboratorio de Alta Seguridad Biológica (Inia), 28130 Madrid.
Portugalia:	Laboratorio Nacional de Investigação Veterinária, Lisboa
Austria:	Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien- Hetzendorf
Finlandia:	Statens veterinære institut for virusforskning, Lindholm, Dania
Szwecja:	Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala

Dyrektywa Rady

z dnia 20 lipca 1989 r. dotycząca higieny i problemów zdrowotnych odnośnie produkcji i wprowadzania na rynek produktów jajczarskich

89/437/EEC

(OJ nr L 212, 22.07.89, str. 87)

znowelizowana Dyr. 89/662/EEC (OJ nr L 395 30.12.89 str. 13)

znowelizowana Dyr. 91/684/EEC (OJ nr L374 31.12.91 str. 38)

znowelizowana Ust. 1994 (OJ nr C 241 29.8.94 str. 132)

znowelizowana Dyr. 96/23/EC (OJ L 125 23.5.96 str. 10)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności jego artykuł 43,

Mając na względzie propozycję Komisji,

Mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego,

Mając na względzie opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego,

motywy

89/437/EEC

Zważywszy, że w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania wspólnego rynku, a przede wszystkim wspólnej organizacji rynku jaj powołanego do życia przez Rozporządzenie (EEC) nr 2771/75, ostatnio znowelizowane Rozporządzeniem (EEC) nr 3907/87 oraz wspólnego systemu handlu ovalbumin i lactalbumin wprowadzonego przez Rozporządzenie (EEC) nr 2783/75, ostatnio poprawione przez Rozporządzenie (EEC) nr 4001/87 jest rzeczą niezbędną, żeby marketing produktami jajczarskimi nie był dłużej ograniczany poprzez rozbieżności pomiędzy Państwami Członkowskimi w zakresie wymagań sanitarnych w tym sektorze; zważywszy, że umożliwi to lepsze ujednoczenie produkcji i będzie prowadziło do konkurencji opartej na jednakowych zasadach przy jednoczesnym zapewnieniu konsumentom jakości wyrobów;

Zważywszy, że marketing niektórymi produktami jajczarskimi, które nie zostały ujęte w załączniku II do Traktatu, jest ściśle związany z marketingiem produktami, dla których istnieje organizacja rynków; zważywszy, że należy wyeliminować nieuczciwą konkurencję dla wszystkich produktów jajczarskich;

Zważywszy, że uważa się za stosowne wyłączenie z zakresu tej dyrektywy produktów jajczarskich otrzymywanych w niewielkich przedsiębiorstwach, sklepach lub restauracjach oraz

używanych do wytwarzania artykułów spożywczych przeznaczonych do bezpośredniej sprzedaży do ostatecznego odbiorcy lub do konsumpcji na miejscu;

Zważywszy, że wymagania zdrowotne powinny zostać nałożone na produkcję, przechowywanie oraz transport produktów jajczarskich; zważywszy, że w szczególności istotne jest określenie przepisów odnośnie zatwierdzania przedsiębiorstw;

Zważywszy, że istotne jest również ustanowienie wymagań zdrowotnych, którym muszą odpowiadać produkty jajczarskie;

Zważywszy, że wspomniane przepisy będą w taki sam sposób dotyczyć handlu w ramach Wspólnoty i wewnątrz poszczególnych Państw Członkowskich;

Zważywszy, że odpowiedzialność za spełnianie wymagań zdrowotnych odnośnie produktów jajczarskich zgodnie z niniejszą Dyrektywą jest nałożona przede wszystkim na producentów; zważywszy, że właściwe władze Państw Członkowskich muszą, poprzez przeprowadzanie kontroli i inspekcji, sprawdzać czy producenci stosują się do wyżej wspomnianych wymagań; zważywszy, że przepisy odnośnie takich kontroli i inspekcji muszą uwzględniać potrzeby rynku wewnętrznego;

Zważywszy, że należy prowadzić wyrywkowe kontrole w celu wykrywania obecności pozostałości substancji potencjalnie szkodliwych dla zdrowia ludzkiego;

Zważywszy, że środki kontroli Wspólnoty powinny zostać wprowadzone w celu zagwarantowania jednakowego we wszystkich Państwach Członkowskich zastosowania standardów nakładanych przez niniejszą Dyrektywę;

Zważywszy, że w kontekście handlu wewnątrz Wspólnoty, nadawca, odbiorca, lub ich przedstawiciele muszą mieć możliwość uzyskania opinii eksperta w przypadku zaistnienia sporu z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego będącego krajem przeznaczenia;

Zważywszy, że warunki wprowadzania na rynek na terenie Wspólnoty produktów jajczarskich pochodzących z kraju trzeciego, nie mogą być bardziej korzystne niż warunki określone w niniejszej dyrektywie; zważywszy, że należy ustalić procedurę Wspólnoty umożliwiającą przeprowadzanie inspekcji w przedsiębiorstwach krajów trzecich;

Zważywszy, że zadanie poczynienia kroków w celu zastosowania niniejszej Dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji; zważywszy, że w tym celu należy określić procedury wprowadzające ścisłą i efektywną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,
PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

89/662/EEC

Zważywszy, że Wspólnota ma obowiązek podjąć korki mające na celu stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego w okresie, którego koniec przypada na dzień 31 grudnia 1992;

Zważywszy, że harmonijne funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku żywego inwentarza oraz produktów pochodzenia zwierzęcego oznacza zniesienia barier weterynaryjnych dla

rozwoju wymiany powyższymi produktami wewnątrz Wspólnoty, zważywszy, że swobodny przepływ produktów rolnych jest fundamentalną cechą wspólnej organizacji rynków oraz powinien ułatwiać racjonalny rozwój produkcji rolniczej oraz optymalne użycie środków produkcji;

Zważywszy, że bariery weterynaryjne polegają obecnie na kontroli mającej na celu ochronę zdrowia ludzi i zwierząt;

Zważywszy, że w celu ustanowienia rynku wewnętrznego, oraz oczekując na osiągnięcie tego celu, należy położyć nacisk na kontrole wykonywane w miejscu wysyłania transportów oraz w miejscu przeznaczenia; zważywszy, że takie rozwiązanie doprowadziłoby do zaprzestania kontroli weterynaryjnych na wewnętrznych granicach Wspólnoty;

Zważywszy, że rozwiązanie to oznacza wzrost zaufania do kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie dokonujące przesyłki, zważywszy, że to ostatnie musi zapewnić przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych w odpowiedni sposób;

Zważywszy, że w Państwie Członkowskim, do którego adresowana jest przesyłka, kontrole weterynaryjne mogą być przeprowadzone w miejscu przeznaczenia; zważywszy, że w przypadku przypuszczenia poważnych nieprawidłowości, kontrole weterynaryjne mogą być przeprowadzane podczas tranzytu produktów;

Zważywszy, że obowiązkiem Państw Członkowskich jest sporządzenie planów przedstawiających sposób, w jaki zamierza ono przeprowadzać kontrole oraz zważywszy, że plany te winny zostać zaakceptowane przez Wspólnotę;

Zważywszy, że należy opracować procedury dla sytuacji, w której kontrole weterynaryjne ujawniają nieprawidłowości przesyłki; zważywszy, że w tej sytuacji możliwe są trzy rozwiązania: celem pierwszego jest skompletowanie nieprawidłowej dokumentacji przewozowej, celem drugiego jest powiadomienie o wszelkim niebezpieczeństwie w przypadku wybuchu choroby epizootycznej, każdej nowej choroby zakaźnej lub innych przyczyn stanowiących poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi i zwierząt, podczas kiedy trzecie rozwiązanie pojawia się w przypadkach, kiedy towary nie spełniają wymagań innych niż powyższe;

Zważywszy, że należy opracować procedury rozstrzygania konfliktów dotyczących przesyłek transportowych z zakładu, centrum produkcyjnego lub innego podmiotu;

Zważywszy, że należy opracować procedury ochronne; zważywszy, że w tym zakresie, a szczególnie dla efektywnego działania, odpowiedzialność spoczywa w pierwszym miejscu na Państwie Członkowskim dokonującym wysyłki; zważywszy, że Komisja musi mieć możliwość szybkiej reakcji, w szczególności poprzez kontrole miejsc wysyłkowych oraz podejmowanie kroków stosownych do sytuacji.

Zważywszy, że w celu zapewnienia efektywności działania, procedury ustanowione w niniejszej Dyrektywie muszą dotyczyć wszystkich towarów, które podlegają wymogom weterynaryjnych w obrocie wewnątrz Wspólnoty;

Zważywszy, że w przypadku niektórych chorób epizootycznych, istnieją różne wymogi zdrowotne w poszczególnych Państwach Członkowskich oraz zważywszy, że w oczekiwaniu na

stanowisko Wspólnoty nt. metod zwalczania tych chorób sprawą kontroli obrotu żywcem wewnątrz Wspólnoty winna zająć się jedna strona oraz kontrole dokumentacji winny być dozwolone podczas transportu; zważywszy, że w celu harmonizacji obecnego stanu rzeczy oraz w oczekiwaniu na regulacje Komisji, towary nie podlegające wspólnym regułom winny odpowiadać wymogom Państwa przeznaczenia pod warunkiem, że te ostatnie są zgodne z Artykułem 36 Traktatu;

Zważywszy, że postanowienia istniejących Dyrektyw winny być dostosowane do nowych reguł zawartych w niniejszej Dyrektywie;

Zważywszy, że reguły te winny być ponownie sprawdzone przed końcem roku 1993;

Zważywszy, że zadanie poczynienia kroków w celu zastosowania niniejszej Dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji; zważywszy, że w tym celu należy określić procedury wprowadzające ścisłą i efektywną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

91/684/EEC

Zważywszy, że niektóre postanowienia Załącznika winny być dostosowane do postępu naukowego i technicznego, zgodnie z Artykułem 10 Dyrektywy 89/437/EEC dot. testów na Staphylococci w produktach jajczarskich oraz temperatur przechowywania niektórych produktów jajczarskich,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

96/23/EC

- (1) Zważywszy, że wprowadzając Dyrektywę 96/22/EC Rada zdecydowała utrzymać zakaz używania niektórych substancji hormonalnych lub tyrostatycznych poprzez rozszerzenie ich na [beta-antagonisty](#), mające działanie anaboliczne;
- (2) Zważywszy, że 9 marca 1995 Parlament Europejski wskazał, między innymi, że Wspólnota pilnie potrzebuje efektywnego i jednolitego systemu monitorowania oraz poprosił Państwa Członkowskie aby wzmocniły nadzór oraz monitorowanie nielegalnych substancji w mięsie;
- (3) Zważywszy, że wprowadzając Dyrektywę 85/358/EEC Rada przyjęła niektóre procedury wykrywania i monitorowania substancji hormonalnych lub tyrostatycznych; zważywszy, że procedury te winny być rozszerzone na inne substancje używane w hodowli, w celu wzrostu efektywności hodowli żywca lub dla celów terapeutycznych oraz, na substancje, które mogą okazać się niebezpieczne dla konsumenta z powodu ich kumulacji przez organizm;
- (4) Zważywszy, że wprowadzając Dyrektywę 86/469/EEC Rada przedstawiła procedury monitorowania niektórych pozostałości środków farmakologicznych oraz zanieczyszczeń środowiskowych zwierząt gospodarskich i świeżego mięsa produkowanego z tych zwierząt; zważywszy, że taki system monitoringu winien być rozszerzony na inne gatunki zwierząt oraz wszystkie produkty zwierzęce przeznaczone do konsumpcji przez człowieka;
- (5) Zważywszy, że Rozporządzenie Rady (EEC) nr 2377/90 z 26 czerwca 1990 ustanawiające procedury Wspólnoty dot. maksymalnych poziomów pozostałości weterynaryjnych środków leczniczych w produktach pochodzenia zwierzęcego określiło limity niektórych weterynaryjnych środków leczniczych;
- (6) Zważywszy, że prawodawstwo Wspólnoty dot. monitorowania pozostałości jest niejasne, dając możliwości różnej jego interpretacji w poszczególnych Państwach Członkowskich;

- (7) Zważywszy, że istnieje potrzeba wzmocnienia kontroli przeprowadzanych przez i na terenie Państw Członkowskich;
- (8) Zważywszy, że producenci oraz inne podmioty zajmujące się hodowlą winny ponosić w przyszłości większą odpowiedzialność za jakość i bezpieczeństwo mięsa przeznaczonego do spożycia przez człowieka;
- (9) Zważywszy, że specyficzne kary stosowane wśród hodowców nie są zgodne z prawodawstwem Wspólnoty, w szczególności, że zakazy używania niektórych substancji hormonalnych i anabolicznych w hodowli muszą być wcielone do osobnych zapisów regulujących poszczególne grupy produktów;
- (10) Zważywszy, że Artykuł 4 Dyrektywy 71/118/EEC wymaga od Państw Członkowskich przeprowadzania kontroli na obecność pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym, ich pochodnych oraz innych substancji mogących przedostać się od mięsa drobiowego, oraz substancji sprawiających, że spożycie świeżego drobiu jest niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;
- (11) Zważywszy, że Dyrektywa 91/493/EEC wymaga ustanowienia przez Państwa Członkowskie systemu monitoringu w celu wykrywania środków zakaźnych w środowisku wodnym;
- (12) Zważywszy, że Dyrektywa 92/46/EEC stanowi, że najpóźniej do 30 czerwca 1993 Państwa Członkowskie muszą przedstawić Komisji krajowe środki wykrywania w surowym mleku, mleku poddanym obróbce termicznej oraz produktach mleczarskich pozostałości substancji wymienionych w Części A, grupa III, oraz Części B, grupa II Aneksu I Dyrektywy 86/469/EEC;
- (13) Zważywszy, że Dyrektywa 89/437/EEC wymaga od Państw Członkowskich zapewnienia, że kontrole przeprowadzane są w celu detekcji pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym lub hormonalnym, antybiotyków, pestycydów, detergentów oraz innych substancji szkodliwych lub mogących zmienić właściwości organoleptyczne produktów jajczarskich lub sprawić, że spożycie tych produktów jest niebezpieczne lub szkodliwe dla życia ludzkiego;
- (14) Zważywszy, że Dyrektywa 92/45/EEC wymaga od Państw Członkowskich stosowania planów detekcji pozostałości substancji w celu poddania, tam gdzie to konieczne, dziczyzny wybiórczej kontroli na zawartość czynników zakaźnych ze środowiska oraz w celu włączenia królików oraz dziczyzny hodowlanej do takiego systemu monitorowania;
- (15) Zważywszy, że, aby nielegalne użycie promotorów wzrostu w hodowli mogło być skuteczne we wszystkich Państwach Członkowskich, działania winny być organizowane na szczeblu Wspólnoty;
- (16) Zważywszy, że systemy samo-regulacji stosowane przez grupy producentów mogą odgrywać istotną rolę w zwalczaniu nielegalnego użycia promotorów wzrostu;
Zważywszy, że ważnym dla konsumenta jest, aby systemy te odpowiednio gwarantowały brak tych promotorów, oraz zważywszy, że polityka Europejska ma na celu ochronę i podtrzymanie systemów samo-regulujących;
Zważywszy, że grupy producentów winny otrzymywać pomoc w rozwijaniu systemów samo-regulujących aby zapewnić, że mięso przez nie produkowane jest wolne od szkodliwych substancji i produktów;
- (17) Zważywszy, że niektóre zapisy Dyrektyw 86/469/EEC oraz 85/358/EEC, a także Decyzji 89/187/EEC i 91/664/EEC wymagają wyjaśnień dot. skutecznej kontroli oraz wykrywania pozostałości substancji na terenie Wspólnoty; zważywszy, że w celu natychmiastowego i jednolitego stosowania kontroli obecne reguły i zmiany winny być zebrane w postaci jednego tekstu uchylającego wcześniejsze instrumenty,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza Dyrektywa określa wymogi higieniczne i zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów jajczarskich przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi oraz do wytwarzania artykułów spożywczych.

Jednocześnie niniejsza Dyrektywa nie stosuje się do:

- finalnych artykułów spożywczych wytworzonych z produktów jajczarskich zdefiniowanych w Artykule 2 oraz objętych postanowieniami Artykułu 3,
- produktów jajczarskich wytwarzanych w niewielkich przedsiębiorstwach oraz takich, które nie podlegają żadnemu odkażaniu i są wykorzystywane do wyrobu artykułów spożywczych przeznaczonych do bezpośredniej sprzedaży (bez jakichkolwiek pośredników) do konsumenta lub do konsumpcji na miejscu bezpośrednio po przygotowaniu.

Artykuł 2

Dla potrzeb niniejszej Dyrektywy będzie stosowana definicja podana w Artykule 1 (2) Rozporządzenia (EEC) nr 2772/75. Wprowadza się również następujące określenia:

1. przez „produkty jajczarskie” rozumie się produkty otrzymane z jaj, ich różnych składników lub ich mieszanin, po usunięciu skorupy oraz błony, przeznaczone do spożycia przez ludzi; mogą być częściowo uzupełnione przez inne artykuły spożywcze lub dodatki; mogą one być płynne, skoncentrowane, wysuszone, skryształizowane, zamrożone, szybko zamrożone lub skoagulowane;
2. przez „fermę produkcyjną” rozumie się, nie naruszając postanowień Rozporządzenia (EEC) nr 2782/85 fermę do produkcji jaj przeznaczonych do spożycia przez ludzi;
3. przez „przedsiębiorstwo” rozumie się zakład zatwierdzony do produkcji lub/i odkażania produktów jajczarskich;
4. przez „jaja popękane” rozumie się jaja z uszkodzoną, ale nie rozbitą skorupą i nienaruszoną błoną;
5. przez „partię” rozumie się ilość produktów jajczarskich, która została przygotowana w takich samych warunkach, a w szczególności odkażana w trakcie jednego ciągłego procesu;
6. przez „przesyłkę” rozumie się ilość produktów jajczarskich stanowiących pojedynczą dostawę do jednego miejsca przeznaczenia, w celu dalszego przetwarzania przez przemysł spożywczy lub przeznaczoną do bezpośredniego spożycia przez ludzi;
7. przez „kraj wysyłający” rozumie się Państwo Członkowskie lub kraj trzeci, z którego produkty jajczarskie są wysyłane do innego Państwa Członkowskiego;

8. przez „kraj przeznaczenia” rozumie się Państwo Członkowskie, do którego produkty jajczarskie są przesyłane z innego Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego;
9. przez „pakowanie” rozumie się umieszczanie produktów jajczarskich w dowolnym opakowaniu;
10. przez „właściwe władze” rozumie się departament weterynaryjny lub inny odpowiadający departament wyznaczony przez Państwo Członkowskie do monitorowania przestrzegania postanowień zawartych w niniejszej dyrektywie;
11. przez „wprowadzenie na rynek” rozumie się marketing produktów jajczarskich; zgodnie z definicją w punkcie 5 Artykułu 1 Rozporządzenia (EEC) nr 2772/75.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, że tylko produkty jajczarskie spełniające następujące wymagania ogólne będą wytwarzane jako artykuły spożywcze lub wykorzystywane przy produkcji żywności:

- (a) muszą one być otrzymywane z jaj: kurzych, kaczyc, gęsich, indyjskich, perliczych lub przepiórczych, lecz nie z mieszanki jaj różnych gatunków;
- (b) w przypadku, jeżeli są one częściowo uzupełnione przez inne artykuły spożywcze lub dodatki, o ile spełniają wymagania zawarte w Artykule 12, muszą one posiadać wyszczególnienie procentowej zawartości jaj;
- (c) muszą zostać odkażone i przygotowywane w przedsiębiorstwie zatwierdzonym na mocy Artykułu 6 z zastosowaniem Rozdziału I i II Załącznika oraz spełniającym wymagania niniejszej Dyrektywy;
- (d) muszą zostać przygotowane w warunkach higienicznych, zgodnie z Rozdziałem III i V załącznika, z jaj spełniających wymagania określone w Rozdziale IV Załącznika;
- (e) muszą zostać poddane procesowi odkażania usankcjonowanemu przez procedurę określoną w Artykule 14, który umożliwia osiągnięcie m.in. składu analitycznego określonego w Rozdziale VI Załącznika;

Jednocześnie, gdzie jest to konieczne ze względu na proces technologiczny związany z przygotowaniem pewnych artykułów spożywczych otrzymywanych z produktów jajczarskich, właściwe władze zdecydowały, na podstawie kryteriów, które zostaną zdefiniowane zgodnie z procedurą przedstawioną w Artykule 14, że pewne produkty jajczarskie nie muszą przechodzić procesu odkażania; w takim przypadku produkty jajczarskie muszą zostać niezwłocznie zużyte w przedsiębiorstwie, w którym zostały przeznaczone do produkcji innych artykułów spożywczych;

- (f) muszą spełniać wymagania składu analitycznego zamieszczonego w Rozdziale VI Załącznika;
- (g) muszą przejść kontrolę zdrowotną zgodnie z Rozdziałem VII Załącznika;
- (h) muszą być opakowane zgodnie z Rozdziałem VIII Załącznika;
- (i) muszą być przechowywane i transportowane zgodnie z Rozdziałem IX i X Załącznika;
- (j) muszą być opatrzone oznaczeniem zdrowotności przedstawionym w Rozdziale XI załącznika oraz w przypadku przeznaczenia do bezpośredniego spożycia przez ludzi muszą odpowiadać wymaganiom Rozporządzenia Rady 79/112/EEC, z dnia 18 grudnia 1978, które dotyczy ujednoczenia w Państwach Członkowskich przepisów związanych z oznakowaniem, wystawianiem i reklamowaniem artykułów spożywczych przeznaczonych do sprzedaży ostatecznemu odbiorcy, ostatnio poprawionego przez Rozporządzenie 86/197/EEC.

Artykuł 4

Właściwe władze zapewnią, że wytwórcy produktów jajczarskich stosują wszystkie niezbędne środki w celu zastosowania wymagań niniejszej Dyrektywy, a w szczególności, że:

- próby do badań laboratoryjnych pobierane są w celu kontrolowania zgodności składu analitycznego z przedstawionym w rozdziale VI Załącznika,
- produkty jajczarskie, które nie mogą być przechowywane w temperaturze otoczenia są transportowane lub przechowywane w temperaturach przewidzianych w Rozdziałach IX i X Załącznika,
- okres gwarancji przechowywania produktów jajczarskich jest określany,
- wyniki różnych kontroli i testów są rejestrowane i zachowywane do wglądu dla władz przez okres dwóch lat,
- każda przesyłka jest oznakowana w sposób umożliwiający rozpoznanie daty procesu odkażania;
oznaczenie przesyłki musi być zamieszczone w rejestrze odkażania oraz na oznaczeniu zdrowotności zgodnym z rozdziałem XI.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że kontrole będą prowadzone w celu wykrywania pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne lub hormonalne oraz pozostałości antybiotyków, pestycydów, detergentów i innych substancji, które są szkodliwe albo mogą zmieniać organoleptyczne właściwości produktów jajczarskich lub takich, przez które spożywanie produktów jajczarskich będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego.

2. W przypadku, gdy w badanych produktach jajczarskich zostaną stwierdzone pozostałości w ilościach przekraczających ustalony poziom zgodnie z ustępem 4, nie wolno ich używać w żywności przeznaczonej do spożycia przez ludzi lub umieszczać na rynku w celu wykorzystania przy produkcji artykułów spożywczych lub do bezpośredniego spożycia.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie sformułują wykazy własnych zaakceptowanych przedsiębiorstw, z których każdy musi posiadać numer zezwolenia. Państwa Członkowskie prześlą powyższe wykazy pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

Żadne z Państw Członkowskich nie zaakceptuje przedsiębiorstwa, jeżeli nie zostanie zapewniona zgodność z niniejszą Dyrektywą. Państwo Członkowskie cofnie zezwolenie, jeśli warunki, dzięki którym zezwolenie zostało otrzymane, przestaną być wypełniane. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja zostaną powiadomione o cofnięciu zezwolenia.

2. Właściwe władze będą odpowiedzialne za systematyczne przeprowadzanie inspekcji i nadzór nad przedsiębiorstwami oraz pakowniami; za każdym razem zostanie im zapewniony swobodny dostęp do wszystkich części przedsiębiorstwa w celu sprawdzenia realizacji niniejszej Dyrektywy.

W przypadku, gdy inspekcja wykaże, że nie wszystkie z wymagań niniejszej dyrektywy są spełnione, właściwe władze podejmą kroki w celu naprawienia zaistniałej sytuacji.

Artykuł 7

1. Eksperti Komisji mogą, we współpracy z właściwymi władzami, prowadzić kontrole na miejscu, co jest niezbędne dla zapewnienia jednolitego sposobu stosowania niniejszej Dyrektywy; w szczególności mogą oni sprawdzać, czy zaakceptowane zgodnie z art. 5 (3) Rozporządzenia (EEC) nr 2772/75 przedsiębiorstwo aktualnie odpowiada wymogom Dyrektywy.

Państwo Członkowskie, na terytorium którego prowadzone są kontrole, zapewni ekspertom wszelką niezbędną pomoc w trakcie wykonywania obowiązków. Komisja poinformuje zainteresowane Państwo Członkowskie o wynikach kontroli.

Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmie działania w celu uwzględnienia wyników kontroli. Jeżeli Państwo Członkowskie nie podejmie takich działań Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 13, podjąć decyzję, że omawiane Państwo Członkowskie musi zawiesić wprowadzanie na rynek produktów jajczarskich pochodzących z przedsiębiorstwa, które nie spełnia wymagań niniejszej Dyrektywy.

2. Przed rozpoczęciem kontroli wg ustępu 1 zgodnie z procedurą określoną w Artykule 14, zostaną ustalone ogólne warunki stosowania tego artykułu i zostaną ustanowione zalecenia Komisji obejmujące zasady postępowania w trakcie kontroli wg ustępu 1.

Artykuł 8
usunięty

Artykuł 9
usunięty

Artykuł 10

Poprawki do Załącznika do niniejszej Dyrektywy będą wnoszone przez Radę na mocy kwalifikowanej większości głosów, na wniosek przygotowany przez Komisję.

Artykuł 11

1. W oczekiwaniu na wdrożenie postanowień niniejszej Dyrektywy, krajowe postanowienia określające zasady importu produktów jajczarskich z krajów trzecich będą nadal stosowane i nie mogą być one bardziej korzystne niż postanowienia dotyczące zasad handlu wewnątrz Wspólnoty.
2. Inspekcje na miejscu będą prowadzone przez ekspertów z Państw Członkowskich oraz Komisji. Eksperci Państw Członkowskich, którym powierza się prowadzenie inspekcji zostaną wyznaczeni przez Komisję spośród zaproponowanych przez Państwo Członkowskie. Inspekcje będą prowadzone w imieniu Wspólnoty, która poniesie związane z nimi koszty.
3. Lista przedsiębiorstw spełniających wymagania przedstawione w Załączniku zostanie zestawiona zgodnie z procedurą wg Artykułu 14.
4. Świadczenie zdrowia towarzyszące produktom importowanym oraz rodzaj i forma oznaczenia zdrowotności stosowane dla produktów muszą odpowiadać wzorcowi, który zostanie określony zgodnie z procedurą wg Artykułu 14.

Artykuł 12

Rada, działając na mocy kwalifikowanej większości głosów w odpowiedzi na propozycje przedstawione przez Komisję zadecyduje, które, spośród dodatków zawartych w wykazie dodatków zatwierdzonych przez obowiązujące prawa Wspólnoty w zakresie dodatków dopuszczonych do stosowania w artykułach spożywczych, mogą być stosowane przy wytwarzaniu produktów jajczarskich określonych w artykule 3 (a) oraz ustali szczegółowe zasady ich stosowania.

W oczekiwaniu na tę decyzję będą nadal obowiązywały krajowe przepisy w tym zakresie.

Artykuł 13

1. W przypadku konieczności zastosowania postanowień niniejszego Artykułu sprawa zostanie niezwłocznie przedstawiona Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu powołanemu Decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r. (nazywanemu dalej „komitetem”) przez jego przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na żądanie Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży komitetowi propozycję środków, które powinny zostać podjęte. Komitet wyrazi swoją opinię na temat propozycji w czasie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia będzie wydawana większością głosów w/g Artykułu 148 (2) Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna przyjmować na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu będą wazone w sposób określony w tym Artykule. Przewodniczący nie będzie głosował.

3. Komisja przyjmie zaproponowane środki, jeśli będą one zgodne z opinią komitetu.

4. Jeżeli zaproponowane środki nie będą zgodne z opinią komitetu, lub jeśli opinia taka nie zostanie wydana, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję dotyczącą środków, które należy podjąć. Rada będzie działała na mocy kwalifikowanej większości głosów.

Jeżeli w terminie 15 dni od daty skierowania sprawy do Rady, Rada nie podejmie żadnych działań, zaproponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, za wyjątkiem tych, które Rada odrzuciła na mocy zwykłej większości głosów.

Artykuł 14

1. W przypadku konieczności zastosowania postanowień niniejszego Artykułu przewodniczący niezwłocznie przedstawi sprawę komitetowi z własnej inicjatywy lub na żądanie Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży komitetowi propozycję środków, które powinny zostać zastosowane. Komitet wyrazi swoją opinię na temat propozycji w czasie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia będzie wydawana większością głosów wg artykułu 148 (2) Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna przyjmować na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu będą wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie będzie głosował.

3. Komisja przyjmie zaproponowane środki, jeśli będą one zgodne z opinią komitetu.

4. Jeżeli zaproponowane środki nie będą zgodne z opinią komitetu lub jeśli opinia taka nie zostanie wydana, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję dotyczącą środków, które należy podjąć. Rada będzie działała na mocy kwalifikowanej większości głosów.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od daty skierowania sprawy do Rady, Rada nie podejmie żadnych działań, zaproponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, za wyjątkiem tych, które Rada odrzuciła na mocy zwykłej większości głosów.

Artykuł 15

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne potrzebne do zastosowania niniejszej Dyrektywy do dnia 31 grudnia 1991 r. Komisja zostanie o tym niezwłocznie poinformowana.

Komisja przedłoży Radzie w terminie do 31 grudnia 1994 r. sprawozdanie dotyczące nabytych doświadczeń w danym zakresie, wraz z, gdzie jest to stosowne, propozycjami mającymi na celu przyjęcie załącznika do niniejszej Dyrektywy ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięć naukowych i technologicznych.

Artykuł 16

Dyrektywa dotyczy Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dn. 20 czerwca 1989 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
C. ROMERO HERRERA

ZAŁĄCZNIK

ROZDZIAŁ I

WARUNKI OGÓLNE ZEZWOLENIA I DZIAŁALNOŚCI

Przedsiębiorstwa muszą co najmniej posiadać:

1. na terenie przechowywania jaj oraz wytwarzania i przechowywania produktów jajczarskich:
 - (a) podłogę nieprzepuszczającą wody, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na zniszczenie oraz położoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana do rur kanalizacyjnych zaopatrzonych w kratki i syfony zapobiegające powstawaniu fetorów;
 - (b) gładkie, trwałe i nieprzepuszczalne ściany, pokryte jasnym, zmywalnym wykończeniem do wysokości co najmniej dwóch metrów w chłodniach i zamrażalniach oraz w magazynach; Połączenie ścian z podłogami powinno być owalne lub wykończone w podobny sposób w celu ułatwienia zmywania;
 - (c) drzwi z tworzywa nieulegającego niszczeniu; drzwi drewniane powinny być pokryte gładką i nieprzepuszczalną substancją z obu stron;
 - (d) sufity łatwe do mycia oraz zbudowane i wykończone w sposób zapobiegający gromadzeniu się brudu i powstawaniu pleśni, potencjalnemu odpadaniu farby oraz kondensacji pary wodnej;
 - (e) odpowiednią wentylację oraz, jeśli jest to potrzebne, dobre odprowadzenie pary wodnej;
 - (f) odpowiednie oświetlenie naturalne bądź sztuczne;
 - (g) tak blisko jak to możliwe stanowisk pracy:
 - odpowiednią liczbę urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń z doprowadzoną gorącą wodą. Kurki muszą być przystosowane do obsługi bez użycia dłoni i ramion. Urządzenia służące do mycia rąk muszą być zaopatrzone w bieżącą wodę zimną i gorącą lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki myjące i dezynfekcyjne oraz ręczniki do rąk jednorazowego użycia,
 - urządzenia służące do mycia narzędzi;
2. odpowiednią liczbę przebieralni z gładkimi, nieprzepuszczalnymi i łatwymi do mycia ścianami i podłogami, umywalkami oraz splukiwanymi ustępami. Te ostatnie nie mogą otwierać się bezpośrednio do stanowisk pracy. Umywalki muszą być zaopatrzone w gorącą

i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk oraz ręczniki do rąk jednorazowego użytku. Kurki muszą być przystosowane do obsługi bez użycia dłoni. Wystarczająca liczba umywalek musi znajdować się przy ustępach.

3. oddzielne miejsce i odpowiednie urządzenia przeznaczone do mycia i dezynfekcji stałych i przenośnych zbiorników i pojemników. Jednakże teren taki i urządzenia nie są wymagane, jeżeli istnieją postanowienia odnośnie mycia i dezynfekcji stałych i przenośnych kontenerów i zbiorników w innych ośrodkach;
4. urządzenia doprowadzające wyłącznie wodę pitną w rozumieniu Dyrektywy Rady nr 80/778/EEC z dn. 15 lipca 1980 r. dotyczącej jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;

Jednocześnie dopuszcza się doprowadzenie wody niezdatnej do picia w celach wytwarzania pary wodnej, ochrony przeciwpożarowej oraz chłodzenia urządzeń chłodniczych, przy założeniu, że instalacja wody niezdatnej do picia uniemożliwia wykorzystanie jej w innych celach oraz nie stwarza zagrożenia zanieczyszczenia produktów jajczarskich. Para wodna oraz woda niezdatna do picia nie może mieć kontaktu z produktami jajczarskimi ani być wykorzystywana do mycia i dezynfekcji kontenerów, urządzeń i narzędzi mających kontakt z produktami jajczarskimi. Instalacja wody niezdatnej do picia musi być dokładnie oddzielona od instalacji wody pitnej;

5. odpowiednie wyposażenie do ochrony przed szkodnikami, takimi jak owady i gryzonie;
6. urządzenia, spojenia i narzędzia lub ich powierzchnie, które mają kontakt z produktami jajczarskimi muszą być wykonane z gładkich materiałów, łatwych do mycia, czyszczenia i dezynfekcji, odpornych na korozję oraz nie uwalniających substancji chemicznych w ilościach mogących stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, powodujących pogorszenie składu produktów jajczarskich lub oddziałujących negatywnie na ich właściwości organoleptyczne.

ROZDZIAŁ II

SZCZEGÓLNE WARUNKI AKCEPTACJI PRZEDSIĘBIORSTWA

Oprócz przedstawionych w Rozdziale I wymagań ogólnych przedsiębiorstwo musi co najmniej posiadać:

1. odpowiednie miejsca wystarczająco duże do oddzielnego przechowywania jaj oraz gotowych produktów, tam, gdzie jest to konieczne, miejsca te powinny być wyposażone w urządzenia chłodzące umożliwiające przechowywanie produktów jajczarskich w odpowiedniej temperaturze; chłodnie powinny być wyposażone w termometry lub termometry ze zdalnym zapisem;

2. w przypadku wykorzystywania jaj brudnych, urządzenia do mycia i dezynfekcji jaj; listę produktów podlegających takiej dezynfekcji należy sporządzić zgodnie z procedurą przedstawioną w artykule 14;
3. (a) specjalne miejsce przeznaczone do rozbijania jaj i zbierania ich zawartości oraz usuwania części skorup i błon;

(b) specjalne miejsce przeznaczone do czynności innych niż wymienione w (a).

Gdzie produkty jajczarskie podlegają pasteryzacji, pasteryzacja może być prowadzona w miejscu wymienionym w (a), jeżeli przedsiębiorstwo posiada zamknięty system pasteryzacji; w innych przypadkach pasteryzacja musi być prowadzona w miejscu wymienionym w (b). W tym ostatnim przypadku należy podjąć wszystkie środki w celu uniknięcia skażenia produktów jajczarskich po ich pasteryzacji;

4. odpowiednie urządzenia do wewnątrz zakładowego transportu zawartości jaj;
5. w przypadkach uwzględnionych w niniejszej Dyrektywie, urządzenia atestowane przez właściwe władze do odkażania produktów jajczarskich, wyposażone co najmniej w:
 - (a) w przypadku pasteryzacji:
 - urządzenia do automatycznej kontroli temperatury,
 - termometr rejestrujący,
 - automatyczne zabezpieczenie przed niewystarczającym ogrzewaniem;
 - (b) w przypadku systemu pasteryzacji ciągłej, wyposażenie musi również obejmować:
 - odpowiednio bezpieczny system, który zapobiega mieszanemu się produktów jajczarskich po pasteryzacji z produktami nie w pełni pasteryzowanymi oraz
 - automatyczne urządzenie rejestrujące zabezpieczające przed wyżej wzmiankowanym mieszanym;
6. miejsce do przechowywania innych artykułów spożywczych i dodatków;
7. gdzie produkty jajczarskie pakowane są w opakowania jednorazowego użytku, odpowiednie i, jeżeli jest to konieczne, wydzielone miejsce do przechowywania tych opakowań oraz surowców do ich wytwarzania;
8. urządzenia do natychmiastowego usuwania i oddzielnego przechowywania pustych skorup lub jaj i produktów jajczarskich nie nadających się do spożycia przez ludzi;
9. właściwe urządzenia do higienicznego pakowania produktów jajczarskich;
10. do prowadzenia zgodnych z wymaganiami niniejszej dyrektywy analiz i badań surowców oraz produktów jajczarskich przedsiębiorstwo musi posiadać odpowiednie laboratorium. Jeżeli nie posiada, musi mieć zagwarantowane usługi laboratorium, które odpowiada takim wymaganiom. O takim przypadku przedsiębiorstwo musi powiadomić właściwe władze.

11. jeżeli jest to potrzebne, odpowiednie urządzenia do odmrażania zamrożonych produktów jajczarskich, które mają zostać poddane odkażaniu i dalszej obróbce w zaakceptowanym przedsiębiorstwie;
12. oddzielne miejsce do przechowywania środków myjących i dezynfekcyjnych.

ROZDZIAŁ III

WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE POMIESZCZEŃ, URZĄDZEŃ ORAZ PERSONELU PRZEDSIĘBIORSTWA

Wobec pracowników, pomieszczeń i urządzeń stosowane będą wymagania najwyższego stopnia czystości:

1. personel pracujący przy odkażaniu i obróbce jaj oraz produktów jajczarskich musi w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy. Musi myć i dezynfekować ręce kilkakrotnie w ciągu każdego dnia pracy i przed każdym ponownym przystąpieniem do pracy.

Palenie, jedzenie, spluwanie i żucie musi być zabronione w miejscach, gdzie jaja lub produkty jajczarskie są przetwarzane i przechowywane;

2. żadne zwierzęta nie mogą mieć wstępu na teren przedsiębiorstwa. Jakikolwiek gryzonie, owady lub inne szkodniki muszą być systematycznie tępione;
3. pomieszczenia, urządzenia i narzędzia używane do pracy przy produktach jajczarskich muszą być utrzymywane w czystości i dobrym stanie. Urządzenia i narzędzia muszą być kilkakrotnie, jeżeli jest to potrzebne, czyszczone i dezynfekowane w ciągu dnia pracy, na koniec dnia pracy oraz przed powtórny używaniem, jeżeli zostały zabrudzone. Zamknięty system instalacji do transportu produktów jajczarskich musi być wyposażony w odpowiedni system do czyszczenia, który zapewni czyszczenie i dezynfekcję wszystkich części. Po wyczyszczeniu i zdezynfekowaniu instalacja musi być płukana wodą pitną;
4. nie wolno wykorzystywać pomieszczeń, narzędzi i urządzeń do innych celów niż przygotowywanie produktów jajczarskich, chyba że zostało uzyskane zezwolenie właściwych władz na ich wykorzystanie do przetwórstwa innych produktów spożywczych, jednakże pod warunkiem, że zostaną podjęte wszystkie odpowiednie kroki w celu zabezpieczenia przed skażeniem oraz szkodliwymi przemianami produktów objętych niniejszą Dyrektywą;
5. do wszystkich celów musi być używana woda pitna; jednakże woda niezdatna do picia w wyjątkowych przypadkach może być wykorzystywana do produkcji pary wodnej, pod warunkiem, że sposób instalacji tej wody wyklucza możliwość użycia jej do innych celów oraz nie stwarza zagrożenia zanieczyszczenia jaj lub produktów jajczarskich. Dodatkowo, w wyjątkowych przypadkach może być dozwolone wykorzystanie wody niezdatnej do picia

do chłodzenia urządzeń mrożących. Instalacja wody niezdatnej do picia musi być dokładnie oddzielona od instalacji wody pitnej;

6. detergenty, środki dezynfekcyjne i inne podobne substancje muszą być stosowane i przechowywane w taki sposób, żeby nie wpływały niekorzystnie na narzędzia, urządzenia i produkty jajczarskie. Po ich stosowaniu urządzenia i narzędzia muszą zostać dokładnie opłukane wodą pitną;
7. osoby stanowiące potencjalne źródło skażenia muszą być powstrzymane od pracy przy lub obróbki jaj lub produktów jajczarskich;
8. każda osoba pracująca przy lub przetwarzająca jaja lub produkty jajczarskie musi zostać zobowiązana do przedłożenia świadectwa zdrowia stanowiącego o braku przeciwwskazań do takiego rodzaju pracy. Świadectwo zdrowia musi być odnawiane co rok, jeżeli nie zostanie przyjęty inny sposób medycznej kontroli personelu zgodny z procedurą przedstawioną w Artykule 14.

ROZDZIAŁ IV

WYMAGANIA DOTYCZĄCE JAJ PRZEZNACZONYCH DO WYTWARZANIA PRODUKTÓW JAJCZARSKICH

1. Jaja przeznaczone do wytwarzania produktów jajczarskich muszą być umieszczane w opakowaniach odpowiadających Rozporządzeniu Komisji (EEC) nr 95/69 z dn. 17 stycznia 1969 stanowiącym podstawę wdrożenia Rozporządzenia (EEC) nr 1619/68 dotyczącego norm obrotu jajami ostatnio poprawionego przez Rozporządzenie (EEC) nr 3906/86.
2.
 - (a) Do wytwarzania produktów jajczarskich mogą być użyte jedynie jaja nie poddane wcześniej sztucznemu wylęganiu w inkubatorze, nadające się do spożycia przez ludzi; skorupa tych jaj musi być w pełni ukształtowana i nie posiadać pęknięć;
 - (b) z pominięciem (a), jaja popękane mogą być wykorzystywane do wytwarzania produktów jajczarskich pod warunkiem, że są dostarczane bezpośrednio z hurtowni lub ferm produkcyjnych do zaakceptowanego przedsiębiorstwa, gdzie powinny zostać rozbite możliwie jak najszybciej.
3. Jaja oraz produkty jajczarskie nie nadające się do spożycia przez ludzi muszą zostać usunięte i poddane denaturacji w sposób gwarantujący, że nie będą mogły być powtórnie wykorzystane do spożycia przez ludzi. Muszą zostać natychmiast umieszczone w miejscu określonym w punkcie 8 Rozdziału II.

ROZDZIAŁ V

SPECJALNE WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE WYTWARZANIA PRODUKTÓW JAJCZARSKICH

Wszystkie czynności muszą być wykonywane w sposób gwarantujący uniknięcie jakiegokolwiek skażenia podczas produkcji, przetwarzania oraz przechowywania produktów jajczarskich, a w szczególności:

1. jaja oraz produkty jajczarskie poddawane kolejnemu odkażaniu w zaakceptowanym przedsiębiorstwie muszą natychmiast po dostarczeniu zostać zeskładowane w miejscach określonych w rozdziale II punkt 1 i przechowywane tam aż do momentu przetwarzania. Temperatura w tych miejscach musi gwarantować, że nie ulegną zepsuciu. Nie wolno umieszczać tacek z jajami bezpośrednio na podłodze;
2. jaja muszą zostać rozpakowane i, jeśli jest to konieczne, umyte i zdezynfekowane w miejscu oddzielnym od miejsca przeznaczonego do ich rozbijania; nie wolno wnosić opakowań do miejsca przeznaczonego do rozbijania jaj;
3. jaja muszą być rozbijane w miejscu określonym w rozdziale III, punkt 3(a); jaja popękane, jak określono w rozdziale IV, punkt 2 (b) muszą zostać niezwłocznie przetworzone;
4. jaja brudne należy umyć przed ich rozbijaniem; musi się to odbywać w miejscu innym niż miejsca przeznaczone do rozbijania jaj lub jakiegokolwiek miejsca, w których podlega obróbce zawartość jaj. Proces mycia musi gwarantować uniknięcie skażenia lub sfalszowania zawartości jaj. W czasie rozbijania skorupy muszą być wystarczająco suche aby zapobiegać sfalszowaniu zawartości jaj przez pozostałości wody po myciu.
5. jaja inne niż kurcze, indycze lub perlicze muszą być obrabiane i przetwarzane oddzielnie. Wszystkie urządzenia muszą zostać umyte i zdezynfekowane, gdy wznawia się przetwarzanie jaj kurzych, indycznych i perliczych;
6. rozbijanie jaj bez względu na rodzaj stosowanej procedury musi być prowadzone w sposób zapewniający w najwyższym możliwym stopniu unikanie skażenia zawartości jaj. Z tego względu nie można stosować odwirowywania lub zgniatania jaj, nie można również stosować odwirowywania do odzyskiwania resztek białka ze skorup. Pozostałości skorup i błon muszą być przechowywane najdalej jak to możliwe od produktów jajczarskich, a ich ilość nie może przekraczać ilości określonej w punkcie 2 (c) rozdziału VI;
7. po rozbiciu wszystkie składniki produktów jajczarskich muszą zostać poddane odkażaniu tak szybko jak to możliwe; na odkażanie cieplne składa się odkażanie produktów jajczarskich w odpowiedniej temperaturze przez określony czas, w celu unieszkodliwienia jakichkolwiek obecnych organizmów chorobotwórczych. W czasie odkażania cieplnego temperatura musi być ciągle rejestrowana. Rejestry dotyczące każdej partii, która została poddana odkażaniu muszą być przechowywane do wglądu właściwych władz przez okres dwóch lat. Partia, która została poddana niewystarczającemu odkażaniu może natychmiast ponownie zostać poddana odkażaniu w tym samym przedsiębiorstwie, pod warunkiem, że ponowne odkażanie sprawi, że będzie zdatna do spożycia przez ludzi; jeżeli okazałoby się, że nie jest zdatna do spożycia, musi zostać poddana denaturacji zgodnie z punktem 3 Rozdziału IV;

8. jeżeli odkażanie nie jest prowadzone natychmiast po rozbijaniu, zawartość jaj musi być przechowywana w odpowiednich warunkach higienicznych w postaci zamrożonej lub w temperaturze nieprzekraczającej 4°C. Z wyjątkiem składników przeznaczonych do odcukrzenia, okres przechowywania w temperaturze 4°C nie może przekroczyć 48 godzin;
9. jeżeli pewne procedury produkcji tego wymagają, Komisja zdefiniuje, stosownie do artykułu 14, w terminie do 31 grudnia 1991 r., występowanie specjalnych przypadków oraz określi szczególne warunki, zgodnie z którymi produkty jajczarskie pochodzące z jednego zaakceptowanego przedsiębiorstwa mogą być poddawane odkażaniu w innym zaakceptowanym przedsiębiorstwie, pod warunkiem, że będą przestrzegane następujące wymagania ogólne:
 - (a) natychmiast po otrzymaniu produktów jajczarskich muszą one zostać głęboko zamrożone lub schłodzone do temperatury nieprzekraczającej 4°C; w tym drugim przypadku muszą zostać poddane odkażaniu w miejscu przeznaczenia w ciągu 48 godzin od dnia rozbijania jaj, z których zostały otrzymane, z wyłączeniem składników przeznaczonych do odcukrzenia;
 - (b) muszą być pakowane, kontrolowane, transportowane oraz obrabiane zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy;
 - (c) muszą zostać oznakowane zgodnie z wymaganiami określonymi w Rozdziale IX. Rodzaj produktów musi zostać określony następująco: „nie pasteryzowane produkty jajczarskie - do odkażania w miejscu przeznaczenia - data i godzina rozbijania jaj -”;
10. dalsze przetwarzanie po odkażaniu musi zapewnić, że nie nastąpi wtórne skażenie produktów jajczarskich; produkty płynne lub skoncentrowane, które nie podlegały procesowi stabilizacji jak też produkty przeznaczone do przechowywania w temperaturze pokojowej muszą zostać wysuszone lub schłodzone do temperatury nieprzekraczającej 4°C natychmiast lub po przeprowadzeniu procesu fermentacji; produkty przeznaczone do zamrożenia muszą zostać zamrożone natychmiast po odkażaniu;
11. produkty jajczarskie muszą być przetrzymywane w temperaturach wymaganych w niniejszej Dyrektywie do momentu ich wykorzystania przy wytwarzaniu innych artykułów spożywczych;
12. w zaakceptowanym przedsiębiorstwie zabronione jest przygotowywanie produktów jajczarskich z surowców niezdatnych do wytwarzania artykułów spożywczych, nawet jeśli nie dzieje się to dla celów spożywczych.

ROZDZIAŁ VI

SKŁAD ANALITYCZNY

1. Kryteria mikrobiologiczne

Wszystkie partie produktów jajczarskich muszą po odkażaniu zostać poddane mikrobiologicznej kontroli obejmującej pobranie prób w przedsiębiorstwach odkażających, w celu zapewnienia, że następujące kryteria są spełnione:

- (a) salmonella: brak w 25 g lub ml produktów jajczarskich;
- (b) inne kryteria:
 - bakterie tlenowe mezofilne: $M=10^1$ w 1 g lub 1 ml;
 - pałeczki jelitowe: $M=10^2$ w 1 g lub 1 ml;
 - gronkowiec złocisty: brak w 1 g produktów jajczarskich,
M =maksymalna liczba bakterii; wynik jest uważany za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbach wynosi M lub więcej.

2. Inne kryteria

Wszystkie partie produktów jajczarskich muszą po odkażaniu zostać poddane kontroli obejmującej pobranie prób w przedsiębiorstwach odkażających, w celu zapewnienia, że następujące kryteria są spełnione:

- (a) stężenie 3-OH kwasu masłowego nie może przekraczać 10 mg/kg w suchej masie niemodyfikowanych produktów jajczarskich;
- (b) w celu zapewnienia higieny obróbki jaj i produktów jajczarskich przed ich odkażaniem będą stosowane następujące normy:
 - zawartość kwasu mlekowego nie może przekraczać 1 000 mg/kg w suchej masie produktów jajczarskich (stosuje się jedynie do nieodkażonych produktów),
 - zawartość kwasu bursztynowego nie może przekraczać 25 mg/kg w suchej masie produktów jajczarskich.

Jednakże, w przypadku produktów przefermentowanych wartości te odnoszą się do ilości zaobserwowanych przed procesem fermentacji;

- (c) ilość pozostałości skorup, błony i jakichkolwiek innych cząstek nie może przekraczać 100 mg/kg produktów jajczarskich;
- (d) ilości pozostałości substancji wzmiankowanych w Artykule 5 (1) nie mogą przekraczać poziomów tolerancji wymienianych w Artykule 5 (4);

3. Przed 31 grudnia 1991 r. Komisja, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 14, ustali:

- metody analiz i testów,
- plany pobierania prób,
- liczbę prób, które należy pobierać
- analityczne poziomy tolerancji.

W oczekiwaniu na te decyzje Państwa Członkowskie przyjmą za metody wzorcowe wszystkie międzynarodowo uznane metody analiz i testów.

ROZDZIAŁ VII

KONTROLA ZDROWIA I NADZÓR NAD PRODUKCJĄ

1. Przedsiębiorstwa będą podlegały nadzorowi właściwych władz.

Nadzór właściwych władz będzie obejmował wszystkie metody nadzoru uznawane za niezbędne w celu zapewnienia, że wytwórcy produktów jajczarskich przestrzegają wymagań niniejszej Dyrektywy i w szczególności:

- kontrole pochodzenia jaj i przeznaczenia produktów jajczarskich oraz wykazów omawianych w czwartym akapicie Artykułu 4,
 - inspekcje jaj przeznaczonych do wytwarzania produktów jajczarskich,
 - inspekcje produktów jajczarskich przy wysyłaniu ich z przedsiębiorstwa,
 - sprawdzanie czystości pomieszczeń, urządzeń i narzędzi oraz higieny pracowników,
 - pobieranie każdego rodzaju prób potrzebnych do laboratoryjnych testów w celu zapewnienia, że jaja i produkty jajczarskie odpowiadają wymaganiom niniejszej Dyrektywy; wyniki takich testów muszą być wprowadzane do rejestrów oraz przesyłane wytwórcom produktów jajczarskich.
2. Na żądanie właściwych władz wytwórcy produktów jajczarskich zwiększą częstotliwość testów laboratoryjnych określonych w pierwszym akapicie Artykułu 4, gdzie zostanie to uznane za niezbędne w celu zapewnienia higieny wytwarzania produktów jajczarskich.

ROZDZIAŁ VIII

PAKOWANIE PRODUKTÓW JAJCZARSKICH

1. Produkty jajczarskie muszą być pakowane w odpowiednich warunkach higienicznych, tak aby zapewnić, że nie uległy skażeniu.

Opakowania muszą odpowiadać zasadom higieny, w tym, co następuje:

- nie mogą wpływać negatywnie na właściwości organoleptyczne produktów jajczarskich,

- nie mogą uwalniać do produktów jajczarskich substancji szkodliwych dla zdrowia ludzkiego,
 - muszą być wystarczająco trwałe, aby zapewnić produktom jajczarskim odpowiednią ochronę.
2. W miejscu przechowywania opakowań nie może być kurzu ani szkodników; materiały do produkcji opakowań jednorazowego użytku nie mogą być przechowywane na podłodze.
 3. Opakowania używane do produktów jajczarskich muszą być czyste zanim zostaną napełnione; opakowania wielokrotnego użytku muszą zostać umyte, zdezynfekowane i wypłukane zanim zostaną napełnione.
 4. Opakowania muszą zostać dostarczone do miejsca pracy zgodnie z zasadami higieny i muszą zostać wykorzystane bez zbędnych opóźnień.
 5. Natychmiast po pakowaniu opakowania muszą zostać zamknięte i złożone w miejscu służącym do ich przechowywania wg Rozdziału II, punkt 1.
 6. Opakowania przeznaczone do produktów jajczarskich mogą być wykorzystane, jeżeli jest to potrzebne, do innych artykułów spożywczych, pod warunkiem, że zostaną umyte i zdezynfekowane tak, aby nie spowodowały skażenia produktów jajczarskich.
 7. Opakowania, które mają być stosowane do transportu produktów jajczarskich w ilościach hurtowych muszą odpowiadać zasadom higieny i w szczególności, co następuje:
 - ich wewnętrzne powierzchnie oraz jakiegokolwiek inne części, które mogą mieć kontakt z produktami jajczarskimi muszą być wykonane z gładkiego materiału łatwego do mycia, czyszczenia i dezynfekcji, odpornego na korozję oraz nie uwalniającego do produktów jajczarskich substancji w ilościach zagrażających zdrowiu ludzkiemu, powodujących pogorszenie składu produktów jajczarskich lub niekorzystnie wpływających na ich organoleptyczne właściwości,
 - muszą być zaprojektowane w sposób umożliwiający całkowite usunięcie produktów jajczarskich; jeżeli są one wyposażone w krany, to krany te muszą być łatwe do odłączenia, rozebrania, mycia, czyszczenia i dezynfekcji,
 - muszą być myte, czyszczone, dezynfekowane i płukane natychmiast po każdorazowym użyciu, jeśli jest to konieczne, również przed powtórny użyciem,
 - po ich napełnieniu muszą zostać odpowiednio uszczelnione i pozostawać zamknięte w czasie transportu, dopóki są użytkowane,
 - muszą być przeznaczone wyłącznie do transportu produktów jajczarskich.

Jednakże, nie naruszając postanowień niniejszego rozdziału, Komisja po raz pierwszy a w tym przypadku do dnia 31 grudnia 1990 r., ustali, jeżeli jest to potrzebne, szczegółowe

warunki, które takie opakowania muszą spełniać, aby mogły być wykorzystywane do transportu innych artykułów spożywczych, a w szczególności w odniesieniu do:

- myciem, czyszczeniem i dezynfekcją opakowań przed ich powtórным użyciem,
- warunkami transportu,
- długością czasu, w którym mogą być używane.

zgodnie z procedurą wg Artykułu 14 oraz w zakresie, w jakim nie będzie to miało negatywnego wpływu na produkty jajczarskie i inne omawiane wyroby spożywcze,

Do momentu, gdy decyzje określone w drugim podpunkcie nie wejdą w życie i nie później niż do 31 grudnia 1991:

- będą obowiązywały krajowe prawa odnośnie opakowań wykorzystywanych do transportu na terenie kraju artykułów spożywczych innych niż produkty jajczarskie, jak również porozumienia dwustronne zawarte pomiędzy Państwami Członkowskimi w tym zakresie, przy jednoczesnym przestrzeganiu ogólnych postanowień Traktatu,
- Państwa Członkowskie, których krajowe prawa umożliwiają takie wykorzystywanie nie mogą ani ograniczać ani zabraniać wprowadzania na swoje terytoria transportów pochodzących z innych Państw Członkowskich, posiadających takie same usankcjonowania,
- Państwa Członkowskie, które na swoich terytoriach zabraniają transportowania innych artykułów spożywczych w opakowaniach przeznaczonych do transportu produktów jajczarskich mogą wymagać, aby do transportu produktów jajczarskich pochodzących z innych Państw Członkowskich stosowały się takie same wymagania.

ROZDZIAŁ IX

PRZECHOWYWANIE

1. Produkty jajczarskie muszą być przechowywane w miejscach przeznaczonych do przechowywania wg punktu 1 w Rozdziale II.
2. Produkty jajczarskie, które wymagają przechowywania w określonych temperaturach muszą być w tych temperaturach utrzymywane. Temperatury przechowywania muszą być ciągle rejestrowane, szybkość schładzania musi być tak dobrana, aby produkty jajczarskie osiągały wymaganą temperaturę tak szybko jak to możliwe i opakowania muszą być przechowywane w sposób umożliwiający swobodną cyrkulację powietrza wokół nich.
3. Temperatury przechowywania nie mogą przekraczać następujących wartości:
 - produkty głęboko zamrożone -18 °C,

- produkty zamrożone -12 °C,
- produkty schłodzone + 4 °C,

ROZDZIAŁ X

TRANSPORT

1. Pojazdy i opakowania do transportu produktów jajczarskich muszą być zaprojektowane i wyposażone w sposób umożliwiający utrzymywanie ciągle, przez cały czas transportu, temperatur wymaganych w niniejszej dyrektywie.
2. Produkty jajczarskie muszą być wysyłane w sposób zapewniający im odpowiednią ochronę w czasie przewożenia przed wszystkim, co może być dla nich szkodliwe.
3. Temperatury określone w punkcie 3 Rozdziału IX muszą być utrzymywane podczas transportu.

ROZDZIAŁ IX

OZNACZANIE PRODUKTÓW JAJCZARSKICH

1. Nie naruszając ustaleń Dyrektywy 79/112/EEC, każda przesyłka produktów jajczarskich opuszczająca przedsiębiorstwo musi być opatrzona etykietą zawierającą następujące części:

ii(i) albo:

- w górnej części, skrót (literę lub litery) nazwy kraju wysyłającego, wielkimi literami, tj.: B/D/DK/EL/ESP/F/IRL/I/L/NL/P/UK, AT-FI-NO-SE-FL a następnie numer zezwolenia przedsiębiorstwa,
- w dolnej części, jeden z następujących skrótów: CEE-EEC-EEG-EOK-EWG-E0F, EFTA-ETY;

i(ii) albo:

- w górnej części, nazwę kraju wysyłającego wielkimi literami,
- w środkowej części, numer zezwolenia przedsiębiorstwa,
- w dolnej części, jeden z następujących skrótów: CEE-EEC-EEG-EOK-EWG-E0F-EFTA-ETY;

- (iii) temperaturę, w jakiej należy utrzymywać produkty jajczarskie oraz okres gwarancji ich przechowywania.

Napis na etykiecie musi być czytelny i trwały.

2. Dokumenty transportu muszą w szczególności zawierać:
 - (a) rodzaj produktów z wyszczególnieniem gatunków, z których zostały wyprodukowane;
 - (b) numery partii;
 - (c) miejsce przeznaczenia oraz nazwę i adres pierwszego adresata.

3. Te informacje oraz informacje zawarte w świadectwie zdrowotności muszą być podane w języku oficjalnym (lub językach oficjalnych) kraju przeznaczenia.

DYREKTYWA RADY

z 11 grudnia 1989 roku

**dotycząca kontroli weterynaryjnych, w handlu wewnątrz Wspólnoty, z zamiarem
zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego**

(89/662/EEC)

Poprawiona Dyrektywami Rady 90/675 z 10 grudnia 1990 roku, 91/496 z 15 lipca 1991 roku,
92/67 z 14 lipca 1992 roku, 92/118 z 17 grudnia 1992 roku

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności Artykuł 43 tam zawarty,

Mając na względzie propozycje Komisji¹

Mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego²

Mając na względzie opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³

Zważywszy, że Wspólnota zamierza przyjąć środki mające zapewnić stopniowe ustanowienie wspólnego rynku, w czasie do 31 grudnia 1992;

Zważywszy, że harmonijne działanie wspólnej organizacji rynku produktów inwentarza żywego i produktów pochodzenia zwierzęcego, nakłada usunięcie barier weterynaryjnych, stanowiących przeszkodę w rozwoju handlu tymi produktami wewnątrz Wspólnoty; zważywszy, że w związku z tym, swobodne przemieszczanie produktów rolnych jest

¹ OJ Nr C 225, 31. 8. 1988, str. 4

² OJ Nr C 326, 19. 12. 1988, str. 28

³ OJ Nr C 56, 6. 3. 1989, str. 7

podstawową cechą wspólnej organizacji rynku i powinno przyspieszyć rozwój produkcji rolnej z najlepszym wykorzystaniem czynników produkcji;

Zważywszy, że w działaniu służb weterynaryjnych, granice państwowe są wykorzystywane do przeprowadzania kontroli, mających na celu ochronę zdrowia ludzi i zwierząt;

Zważywszy, iż ostatecznym celem jest stworzenie sytuacji, w której kontrole weterynaryjne będą dokonywane tylko w miejscu wysyłki; zważywszy, że osiągnięcie tego celu nakłada obowiązek ujednoczenia podstawowych wymogów w zakresie zabezpieczenia zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

Zważywszy, że mając na uwadze zakończenie budowy rynku wewnętrznego, do czasu osiągnięcia zamierzonego celu, musi być położony nacisk na kontrole dokonywane w miejscu wysyłki oraz na kontrole, które mogą być dokonywane w miejscu przeznaczenia; zważywszy, że takie rozwiązanie może pociągać za sobą zawieszenie kontroli weterynaryjnych na granicach wewnątrz Wspólnoty;

Zważywszy, że takie rozwiązanie zakłada zwiększone zaufanie do kontroli weterynaryjnych dokonywanych przez kraj wysyłki; zważywszy, że kraje te muszą zapewnić, że takie kontrole są właściwie wykonywane;

Zważywszy, że w kraju przeznaczenia wyrywkowe kontrole weterynaryjne mogą być przeprowadzane w miejscu przeznaczenia; zważywszy jednak, że w wypadku poważnego podejrzenia o nieprawidłowość, kontrola weterynaryjna może być dokonana podczas tranzytu towarów;

Zważywszy, że obowiązkiem Państw Członkowskich jest to aby wyszczególnić, w przedstawianym planie, sposób w jaki zamierzają dokonywać kontroli. Plany te będą przedmiotem zatwierdzenia przez Wspólnotę;

Zważywszy, że muszą być poczynione postanowienia co do działań, które powinny być podjęte w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w wysyłce; zważywszy, że w takiej sytuacji mogą być wybrane trzy możliwe rozwiązania; celem pierwszego byłoby uporządkowanie nieprawidłowych dokumentów, celem drugiego byłoby uniknięcie jakiegokolwiek niebezpieczeństwa, w wypadku stwierdzenia, wybuchu choroby zaraźliwej lub jakiegokolwiek nowej groźnej choroby zakaźnej czy też zaistnienia innej przyczyny

stanowiącej poważne ryzyko dla zdrowia ludzi lub zwierząt, trzecie rozwiązanie może powstać gdy produkty nie spełniają określonych wymogów z powodów innych niż te przytoczone powyżej;

Zważywszy, że powinny być wprowadzone przepisy dla procedur rozwiązywania konfliktów mogących powstać w związku z wysyłkami z zakładu produkcyjnego, ośrodka lub przedsiębiorstwa;

Zważywszy, że muszą być wprowadzone przepisy dla środków zabezpieczających; zważywszy, że w tym obszarze, szczególnie jeśli chodzi o skuteczność, odpowiedzialność musi ponosić Państwo Członkowskie wysyłki; zważywszy, że Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, szczególnie za pomocą wizyt na miejscu i podejmowania środków właściwych dla sytuacji;

Zważywszy, iż aby być efektywnymi ustanowione w tej Dyrektywie przepisy powinny objąć wymogami weterynaryjnymi wszystkie produkty, które są przedmiotem handlu wewnątrz Wspólnoty;

Zważywszy, iż jeśli chodzi o pewne choroby zakaźne istnieje ciągle zróżnicowana sytuacja zdrowotna w poszczególnych Państwach Członkowskich oraz, że oczekując na jednolite podejście Wspólnoty do metod zwalczania tych chorób, problem kontroli w handlu inwentarzem żywym wewnątrz Wspólnoty, powinien być przez pewien czas pozostawiony na uboczu, a udokumentowane kontrole powinny być dozwolone podczas transportu; zważywszy, że w świetle bieżącego stanu harmonizacji oraz oczekując na przepisy Wspólnoty produkty, które nie są przedmiotem zharmonizowanych przepisów, powinny stosować się do wymogów kraju przeznaczenia, zakładając, że te ostatnie są zgodne z Artykułem 36 Traktatu;

Zważywszy, że przepisy istniejących dyrektyw powinny być przystosowane do nowych przepisów określonych w niniejszej Dyrektywie;

Zważywszy, że przepisy te powinny być ponownie przeanalizowane przed końcem 1993 roku;

Zważywszy, że Komisji powinno zostać powierzone zadanie przyjęcia środków umożliwiających zastosowanie niniejszej Dyrektywy; zważywszy, że w tym celu powinny być ustanowione przepisy dla procedur ustalających bliską i efektywną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w Stałym Komitecie Weterynaryjnym,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewnią, że kontrole weterynaryjne, które powinny być dokonywane na zwierzętach żywych oraz produktach objętych dyrektywami wymienionymi w Załączniku A albo objęte Artykułem 21 i które to są przeznaczone do handlu, z zastrzeżeniem Artykułu 6, nie są dłużej dokonywane na granicach lecz są przeprowadzane zgodnie z niniejszą Dyrektywą.

Artykuł 2

Do celów niniejszej Dyrektywy;

1. „kontrola weterynaryjna” oznacza jakąkolwiek dokonaną kontrolę oraz / lub administracyjną formalność, która odnosi się do zwierząt oraz produktów wymienionych w Artykule 1 i która jest zamierzona, bezpośrednio lub nie, dla ochrony zdrowia ludzi i zwierząt;
2. „handel” oznacza handel pomiędzy Państwami Członkowskimi w rozumieniu Artykułu 9 (2) Traktatu;
3. „placówka” oznacza jakiekolwiek przedsiębiorstwo, które produkuje, magazynuje lub przetwarza produkty wymienione w Artykule 1;
4. „właściwa władza” oznacza władzę centralną Państwa Członkowskiego, kompetentną do dokonywania kontroli weterynaryjnych lub jakąkolwiek inną władzę, której te kompetencje zostały przekazane;
5. „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii zatrudnionego przez właściwą władzę centralną Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, iż produktami przeznaczonymi na sprzedaż są wyłącznie te wymienione w Artykule 1, które były otrzymane, sprawdzone, oznaczone i etykietowane zgodnie z przepisami Wspólnoty dla wymienionego miejsca przeznaczenia i które są zaopatrzone w świadectwo zdrowia publicznego, świadectwo zdrowia zwierząt lub inny przewidziany przepisami weterynaryjnymi Wspólnoty dokument, przeznaczony dla ostatecznego odbiorcy.

Placówki pochodzenia zapewnią, przez ciągły nadzór własny, że produkty te spełniają wymagania pierwszego podpunktu.

Z zastrzeżeniem do obowiązków monitoringowych wyznaczonych, zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty, dla urzędowego lekarza weterynarii, właściwa władza będzie przeprowadzać systematyczne kontrole placówek dla upewnienia się, że produkty przeznaczone na sprzedaż spełniają wymagania Wspólnoty lub w przypadkach wymienionych w ustępie 3 niniejszego Artykułu oraz Artykułu 1, wymagania Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Gdy zaistnieją podstawy dla podejrzeń, że wymagania nie zostały spełnione, właściwa władza przeprowadzi wszystkie niezbędne kontrole i jeśli podejrzenie zostanie potwierdzone podejmie niezbędne środki, które mogą obejmować wycofanie zezwolenia.

2. Gdy operacja transportowa zawiera kilka miejsc przeznaczenia produkty muszą być posegregowane aby partie odpowiadały miejscom przeznaczenia. Każda partia musi być zaopatrzona w wyżej wymienione świadectwo lub dokument.

Gdy produkty wymienione w Artykule 1 są przeznaczone na eksport do kraju trzeciego, operacja transportowa musi pozostać pod nadzorem celnym aż do miejsca opuszczenia terytorium Wspólnoty.

3. Państwa Członkowskie, które dokonują fakultatywnych importów, z pewnych krajów trzecich, o ich zaistnieniu poinformują Komisję oraz inne Państwa Członkowskie.

Gdy na terytorium Wspólnoty zostaną wprowadzone, przez Państwo Członkowskie, produkty inne niż te wspomniane powyżej, to wspomniane Państwo Członkowskie dokona udokumentowanej kontroli w miejscu pochodzenia i przeznaczenia towarów, zgodnie z Artykułem 6 (1).

Państwa Członkowskie przeznaczenia zakazą wysyłki wyżej wymienionych produktów z własnego terytorium, chyba, że są one przeznaczone dla innego Państwa Członkowskiego korzystającego z tej samej opcji.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłki podejmą niezbędne środki aby zapewnić, że producenci i handlowcy spełniają wymogi weterynaryjne na wszystkich etapach produkcji, magazynowania, marketingu i transportu produktów wymienionych w Artykule 1. W szczególności zapewnią, że:

-- produkty otrzymane zgodnie z dyrektywami wymienionymi w Załączniku A są, z weterynaryjnego punktu widzenia, sprawdzane identycznie, czy są one przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty, czy na rynek krajowy,

-- produkty objęte Załącznikiem B nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeśli nie mogą one być przeznaczone do handlu na własnym terytorium z powodów usprawiedliwionych przez Artykuł 36 Traktatu.

2. Państwa Członkowskie wysyłki podejmą właściwe środki administracyjne, prawne lub karne w celu ukarania jakiegokolwiek naruszenia ustawodawstwa weterynaryjnego przez osoby fizyczne lub osoby prawne, gdy zostanie stwierdzone naruszenie przepisów Wspólnoty, w szczególności gdy stwierdzi się, że wystawione świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają faktycznemu statusowi produktów albo, że odpowiednie pieczęcie zdrowotne zostały przystawione na produktach, które nie odpowiadają tym przepisom.

ROZDZIAŁ II

Kontrole po przybyciu na miejsce przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia wprowadzą następujące środki :

(a) Właściwa władza może, w miejscach przeznaczenia towarów, sprawdzić drogą nie dyskryminacyjnych, wyrwykowych kontroli weterynaryjnych, że wymagania Artykułu 3 są przestrzegane; w tym samym czasie może ona pobrać próbki.

Dodatkowo, jeśli właściwa władza Państwa Członkowskiego tranzytu albo Państwa Członkowskiego przeznaczenia otrzymała informacje prowadzące do podejrzenia o naruszenie przepisów, to kontrole mogą być również dokonywane podczas transportu towarów przez jego terytorium włączając w to kontrole zgodności środków transportu;

(b) Gdy produkty wymienione w Artykule 1 i pochodzące z innego Państwa Członkowskiego są przeznaczone:

-- dla placówek umieszczonych pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, to ten ostatni musi zapewnić, że tylko produkty, które spełniają wymagania Artykułu 3 (1), pod względem oznakowania oraz towarzyszących dokumentów, a w przypadku produktów umieszczonych w Załączniku B, że posiadają one towarzyszący dokument wymagany przepisami kraju przeznaczenia, są przyjęte do tej placówki,

-- dla zatwierdzonego pośrednika, który dzieli partie albo dla przedsiębiorstwa handlowego posiadającego oddziały albo dla placówki nie będącej pod ciągłym nadzorem, to wtedy ci ostatni muszą sprawdzić, przed podziałem partii lub sprzedażą, że wspomniane znaki, świadectwo lub dokumenty wymienione w pierwszym podpunkcie są obecne, muszą też powiadomić właściwą władzę o jakiegokolwiek nieprawidłowości czy anomalii,

-- dla innych odbiorców, szczególnie gdy partie towaru są częściowo wyładowane podczas transportu, to partii tej musi towarzyszyć, zgodnie z Artykułem 3 (1), oryginał świadectwa wspomniany w pierwszym akapicie.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców wymienionych w drugim i trzecim akapicie, powinny być wyszczególnione w umowie z właściwą władzą, która to umowa powinna być podpisana w czasie poprzedzającym rejestrację przewidzianą w ustępie 3. Właściwa władza przeprowadzi losowe kontrole aby zweryfikować przestrzeganie tych gwarancji.

2. Z zastrzeżeniem Artykułu 4, gdy standardy Wspólnoty nie zostały określone w jej przepisach oraz w przypadku przewidzianym w Artykule 14, Państwo Członkowskie przeznaczenia może zażądać, z poszanowaniem generalnych zasad Traktatu, aby placówka pochodzenia spełniała obowiązujące standardy zawarte w krajowych przepisach tego Państwa Członkowskiego. Państwo Członkowskie pochodzenia zapewni, że dany produkt spełnia te wymagania.

3. Osoby zaangażowane w obrocie, które otrzymały produkty z innego Państwa Członkowskiego albo które podzieliły partię takich produktów:

(a) na żądania właściwej władzy muszą wcześniej zarejestrować się;

(b) będą prowadzić rejestr, w którym takie dostawy będą zapisywane;

(c) muszą, jeśli zostaną poproszone przez właściwą władzę, informować o przybyciu produktów z innego Państwa Członkowskiego, w zakresie niezbędnym do przeprowadzania kontroli, o których mówi ustęp 1;

(d) przetrzymywać przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy, będący do określenia przez właściwą władzę, świadectwa zdrowia lub dokumenty wymienione w Artykule 3, dla ich przedstawienia właściwej władzy na jej życzenie.

4. Szczegółowe przepisy, wprowadzające niniejszy Artykuł, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18.

5. Rada, działając na podstawie sprawozdania Komisji, które zawierać będzie załączone propozycje poprawek, przejrzy ten Artykuł w okresie trzech lat od wprowadzenia niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 6

90/675

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że podczas kontroli dokonywanych w miejscach, w których produkty pochodzące z kraju trzeciego mogą być wprowadzone na terytoria określone w Załączniku I do Dyrektywy 90/675/EEC, takich jak porty, lotniska i punkty kontroli granicznej z krajami trzecimi, zostaną podjęte następujące środki:

(a) dokonana zostanie udokumentowana kontrola pochodzenia produktów;

(b) produkty pochodzące ze Wspólnoty będą przedmiotem przepisów kontrolnych ustalonych w Artykule 5.

(c) produkty pochodzące z krajów trzecich podlegają przepisom określonym w Dyrektywie 90/675/EEC.

89/662

2. Jednakże, od

92/67

1 lipca 1992 roku

89/662

z pominięciem ustępu 1, wszystkie zwierzęta i produkty transportowane regularnymi, bezpośrednimi środkami transportu, łączącymi dwa geograficzne punkty Wspólnoty, będą podlegały przepisom kontrolnym ustalonym w Artykule 5.

89/662

Artykuł 7

1. Jeśli, podczas kontroli dokonywanej w miejscu przeznaczenia wysyłki lub w czasie jej transportu właściwe władze Państwa Członkowskiego ustalą:

(a) obecność czynników odpowiedzialnych za chorobę określonych w Dyrektywie 82/894/EEC⁴, ostatnio znowelizowanej Decyzją Komisji 89/162/EEC⁵, zoonozę, chorobę lub inną przyczynę prawdopodobnie stanowiącą poważne ryzyko dla ludzi i zwierząt lub, że produkty pochodzą z obszaru, na którym występuje choroba zakaźna, to nakażą one (z wyjątkiem aspektów zdrowotnych zwierząt, w przypadku produktów będących przedmiotem jednej z obróbek, o których mówi Artykuł 4 Dyrektywy 80/215/EEC⁶, ostatnio znowelizowanej Dyrektywą 88/660/EEC⁷), zniszczenie partii towaru lub jej użycie na inne cele, jak jest to określone przepisami Wspólnoty.

Koszty związane ze zniszczeniem partii towaru, będą ponoszone przez wysyłającego lub jego przedstawiciela.

Właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia natychmiast powiadomią teleksem właściwe władze Państw Członkowskich oraz Komisję o wnioskach, do których doszły, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.

Mogą zostać zastosowane środki zabezpieczające uwzględnione w Artykule 9.

Dodatkowo, na prośbę Państwa Członkowskiego oraz zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, Komisja może, w celu rozwiązania powstałej sytuacji, nie przewidzianej w ustawodawstwie Wspólnoty, przyjąć jakikolwiek inny środek niezbędny dla wspólnego podejścia, przez Państwa Członkowskie, do zaistniałej sytuacji,;

(b) że, te towary nie spełniają warunków określonych w dyrektywach Wspólnoty albo w przypadku braku decyzji o standardach Wspólnoty przewidzianych w tych dyrektywach, nie spełniają standardów krajowych, to mogą one, zakładając, że rozważania co do zdrowia ludzi i zdrowia zwierząt na to pozwolą, dać wysyłającemu lub jego przedstawicielowi możliwość wyboru jednego z:

⁴ OJ Nr L 378, 31. 12. 1987, str. 58.

⁵ OJ Nr I. 61, 4. 3. 1989, str. 48.

⁶ OJ Nr L 47, 21. 2.1980, str. 4.

⁷ OJ Nr L 382, 31. 12. 1988, str. 35.

-- zniszczenia towarów, lub

-- użycia towarów na inne cele, włączając w to ich zwrot po uzyskaniu zezwolenia właściwej władzy kraju, w którym znajduje się zakład, z którego towary pochodzą.

Jednakże, jeśli świadectwo lub dokumenty zawierają jakieś nieścisłości, wysyłający musi otrzymać pewien okres zwłoki przed skorzystaniem z tej ostatniej możliwości.

2. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18, Komisja ustali listę czynników przyczynowych i chorób wspomnianych w ustępie 1, oraz szczegółowe przepisy do stosowania niniejszego Artykułu.

Artykuł 8

1. W przypadkach uwzględnionych w Artykule 7, właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia, skontaktuje się bezzwłocznie z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego wysyłki. Te ostatnie władze podejmą wszystkie niezbędne środki i powiadomią właściwą władzę pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach i powodach ich podjęcia.

Jeśli właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia obawia się, że takie środki są niewystarczające, to właściwe władze obu Państw Członkowskich będą wspólnie poszukiwać dróg i środków uzdrowienia tej sytuacji; jeśli niezbędne, może to wymagać inspekcji na miejscu.

Gdy kontrole uwzględnione w Artykule 7 wykazują powtarzające się nieprawidłowości, to właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformuje o tym Komisję i właściwe władze innych Państw Członkowskich.

Komisja, na prośbę właściwej władzy Państwa Członkowskiego przeznaczenia albo ze swojej własnej inicjatywy, biorąc pod uwagę rodzaj stwierdzonych naruszeń może:

-- wysłać misję inspekcyjną do przedmiotowej placówki, albo

-- polecić urzędowemu lekarzowi weterynarii, którego nazwisko powinno znajdować się na liście przygotowanej przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich, i który jest akceptowany przez zainteresowane strony, aby sprawdził fakty w przedmiotowej placówce,

-- poprosić właściwą władzę aby zintensyfikowała pobieranie próbek produktów w przedmiotowej placówce.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o jej ustaleniach.

Gdy takie środki są podejmowane z powodu powtarzających się nieprawidłowości ze strony placówki, Komisja może obciążyć daną placówkę kosztami wynikającymi z zastosowania akapitów poprzedniego podpunktu.

Oczekując na ustalenia Komisji, Państwo Członkowskie wysyłające, na prośbę Państwa Członkowskiego przeznaczenia, musi zintensyfikować kontrolę produktów pochodzących z przedmiotowej placówki i jeśli są poważne zagrożenia zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt, zawiesić zatwierdzenie placówki.

Ze swej strony Państwo Członkowskie przeznaczenia może, zintensyfikować kontrole produktów pochodzących z tej placówki.

Na prośbę jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich -- gdy te nieprawidłowości są potwierdzone przez opinię eksperta -- Komisja musi, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, podjąć odpowiednie środki, które mogą iść tak daleko jak upoważnienie Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu wprowadzania na ich terytorium produktów pochodzących z tej placówki. Środki te muszą być zatwierdzone lub zrewidowane, tak szybko jak to jest możliwe, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

Przepisy ogólne do zastosowania tego Artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 18.

2. Prawa do odwołania istniejące zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem w Państwach Członkowskich, przeciwko decyzjom podjętym przez właściwe władze, nie będą naruszone
92/67

przez tą Dyrektywę, z wyjątkiem przypadków objętych ustępem czwartym.

89/662

Decyzje podjęte, przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz powody podjęcia tych decyzji będą przekazane dla wysyłającego lub jego przedstawiciela oraz właściwych władz Państwa Członkowskiego wysyłki.

Jeśli wysyłający lub jego przedstawiciel o to poprosi, wymienione decyzje i powody ich podjęcia powinny być mu dostarczone na piśmie wraz z podaniem prawa do odwołania, które musi być zgodne z ustawodawstwem obowiązującym w Państwie Członkowskim przeznaczenia oraz o procedurze i limitach czasowych mających tu zastosowanie.

92/67

Jednakże, w przypadku sporu,

89/662

obie strony mogą, jeśli się na to zgodzą, w czasie nie dłuższym niż jeden miesiąc, przedłożyć ten spór do oceny ekspertowi, którego nazwisko znajduje się na liście ekspertów Wspólnoty, która to będzie sporządzona przez Komisję; koszt konsultacji eksperta będzie poniesiony przez Wspólnotę.

Tacy eksperci wydadzą swoje opinie w czasie nie dłuższym niż 72 godziny. Strony będą przestrzegać opinii ekspertów, z należyтым uwzględnieniem weterynaryjnego ustawodawstwa Wspólnoty.

3. Koszt powrotu wysyłki, magazynowania towarów, przeznaczenia ich do innych celów lub ich zniszczenia będzie poniesiony przez wysyłającego.

ROZDZIAŁ III

Przepisy ogólne

Artykuł 9

1. Każde Państwo Członkowskie natychmiast powiadomi inne Państwa Członkowskie oraz Komisję o jakimkolwiek wybuchu na jego terytorium, poza wybuchem chorób wymienionych

w Dyrektywie 82/894/EEC, jakichkolwiek zoonoz, chorób oraz o zaistnieniu innych przyczyn stanowiących prawdopodobieństwo poważnego zagrożenia dla zdrowia zwierząt i ludzi.

Państwo Członkowskie wysyłki natychmiast wprowadzi środki zwalczające lub środki zapobiegawcze, uwzględnione w przepisach Wspólnoty, szczególnie określi strefy buforowe, przewidziane w tych przepisach, albo zastosuje inny środek, który uzna za stosowny.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które w trakcie przeprowadzania kontroli, wspomnianej w Artykule 5, ustaliło istnienie jednej z chorób lub przyczyn wspomnianych w podpunkcie pierwszym, może jeśli jest to niezbędne, podjąć środki zabezpieczające uwzględnione w przepisach Wspólnoty.

Oczekując na podjęcie środków zgodnych z ustępem 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może, na podstawie poważnych zagrożeń zdrowia ludzi i zwierząt, podjąć tymczasowe środki ochronne jeśli idzie o placówki, których to dotyczy a w przypadku choroby epizootycznej stref buforowych uwzględnionych w przepisach Wspólnoty.

O podjętych środkach, Państwa Członkowskie bezzwłocznie powiadomią Komisję oraz inne Państwa Członkowskie.

2. Na prośbę Państwa Członkowskiego, o której mówi podpunkt pierwszy ustępu 1, lub z inicjatywy Komisji, jeden lub kilku przedstawicieli Komisji mogą udać się natychmiast na miejsce sprawy aby zbadać, we współpracy z właściwymi władzami, jakie środki zostały podjęte oraz wydać opinię o tych środkach.

3. Jeśli Komisja nie była poinformowana o podjętych środkach, lub jeśli uważa ona, że podjęte środki są niewystarczające, może we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim, do czasu spotkania Stałego Komitetu Weterynaryjnego, podjąć tymczasowe środki zabezpieczające jeśli idzie o produkty z regionu dotkniętego chorobą epizootyczną lub z danego zakładu. Te środki powinny być przedłożone Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu tak szybko, jak to tylko jest możliwe, dla potwierdzenia, poprawienia lub odwołania, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

4. Komisja powinna, przy pierwszej sposobności i we wszystkich przypadkach, dokonać przeglądu sytuacji w stałym Komitecie Weterynaryjnym,. Powinna ona podjąć niezbędne środki co do produktów wspomnianych w Artykule 1 i jeśli sytuacja tego wymaga co do

produktów otrzymanych z oryginalnych produktów, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17. Komisja powinna monitorować tę sytuację i w zależności od rozwoju sytuacji, tymi samymi procedurami powinna poprawić lub odwołać podjęte decyzje.

5. Szczegółowe przepisy dla zastosowania niniejszego Artykułu wraz z listą zoonoz oraz przyczyn stanowiących prawdopodobieństwo poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzi, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18.

Artykuł 10

Każde Państwo Członkowskie oraz Komisja wyznaczą departament weterynaryjny lub inne departamenty odpowiedzialne za dokonywanie kontroli weterynaryjnych oraz współpracujących z departamentami służby inspekcyjnej innych Państw Członkowskich.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie zapewnią także, że urzędnicy ich departamentów weterynaryjnych, jeśli to stosowne, we współpracy z urzędnikami innych upoważnionych departamentów, będą mieli możliwość, szczególnie do:

- przeprowadzania inspekcji pomieszczeń, biur, laboratoriów, instalacji, środków transportu, fabryki i wyposażenia, środków czystości i produktów utrzymania, procedur zastosowanych w procesie produkcji i obróbki produktów oraz znakowania, etykietowania i wyglądu produktów,
- dokonywania kontroli, czy personel stosuje się do wymogów określonych w tekstach wspomnianych w Załączniku A,
- pobierania próbek z produktów trzymanyh z myślą o przechowywaniu, sprzedaży, wystawieniu na rynek lub do transportu.
- badania dokumentacji lub danych komputerowych zawierających wyniki przeprowadzanych kontroli a także środki podjęte zgodnie z Artykułem 3 (1).

Kontrolujący muszą mieć zapewnioną, ze strony kontrolowanego zakładu, współpracę niezbędną do wykonywania ich obowiązków.

Artykuł 12

1 Artykuł 8 (3) oraz artykuły 10 i 11 Dyrektywy 64/433/EEC⁸, ostatnio znowelizowanej Dyrektywą 88/657/EEC⁹ są skreślone.

2. Artykuł 5 (3) i (4) oraz artykuły 9, 10 i 11 Dyrektywy 71/118/EEC¹⁰, ostatnio znowelizowanej Dyrektywą 88/657/EEC są skreślone.

3. W Dyrektywie 74/461/EEC¹¹, ostatnio znowelizowanej przez Dyrektywę 87/489/EEC¹² :

(i) Artykuły 5 (2), (3), (4) i (5) oraz artykuły 6 i 8 są skreślone;

(ii) w Artykule 8a, odniesienia do Artykułu 8 są zastąpione przez odniesienie do Artykułu 9 Dyrektywy 89/662/EEC.

4. Artykuł 7 (3) oraz artykuły 12 i 16 Dyrektywy 77/99/EEC¹³, ostatnio znowelizowanej Dyrektywą 89/227/EEC¹⁴ są skreślone.

5. W Dyrektywie 80/215/EEC;

(i) Artykuł 5 (2), (3), (4) i (5) oraz artykuły 6 i 7 są skreślone;

⁸ OJ Nr 121, 29. 7. 1964, str. 2012/64.

⁹ OJ Nr L 382, 21. 12. 1988, str. 3.

¹⁰ OJ Nr L 55, 8. 3. 1971, str. 23.

¹¹ OJ Nr L 302, 31. 12. 1972, str. 24.

¹² OJ Nr L 280, 3. 10. 1987, str. 28.

¹³ OJ Nr L 26, 31. 1. 1977, str. 85.

¹⁴ OJ Nr L 93, 6. 4. 1989, str. 25.

(ii) w Artykule 7a, odniesienia do Artykułu 7 są zastąpione przez odniesienie do Artykułu 9 Dyrektywy 89/662/EEC.

6. Artykuł 5 (3) i (4) oraz artykuły 7, 8 i 12 Dyrektywy 85/397/EEC¹⁵, ostatnio znowelizowanej Rozporządzeniem (EEC) Nr 3768/85¹⁶ są skreślone.

7. Artykuł 10 (1) i (3) Dyrektywy 88/657/EEC jest skreślony.

8. Artykuły 8 i 9 Dyrektywy 89/437/EEC¹⁷ są skreślone.

9. W Załączniku B do Dyrektywy 72/462/EEC¹⁸, następujący fragment będzie dodany do świadectwa: ‘Nazwisko i adres pierwszego odbiorcy’.

Artykuł 13

1. Następujący Artykuł zostaje dodany do Dyrektyw 64/433/EEC oraz 71/118/EEC:

‘Artykuł 19

Przepisy określone w Dyrektywie 89/662/EEC (*) dotyczące kontroli weterynaryjnych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego, będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr L 395, 30. 12. 1989, str. 13’.

2. Następujący Artykuł zostaje dodany do Dyrektyw 72/461/EEC oraz 80/215/EEC:

¹⁵ OJ Nr L 226, 24. 8. 1985, str. 13.

¹⁶ OJ Nr L 362, 31. 12. 1985, str. 8.

¹⁷ OJ Nr L 212, 22. 7. 1989, str. 87.

¹⁸ OJ Nr L 302, 31. 12. 1972, str. 28.

‘Artykuł 15

Przepisy określone w Dyrektywie 89/662/EEC (*) dotyczące kontroli weterynaryjnych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego, będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr L 395, 30. 12. 1989, str. 13’.

3. Następujący Artykuł zostaje dodany do Dyrektywy 77/99/EEC:

‘Artykuł 24

Przepisy określone w Dyrektywie 89/662/EEC (*) dotyczące kontroli weterynaryjnych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego, będą stosowane w szczególności do kontroli na rynku wewnętrznym oraz do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr L 395, 30. 12. 1989, str. 13’.

4. Następujący Artykuł będzie dodany do Dyrektyw 85/397/EEC oraz 88/657/EEC:

‘Artykuł 18

Przepisy określone w Dyrektywie 89/662/EEC (*) dotyczące kontroli weterynaryjnych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego, będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr L 395, 30. 12. 1989, str. 13’.

5. Następujący Artykuł zostaje dodany do Dyrektywy 88/437/EEC:

Artykuł 17

Przepisy określone w Dyrektywie 89/662/EEC (*) dotyczące kontroli weterynaryjnych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego, będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

(*) OJ Nr L 395, 30. 12. 1989, str. 13’.

Artykuł 14

92/67

Handel produktami wymienionymi w Załączniku B,
89/662

do czasu przyjęcia przepisów Wspólnoty, będzie podlegać przepisom kontrolnym ustalonym w niniejszej Dyrektywie a w szczególności tym określonym w Artykule 5 (2).

92/67

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję i inne Państwa Członkowskie o warunkach i procedurach obowiązujących aktualnie w handlu produktami wymienionymi w podpunkcie pierwszym.

89/662

Artykuł 15

W Artykule 9 Dyrektywy 64/432/EEC¹⁹, zostaje wprowadzony następujący punkt:

¹⁹ OJ NR 121, 29. 7. 1964, str. 1977/64.

‘2a. Jeden lub więcej przedstawicieli Komisji mogą, na żądania Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy samej Komisji, udać się na miejsce aby zbadać, we współpracy z właściwymi władzami, rodzaj podjętych środków oraz wydać o nich opinię’.

92/67

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji, w formie ujednoczonej, podstawowe informacje o kontrolach weterynaryjnych dokonywanych zgodnie z niniejszą Dyrektywą.
2. Komisja sprawdzi programy, przedstawione przez Państwa Członkowskie zgodnie z ustępem 1, w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego oraz może, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18, przyjąć odpowiednie środki.
3. Szczegółowe postanowienia do stosowania niniejszego Artykułu, szczególnie jeśli idzie o częstotliwość przekazywania informacji oraz formę ich przekazania i ich rodzaj, będą sporządzone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 18.

89/662

Artykuł 17

1. Gdy ma być wykorzystana procedura określona w niniejszym Artykule, Przewodniczący zwróci się ze sprawą bezzwłocznie, działając z własnej inicjatywy lub na prośbę Państwa Członkowskiego, do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej ‘Komitetem’) utworzonego na mocy Decyzji 68/361/EEC²⁰.
2. Przedstawiciel Komisji przedłoży do Komitetu propozycję środków, które powinny być podjęte. Komitet zaopiniuje propozycje, w czasie, dwóch dni. Opinia będzie wydana większością ustanowioną w Artykule 148 (2) Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na podstawie propozycji Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą liczone w sposób określony w tym Artykule. Przewodniczący nie będzie głosował.

²⁰ OJ Nr L 255, 18. 10. 1968, str. 23.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub też opinia nie została wydana, Komisja może bezzwłocznie przedstawić Radzie propozycję własną odnoszącą się do środków, które powinny być podjęte.

Rada zaakceptuje środki kwalifikowaną większością.

Jeżeli, w ciągu piętnastu dni od daty przedstawienia propozycji Radzie, nie podjęła ona decyzji, to Komisja przyjmie proponowane środki, z wyjątkiem sytuacji gdy Rada zadecydowała, zwykłą większością, przeciwko tym środkom.

Artykuł 18

1. Gdy ma być wykorzystana procedura określona w niniejszym Artykule, Przewodniczący zwróci się ze sprawą bezzwłocznie, działając z własnej inicjatywy lub na prośbę Państwa Członkowskiego, do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej 'Komitetem') utworzonego na mocy Decyzji 68/361/EEC²¹.
2. Przedstawiciel Komisji przedłoży do Komitetu propozycję środków, które powinny być podjęte. Komitet zaopiniuje propozycje, w czasie, który może być wyznaczony przez Przewodniczącego, w zależności od pilności sprawy. Opinia będzie wydana większością ustanowioną w Artykule 148 (2) Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na podstawie propozycji Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą liczone w sposób określony w tym Artykule. Przewodniczący nie będzie głosował.
3. Komisja przyjmie przewidziane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub też opinia nie została wydana, Komisja może bezzwłocznie przedstawić Radzie propozycję własną odnoszącą się do środków, które powinny być podjęte.

²¹ OJ Nr L 255, 18. 10. 1968, str. 23.

Rada zaakceptuje środki kwalifikowaną większością.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od daty przedstawienia propozycji Radzie, nie podjęła ona decyzji, to Komisja przyjmie proponowane środki, z wyjątkiem sytuacji gdy Rada zadecydowała, zwykłą większością, przeciwko tym środkom.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 19

1. Uchylony przez 92/67

89/662

Przed datą wymienioną w podpunkcie pierwszym Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na propozycje Komisji, zadecyduje o zasadach i przepisach ogólnych stosowanych do kontroli importów z krajów trzecich produktów objętych niniejszą Dyrektywą. Taką samą drogą, również przed tą datą, zostaną ustalone punkty kontrolne na granicach zewnętrznych oraz wymagania, które punkty te muszą spełnić.

91/496

2. Przed 31 grudnia 1996 roku, Rada na podstawie raportu z Komisji, wykorzystując zdobyte doświadczenia i odpowiednie towarzyszące propozycje zadecyduje, kwalifikowaną większością, o rewizji przepisów niniejszej Dyrektywy.

92/67

Artykuł 20

W związku z zamiarem stopniowego wprowadzenia ustaleń kontrolnych nakreślonych niniejszą Dyrektywą, Państwa Członkowskie mogą, do 31 grudnia 1992 roku dokonywać podczas transportu;

-- udokumentowanych kontroli produktów wymienionych w Załącznikach A i B albo produktów importowanych z krajów trzecich,

-- nie dyskryminujących kontroli weterynaryjnych produktów wymienionych w Załączniku B, z jednoczesnym pobraniem próbek.

Artykuł 21

usunięty przez 92/67

Artykuł 22

91/496

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne do stosowania niniejszej Dyrektywy w dniu 1 lipca 1992 roku.

Artykuł 23

Dyrektywa ta jest adresowana do Państw Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK A

USTAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

ROZDZIAŁ I

92/118

- Dyrektywa Rady 64/433/EEC z 26 czerwca 1964 roku o problemach zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem (OJ Nr 121, 29. 7. 1964, str. 2012/64).
- Dyrektywa Rady 71/118/EEC z 15 lutego 1971 roku o problemach zdrowotnych dotyczących handlu świeżym mięsem drobiowym (OJ Nr 55, 8. 3. 1971, str. 23).
- Dyrektywa Rady 72/461/EEC z 12 grudnia 1972 roku o problemach zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem (OJ Nr L 302, 31. 12. 1972, str. 24).
- Dyrektywa Rady 77/99/EEC z 21 grudnia 1976 roku o problemach zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty przetworami mięsnymi (OJ Nr L 26, 31. 1. 1977, str. 85).
- Dyrektywa Rady 80/215/EEC z 22 lutego 1980 roku o problemach zdrowia zwierząt dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty przetworami mięsnymi (OJ Nr L 47, 21. 2. 1980, str. 4).
- Dyrektywa Rady 88/657/EEC z 14 grudnia 1988 roku określająca wymagania dla handlu i produkcji mięsa mielonego, mięsa w kawałkach mniejszych niż 100 gramów oraz przetworów mięsnych (OJ Nr L 382, 31. 12. 1988, str. 3).
- Dyrektywa Rady 89/437/EEC z 20 czerwca 1989 roku o higienie i problemach zdrowotnych dotyczących produkcji i umieszczania na rynku produktów z jaj (OJ Nr L 212, 22. 7. 1989, str. 87).
- Dyrektywa Rady 91/67/EEC z 28 stycznia 1991 roku dotycząca warunków zdrowia zwierząt regulujących umieszczanie na rynku zwierząt z hodowli stawowych oraz pochodzących z nich produktów (OJ Nr L 46, 19. 2. 1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/492/EEC z dnia 15 lipca 1991 roku określająca warunki zdrowotne dla produkcji i umieszczania na rynku żywych mięczaków dwuskorupowych (OJ Nr L 268, 24. 9. 1991, str., 1).

-- Dyrektywa Rady 91/493/EEC z dnia 6 czerwca 1991 roku określająca warunki zdrowotne dla produkcji i umieszczania na rynku przetworów rybnych (OJ Nr L 268, 24. 9. 1991, str. 15).

-- Dyrektywa Rady 91/494/EEC z dnia 26 czerwca 1991 roku o warunkach zdrowia zwierząt wpływających na handel wewnątrz Wspólnoty oraz przywozy z krajów trzecich świeżego mięsa drobiowego (OJ Nr L 268, 24. 9. 1991, str. 35).

-- Dyrektywa Rady 91/495/EEC z 27 listopada 1991 roku dotycząca problemów zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, wpływających na produkcję i umieszczanie na rynku mięsa z królików i mięsa z dziczyzny pochodzącej z farm (OJ Nr L 268, 24. 9. 1991, str. 41).

-- Dyrektywa Rady 92/45/EEC z 16 czerwca 1992 roku o problemach zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt dotyczących zabijania dzikich zwierząt oraz umieszczania na rynku mięsa pochodzącego ze zwierząt dzikich (OJ Nr L 268, 14. 9. 1992, str. 35).

-- Dyrektywa Rady 92/46/EEC z 16 czerwca 1992 roku określająca przepisy zdrowotne dla produkcji i umieszczania na rynku mleka surowego, mleka pasteryzowanego oraz produktów mleczarskich (OJ Nr L 268, 14. 9. 1992, str. 1).

ROZDZIAŁ II

Dyrektywa Rady 92/118/EEC z 17 grudnia 1992 roku określająca wymagania zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego obowiązująca w handlu i przywozie do Wspólnoty, produktów nie podlegających wymaganiom, określonym w specjalnych przepisach Wspólnoty wymienionych w Załączniku A (I) do Dyrektywy 89/662/EEC oraz jeśli dotyczy to czynników chorobotwórczych w Dyrektywie 90/425/EEC (z wyjątkiem czynników chorobotwórczych).

ZAŁĄCZNIK B

**PRODUKTY NIE PODLEGAJĄCE HARMONIZACJI ALE OBROTOWI,
KTÓRY BĘDZIE PRZEDMIOTEM KONTROLI PRZEWIDZIANYCH W
NINIEJSZEJ DYREKTYWIE**

Inne produkty pochodzenia zwierzęcego nie wymienione ani w Załączniku B do niniejszej Dyrektywy czy też w Załączniku do Dyrektywy 90/425/EEC; produkty te zostaną określone zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 18.'